

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2004-4

4

*Yıl:2 *10-23 Eylül 2004 *Fiyatı: 750. 000 TL ISSN:1303-9350

Emperyalizm terör çanağını tutmaya devam ediyor “ZAFERE KADAR SAVAŞ”

Bugün Kuzey Osetya’da yaşanan katliamda olduğu gibi emperyalistler, bir yandan kendi aralarındaki kapışmanın faturasını her daim ezilen halklara ödetmeye çalışırken bir yandan da birbirlerini kuşatma ve çember altına alma savaşında onları saf tutmaya zorluyor. Oysa dünya ezilen halklarının safı bellidir, onlar bunu Irak’ta Felluce’de, Nefef’te, Bakuba’da, Filistin’de ve dahası Nepal’de, Filipinler’de, Peru’da... gösteriyor.

Bunun yanında ister kendilerinin kontrolünde gerçekleştirilsin, isterse de yine onlara hizmet eder tarzda yapılsın, bir takım eylemleri bahane ederek kendi devasa pratiklerini, kanlı yüzlerini, işkencelerine, terörlerini gizlemeleri mümkün değildir. Emperyalistler, faşistler ve her türden gerici zalimler varlık nedeni ve yaşam biçimi olarak uyguladıkları terörün, boyunlarına kanlı birer ilmek olarak geçeceği günlerin kabusunu gördükçe daha da saldırganlaşacak, saldırganlaştıkça parçalanacak ve yeryüzünü yerindibi ile değiştireceklerdir.

Emperyalizmin dizginsiz saldırıları tarihte her daim yer almıştı, bundan sonra da devam edecektir. Esas sorun ise dünyanın çatısını delenler, dünyanın en “mükemmel” savaş makinesini düz arazide bozanlardır. Emperyalizmin “namusu” Nepal’de, Felluce’de, Nefef’te ayaklar altındadır. Onu halkların örgütlü gücü karşısında kurtaracak kimse bulunmamaktadır.

İsrail’in Filistin halkına yaşattığı zulümlerin en berrak görüldüğü yerdir İsrail zindanları.

Ülkemiz hapishaneleri yeni saldırılara ve yeni direnişlere gebe iken, dışarıya da Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı’na karşı sesini yükseltiyor.

Emperyalist kapışmada önemli yere sahip K. Osetya’da yaşanan katliam, gerçek teröristlerin kimler olduğuna işaret ediyor.

SÖYLEŞİ

“İnsanlar kendi yaşamlarını kendileri tayin ederler” ALİBEYKÖY HALKI “TAHLİYE EDİLMEK” İSTEMİYOR

Selden sonra altyapı sorununun ön plana çıktığı Alibeyköy’de bu sorunun halkın “tahliye” edilerek çözülebileceğini öne süren hükümete ve Belediye Başkanı’na karşı tepkili olan insanlar mahallelerinin bazı kimselere rant sağlamak uğruna peşkeş çekilmesine ise izin verecek gibi görünmüyor. Bu konuyla ilgili TMMOB Afet Komitesi Yürütücü Başkanı Arif Atılğan ve Alibeyköy halkının görüşlerini aldık. **Sayfa 14-15**

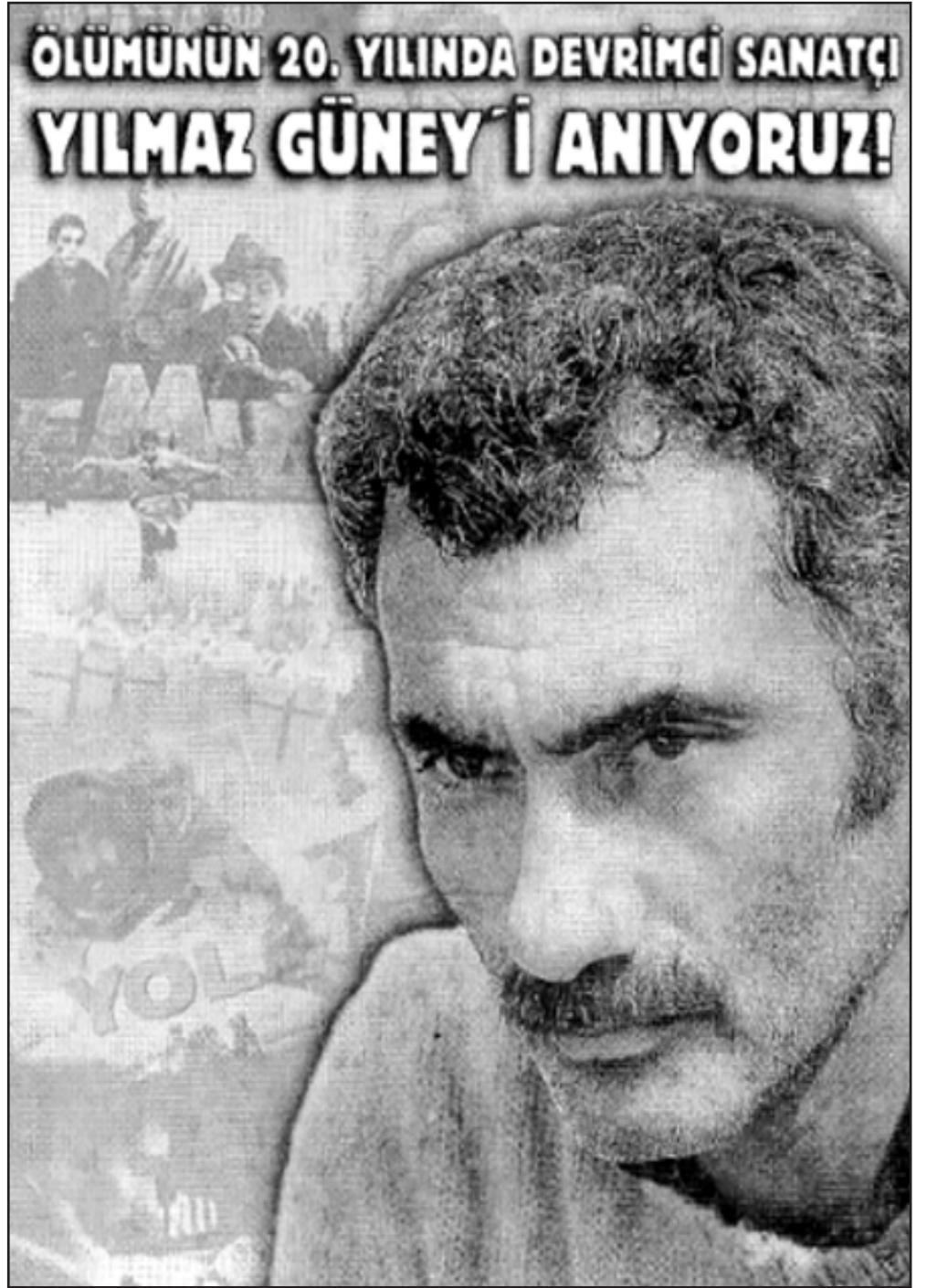
İşçi-köylü’den

Emperyalizm, terör çanağını yalamaya devam ediyor
“ZAFERE KADAR SAVAŞ”
Sayfa 30

DEVRİMCİ SANATÇI YILMAZ GÜNEY'İ ANIYORUZ!

ANMA TOPLANTILARI

- BASEL** : 12.09.2004 15:00'de
(Basel Derneği)
- ZÜRİH** : 11.09.2004/14:00'de
(Zürich Gençlik Kültür Evi)
- LUZERN** : 11.09.2004 / 18:00'de
- BERN** : 12.09.2004/16:00'de
- ST.GALEN** :
- CENEVRE** : 12.09.2004/14:00'de
(Cenevre Halk Evi)

DÜZENLEYEN İTİF (İSVİÇRE TÜRKİYELİ İŞÇİLER FEDERASYONU)

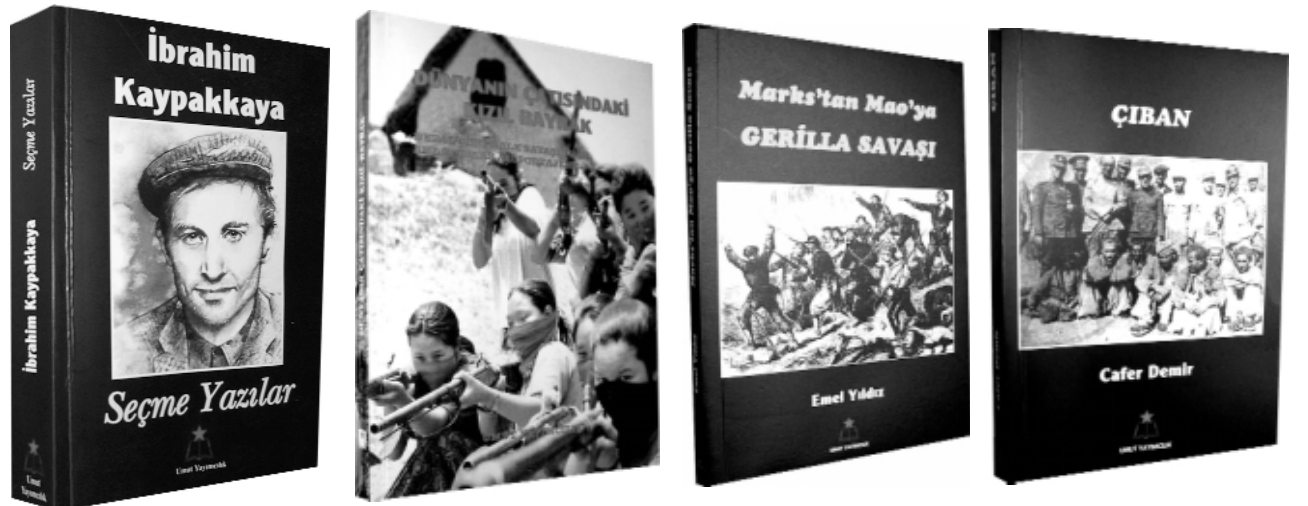
✓ İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar; Devrimin karakteri, yolu, hedefleri ve sorunlarına net bir şekilde açıklık getiren; Kürt sorununu o ana dek kimsenin ulaşamadığı bir uzak görüşlülükle çözümleneyen Kaypakkaya'nın görüşleridir. Söz konusu kitap bu görüşlerin birinci elden ifadesidir.

✓ Dünyanın Çatısındaki Kızıl Bayrak; NKP(M)'nin yürüttüğü Halk Savaşı'nın canlı tanıklığına dayanan bir çalışmanın ürünü olan bu kitap, Nepal'de yürütülen Halk Savaşı'nın Türkiye kamuoyuna duyurulması açısından yararlı olacaktır.

✓ Marks'tan Mao'ya Gerilla Savaşı; Genel Marksist bilgileri içeren bu çalışma içinden geçtiğimiz bu süreçte büyük önem taşımaktadır.

✓ Çıban; Toplumsal belleğimizin yenilenmesi için gerekli olduğunu düşündüğümüz ve yaşanan trajedinin canlı tanıklarının anlatımlarıyla Dersim katliamının öykü şeklinde anlatıldığı bu kitabımızın ve diğerlerinin ideolojik ve politik birikimimize katkıda bulunacağını umuyoruz.

Umut Yayıncılık'tan dört yeni kitap

Umut Yayıncılık bürolarında ve kitapçılarda

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI
6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000
NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

BANKA HESAP NUMARALARI

Emriye Demirkır
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 0751 0067 5731 0000 009 • TL Hesabı: 0751 0067 5743 0000 009
İş Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 1002 1130549-TL Hesabı: 1002 1180043
Vakıfbank Valide Sultan Şubesi
Euro Hesabı: 00158 048 000 213746

ABD emperyalizmi gizlemeye çalıştığı gerçeğin altında eziliyor NECEF'TE DİRENİŞ KAZANDI!

Necef'te yaklaşık üç hafta süren savaş şimdilik bitti. "Sonunda ne oldu?" sorusuna çeşitli yanıtlar verilmekle birlikte asıl olarak işgalcilerin tüm askeri üstünlüklerine rağmen Hz. Ali Türbesi'ne giremedikleri cevabını altını çizerek vermek gerekiyor. Bu gelişme ve sonuç aslında ABD'nin Irak'ta şu anki durumunu ve varlığını sorgulatacak kadar önemli ve simgesel bir anlam taşıyor. Ve ABD'nin Irak özgülünde yaşadığı iktidar krizini de ortaya koyuyor. Buna rağmen Necef'te yaşanan çatışmaların ardından yıkılmış ev, işyeri görüntülerini öne çıkartarak "halka bu yıkımdan başka bir şey kalmadı" görüntüsü çizmeye çalışan ya da ABD'nin Sadr güçlerine büyük zarar verdiği görüşünü öne çıkarmaya çalışanlar da yok değil. Ya da Sistani'yi öne çıkartarak Sadr'ı "yaramaz çocuk" olarak göstermeye çalışanlar. ABD'nin içine düştüğü krizi biraz olsun rahatlatmak isteyen burjuva basın, bu gibi yolları kullanmaktan çekinmiyor. Ancak yıkık dökük evler arasında dükkânı yerle bir olan Iraklı Ebu Nur isimli bir Iraklı'nın "Saddam Hüseyin ile yeni hükümet arasında fark yok. Her ikisi de bizi vuruyor" sözleri halkın yıkımdan kimi sorumlu tuttuğunu gösteriyor. Şu bir gerçek ki Necef savaşında Irak'ta direnişin zaferi, işgalcilerin yenilgisi olmaktan başka bir anlama gelmemektedir.

Gelişmelerin bir diğer yönü de her ne kadar ABD Sadr'ı "çizgi dışı", "radikal", "yaramaz çocuk" olarak göstermeye çalışsa da Necef savaşının kazanan isminin Sadr ve direnişçiler olduğudur. Binlerce insanın gözünde türbeyi işgalcilerin onca saldırısına rağmen koruyan bir kahraman olarak yerleşen Sadr, ABD'nin verdiği iddia edilen onca zarara rağmen tutuklanma kararı olmasına karşın elini kolunu sallaya sallayarak işgalcilerin arasından sıyrıldı, üstelik ordusunu da dağıtmadı.

Bu yaşananlar aslında Sistani'nin işgalcilerle anlaşma yolunu seçtiğinin altını bir kez daha çizmiş oldu. Kaldı ki işgalcilerin saldırılarının en çok arttığı dönemlerde bile sessiz kalmayı yeğleyen, işgalcilerle yüz yüze gelmeyen Sistani, birçok Şii tarafından bile "işgalcilerin ekmeğine yağ sürmekle" suçlanıyordu. Zaten Sistani'nin bu yönü işgalciler tarafından da sürekli övülüyordu ve hatta Şii liderin "hastalığı" dolayısı ile bulunduğu Londra'dan Irak'a dönüşünün işgalciler tarafından sabırsızlıkla beklendiği gözlerden kaçmayan bir ayrıntı idi. Sistani her ne kadar kendi kitlesinde oluşan bu hoşnutsuzluğu "işgali sona erdirmeye yönelik barışçı çözümler henüz tükenmiş değil, sözün bittiği yerde silaha sarılırız" sözleri ile gidermeye çalışsa da Irak'ta yaşanan katli-

amların ardından bu sözlerin hiçbir gerçeklik payı olmadığı ortada.

Bu açılardan bakıldığında Sistani'nin dini ağırlığı, hala Şiiilerin üzerinde devam etse de yukarıda da değindiğimiz gibi Sadr Şiiilerin gözünde yanındaki "bir avuç" direnişçi ile Türbe'yi korudu. Üstelik Sadr anlaşma yapılmasına rağmen ordusunu dağıtmadı ve yapılan silah bırakma çağrısı da komik rakamlarla sınırlı kaldı.

Bu noktalarda parantez içinde önemli bir noktayı vurgulamakta fayda vardır. Sistani ve Sadr arasındaki temel fark işgale karşı duruşlarındadır. Bunda kuşkusuz Sadr yanlılarının Irak toplumunun -özellikle de Şiiilerin- en yoksul kesimi oluşturmalarının etkisi görmezden gelinemez. Ancak sonuçta Sadr'ın bir dini lider olması, işgal ya da emperyalizme karşı duruşunun zemininin -sonuna

kadar dirense de- sağlam temellerde oturmadığını göstermektedir.

Sadece askeri açıdan bakıldığında bile işgalcilerin hezimetini anlamına gelen Necef direnişi ABD'yi direnişçiler ile uzlaşmaya zorladı, direnişçiler güvenli olarak geri çekildiler, artık istedikleri yerde ve zamanda düşmanı yani işgalcileri savaşmaya ve uzlaşmaya zorlayacaklarını gösterdiler.

Ancak ABD her zaman olduğu gibi anlaşmadan sonra da sözünde durmadı ve Irak'ta halka yönelik saldırılar sürdü. Necef'te operasyonlar düzenleyen işgalciler ve Irak hükümeti Sadr yanlısı oldukları iddia edilen Iraklılar, tutuklandı. Ayrıca işgal güçleri Hz. Ali Türbesi önünde de yığınaklarını korumaya devam ediyor.

Kamu Personel Kanunu; Hasta olma, hata yapma, patronları kızdırma

AKP hükümetinin uzunca bir zamandır üzerinde çalıştığı ancak gelen tepkilerle birlikte belli bazı değişiklikler ile birlikte tekrar gündeme getirdiği Kamu Personel Kanunu Taslağı kamu sektöründe çalışan 2 milyon emekçiyi amirlerinin gözüne girmek için birbiri ile yarışan, bu yarışın sonunda karne alan duyarsız insanlar haline getirmeyi amaçlıyor. Boyalı basında "başarıyla memura ekstra maaş" başlıkları ile çekici hale getirilmeye çalışılan yasa taslağı 145 maddeden oluşuyor ve her madde emekçileri yeni saldırılar ile yüz yüze bırakıyor. (1 Eylül 2004 tarihli Yeni Şafak gazetesini)

İlk olarak yasa ile emekçilerin gelecekleri tamamı ile amirlerinin iki dudağı arasında kalmış olacak. Çünkü yukarıda da tek cümle ile değindiğimiz gibi artık amirler emekçilere çalışma durumlarına göre karne verecek. Amirleri tarafından 100 tam not üzerinden performanslarına göre değerlendirilerek karne alan emekçilerin maaşlarında da bu notlar üzerinden artış olacak.

AKP hükümetinin emekçileri aşağılanmanın yeni bir versiyonu olarak ortaya attığı değişiklikler durmaksızın çalışan, yanındaki arkadaşını geçmek ve ondan daha yüksek puan alarak maaşını artırmak isteyen emekçiler yaratmayı hedefliyor. Böylece hem emekçiler arasındaki dayanışma ortadan kaldırılıyor -çünkü herkes birbirine rakip olma durumunda kalıyor- hem de

patronlar daha kısa zamanda daha çok iş yapıldığı için daha fazla kâr elde etmiş oluyor. Yasa ile bir taşla iki kuş vuran devlet ayrıca hastalık geçiren çalışanlardan da kurtulmanın yolunu bulmuş. Taslağa göre durumun iyileşip iyileşmeme koşullarına bağlı olarak hasta olan emekçiler hemen işten çıkartılabilecek.

Devlet emekçileri aşağılıyor

Devletin emekçileri aşağılaması anlamına da gelen bu yasanın getireceklerini tek tek daha ayrıntılı incelemeye çalışalım;

İlk olarak karne uygulaması ve puan sistemi ile başlarsak; Esas olarak amirlerin söz konusu kişi hakkındaki düşünceleriyle şekilleneceği açık olan bu uygulamaya göre sicil ortalaması 0-59 arasında olan emekçiler "yetersiz", 60-69 arasında olanlar "geliştirilmesi gerekli", 70-79 arasında olanlar "yeterli", 80-89 arasında olanlar "iyi", 90-100 arasında olanlar "pekiyi" almış olacak. Bu ortalamalar üzerinden "pekiyi" ile geçmiş olan emekçilere maaşlarının % 60'ı oranında, "iyi" alanlara ise maaşlarının % 24'ü oranında başarı ödülü verilecek. Daha anlaşılır bir ifade ile amirler kendi düşüncelerine uygun olan yandaşlarına ek bir gelir sağlamış olacak.

Yine bunun gibi başka bir uygulama da "üstün gayret" gösteren emekçilere verilecek olan bir maaş tutarındaki ödül. Burjuva basında ve devletin tüm tanıtım toplantılarında yasa her ne kadar emekçiler arasında-

ki eşitsizliği giderici hatta daha çok kazanmanın yolunu açan bir düzenleme gibi gösterilmeye çalışılsa da asıl olarak amirlerin kendi yandaşlarını besleyeceği, emekçilerin birer yarış atına dönüştürüleceği bir uygulamanın kendisinden başka bir şey değildir.

Sözleşmenin devamı için uyum şartı

Yine bir başka maddede ise sözleşmeli hale getirilen emekçilerin sözleşmelerinin yenilenmesi için gerekli şart olarak "sözleşme şartlarına uyum" getiriliyor. Bu uyum amirlerin insafına bırakılırken asıl olarak hakkını aramayan, haksızlıklar karşısında susan, örgütlenmeyen ve taslakta getirilen maddeler çerçevesinde sürekli koşuşturan, karnesinin iyi olması için yandakinden daha çok çalışmak için didinen emekçilerin sözleşmeleri yenilenecek. Ancak sonuç olarak buna rağmen en ufak bir "disiplinsizlik" yaptığında, hasta olduğunda kendini kapı önünde bulan emekçilerin sayısı artacak. Bu uyumsuzluk hallerinin neler olduğu taslakta belirtilmemekle beraber örneğin sendikacı olan emekçilerin katıldıkları bir eylemin dahi uyumsuzluk örneği olabileceği durumu hiçte uzak bir ihtimal değil. Bu durum taslağın 18. Maddesinde "bulduğu kurumda veya başka kamu kurumlarında bu kanuna göre aralıksız 10 yıl süreyle sözleşmeli personel olarak istihdam edilmiş olanların, bu kanunda ise sözleşmelerinde gös-

terilen görev, yetki ve sorumlulukları ihmal etmedikleri sürece sözleşme yenilenir" denilerek ortaya konulmaktadır.

Emekçilere hasta olma yasak

Taslağa göre kamu emekçileri "sürekli hastalık" halinde ise hemen emekliye sevk edilecek. 10 yıl hizmeti olanlara 6 ay; 10 yıldan fazla hizmeti olanlara 12 ay; kanser, verem ve akıl hastalarına ise 18 ay izin verilecek. Yıllarca çalıştıktan sonra yukarıda sayılan hastalık halleri dışında da en ufak bir rahatsızlık durumunda ya da egemenler için "disiplinsizlik" yapan emekçiler kendilerini kapı önünde bulacak.

Yine kimi gazetelerde "işkence yapana para cezası" başlığı ile sanki işkenceye karşı caydırıcı bir önlem gibi gösterilmeye çalışılan yasanın bu maddesini "parasını ver işkenceyi yap" şeklinde de yorumlamak mümkün.

Egemenler bir yandan sendikaları etkisizleştirerek, sadece tabelası olan ancak yetkileri elinden alınmış kurumlar haline getirmenin çabasını verirken diğer yandan da emekçilere yönelik sömürü politikalarını çeşitlendirerek saldırılarına devam ediyor. Eğitim-Sen'e dava açarak, diğer bir sendikaya yeni yasalarla örgütlenmesinin önüne engeller koyarak, bir diğerine sarı sendikacılık zehrini şırınga ederek engel olan devletin bu yasası emekçi düşmanlığının en bariz örneğidir.

Sınıfsal Bakış

TERÖRİSTLER “ANTI-TERÖR” KAMPYASINA YENİDEN GAZ VERİRKEN...

Kuzey Osetya'daki rehine eylemi-operasyonu-katliamının tartışılan çeşitli boyutları içinde bizim öncelikle ele alarak değerlendirmek istediğimiz hususu, “terörizm” demagojisi ve bu çerçevede “eylem biçimi” konusu oluşturuyor. Aslında bu mesele özellikle son yıllarda (11 Eylül’ü takiben daha sıklıkla) gündemimize çeşitli eylemler vesilesiyle sokulmuş ve bir biçimde tartışılmıştı. Ancak bu konuda karşı-devrimci propaganda ve manipülasyonun ısrarla ve inatla sürdürülmesi stratejik bir önem arz ettiğinden biz de görüşlerimizi, her seferinde yeniden daha açılımlı olarak sunmaya devam edeceğiz.

Stratejik önem, emperyalizmin ABD önderliğinde yakın süreçte başlattığı çaplı saldırıya verdiği üst başlıktan da biliniyor: “terörizmle savaş”. Onların “terörizm”den esas olarak anladığının bu tanıma Marksist-Leninist literatürün de yer verdiği manada terörizm değil, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri/savaşları olduğu gerçeği bilince çıkarılırsa, stratejik “değer” vurgusu anlaşılacaktır. Ekseni bu kavram ya da çok sık kullanılan tabirle bu konsept üzerinde kurdukları takdirde “düşman” tanımlanmış olmakta, ortak payda yaratılmakta ve “şiddet” temasıyla aynılaştırılarak, çoğu kendi kontrolleri ve güdümlemedeki bir takım “direniş” örgütleriyle (büyük bir kısmı islamcı) aynı torbaya doldurulan komünist, devrimci ve ulusal hareketlere yönelme fırsatı yaratılmaktadır.

Şiddetin bütün biçimlerini, yeryüzüne hakim olan emperyalist sistemin kendisinden doğru ve/veya kendisine yönelik olarak ürettiği gerçeğini, temel bir saptama olarak ilk elden yapmak gerekiyor. Bu çerçevenin içine haklı haksız bütün savaşlar gibi terörün bütün türleri de girmektedir. Dolayısıyla, sınıf mücadelesinin bir olgusu, aracı olarak var olan şiddetin ortadan kaldırılması sorunu da sosyalizmden komünizme yol alınırken tarihe havale edilme süreci yaşayacaktır. Aksi takdirde, hem ezilenlerin kurtuluş mücadelesinde insanlık tarihi boyunca olduğu gibi hem bundan sonra olacağı üzere, hem de egemenlerin saltanatlarını korumaları uğruna her türlü şiddete başvurmaları kaçınılmaz bir durumdur. Bunda yadırganacak, şaşılacak bir durum yoktur. Bu bir var olma savaşıdır. Sınıf mücadelesinin doğası acımasız, keskin ve şiddetlidir. Bunu farklı biçimde göstermeye çalışanlar, yok sayanlar kitleleri aldatıyor, kandırıyor ancak yaşananlar karşısında inandırıcı bir açıklama getirmekte zorlanıyorlar. Nitekim kitleleri terörize ederek yönetmek bütün burjuva devlet biçimlerinin karakteristik özelliğidir. Bunun emperyalist-kapitalist ülkelerde dönem-

sel, yarı-sömürgelerin bir kısmında uzun süreli, bir bölümünde ise sürekli faşist karakterli bir rejim biçimini alması halinde çok daha azgın bir terör estirdiği gerçeği, son yüzyıla damgasını vuran pratiklerden biridir. Ve bu durum, çağımızın/günümüzün realitesi olmaya devam etmektedir.

Bunun karşısına “devrim” seçeneği ile çıkılması, proleter ideolojinin tarihte “zor”un rolüne biçtiği “ebe”likten kaynaklanmaktadır. Egemenler, ki günümüzde emperyalist burjuvazi ve onun çeşitli yarı-sömürgelerdeki uzantıları işbirlikçi ve kompradorlar ile bürokrat burjuvalar ve büyük toprak ağaları, ellerinde tuttukları iktidarlarını ve sahip oldukları dünyayı (mülkiyet) güzellikle (barışçıl yollarla) asla ama asla veremeyeceklerdir. Dolayısıyla, bu dünyanın asıl sahipleri, “emaneti” geriye ancak barışçı olmayan yollardan ve şiddet kullanılarak alacaklardır. Sorun bu kadar yalın, bu kadar basit ve bu kadar açıktır. Bunu komünizm kurucuları ve kuramcıları bütün çıplaklığıyla belirtmişlerdir. Bugüne kadar bir dizi ülkedeki “geriye alma” işlemi de zaten yalnızca devrimler yolu ile başarılabilmiştir.

Devlet, baskının ve şiddetin en üst düzeyde örgütlenmiş biçimidir. Yıkılması ve parçalanması için de şiddetin örgütlenmesi gerekecektir. Bunun yolu elbetteki ülkenin sosyo-ekonomik yapısına göre farklılık arz edecek, gelişim süreci de dümdüz bir hat izlemeyecektir. Halk savaşı stratejisinin geçerli olduğu bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadelenin esas olması, devrimci şiddetin karşı-devrimci terör ile kıyasıya bir yüzleşme içinde olmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Stratejinin farklı seyrettiği ülkelerde veya taktiksel olarak barışçıl mücadele biçimlerinin esas olduğu koşullarda dahi silahlı eylemlerin devrede olması pek tabii ki söz konusudur. İktidarın namlunun ucuna kilitlenmesi esprisi, silahı sürekli veya nihai de olsa bütün ülkelerde iktidara el koymada tayin edici bir araç olarak tarif etmektedir. Bu durumda, onun siyasetin kumandası altında nasıl kullanılacağı sorunu kritik bir boyut kazanmaktadır. Zira, bu noktadaki sapmalar, her düzeydeki sapmalarda olduğundan daha fazla devrim mücadelesinde onulmaz yaralar açmaktadır. Silahın yanlış kullanılmasının bilançosunun ağırlığı ile kullanılmamasının kaçırıldığı muazzam fırsatlar (sol ve sağ sapma) devrim mücadelesini savurmada hep tersirli olmuşlardır.

Marksist-Leninist-Maoistler yani Komünistler için silahlı mücadelenin (halk savaşı-gerilla savaşı) herhangi bir ülkede şu veya bu dönemde başlatılması, şu veya bu bölgede yürütülmesi, bu

bağlamda coğrafi koşullar, kitle temeli, hazırlık dönemi, örgütlenme vd. bir dizi konu tartışılabilir hususlardır ve bir dizi ülkede tartışılmıştır ve tartışılmaktadır. Ancak gerek kırdı gerek şehirlerde gerçekleştirilen tek tek eylemlerin biçim ve içerik olarak bir takım ilkelerle sınırlı olması gerçeği tartışılmazdır. Bunların başında halka zarar vermektense özenle kaçınmak gelir. Halkı eylemin kozu, malzemesi yapmak tercih edilen, benimsenen bir tarz olamaz, olmamıştır. Halka yönelik bir imha, intihar eylemi düzenlenemez. Bunun haklı, meşru bir gerekçesi tartışılmaz. Bir katliam veya soykırıma misilleme olarak yapılan bir eylem esnasında dahi, halktan herhangi masum bir kişiye zarar verilmesi, “olağan”, “meşru”, “eylem zayıtı”, “olur o kadar” vb. şekilde “mazur” gösterilemez.

Halk için savaşanlar halkın canı için kendi canlarından daha fazla titiz olmak zorundadırlar. Burada boşuna popülizm aramaya kalkanlar yorulacaklardır. Komünistlerin canı kendi iradesinin ürünü olarak mücadeleye adanmıştır. Oysa böyle bir iradesi olmayan halktan kişinin canı üzerinde kendi adımıza irade tesis etme hakkına sahip olmamız düşünülemez. Bunun sağlanmasının en zor olduğu şartlarda, düzenli savaş koşullarında dahi bu konuya en fazla özeni gösteren Halk Ordusu ve Kızıl Ordu olmuştur. Bunların altını dikkatle çizdikten ve ayrımı bu netlikle bir kez daha ortaya koyduktan sonra emperyalistlerin, faşistlerin, gericilerin ve onlarla aynı koroya dahil olmaktan “onur” duyan reformist revizyonist çevrelerin “anti-terör” ve “şiddete hayır” kampanyasına gelebiliriz. Ölçüyü kaçırın, hedefi şaşırın, emperyalistlere alet olan, bizzat onlar tarafından yaptırılan vb. bir dizi gerçek manada “terör” kapsamında sayılabilecek eylem ile, komünistler, devrimciler, yurtseverler tarafından gerçekleştirilen çok çeşitli şiddet eylemlerini aynılaştırarak toptan lanetleme yolunu seçen, böylelikle esasen emperyalizme karşı silahlı mücadeleyi, halk savaşını, ulusal kurtuluş mücadelelerini, direniş hareketlerini gayrı-meşru sayarak karşı-devrimci kampta yer alan her türlü propagandanın açıkça karşısında olunmalıdır.

Bu, bugün için önemli bir ayrışma ve saflaşma noktasıdır. HSBC, İngiliz Konsolosluğu ve Sinagog bombalamalarının ardından reformist revizyonist çevrelerin düzenlediği fiyasko miting tam bir yüzkarası idi. Çapa’da Semiran Polat isimli devrimcinin şehit düştüğü ve halktan üç kişinin (Zehra Şahin, Kemal Polat, Feride Ilgız) hayatını kaybettiği, otobüste kaza sonucu patlama olayı ve diğer bazı yerlerdeki bombalamalar üzerine çeşitli reformist ve revizyonist çevrelerin kaleme aldıkları yazılar ve verilen demeçler tarihe utanç satırları olarak kazındılar. “Bizimle aynı platforma gelmeyin” çağrısının, bu eylemleri benimseyenlere değil devlete yapıldığını herkes biliyordu. Devletin valisi bile “kaza” açıklaması yapmışken ısrarla

“duruşlarını”, “profillerini” resmetmeye çalışanları unutmadık. Bir süredir Irak’ta çeşitli guruplar tarafından Türkiye’li şoförlerin rehin alınması, bazılarının öldürülmesi, diğer bazı ülkelere çalışanların yine aynı biçimde öldürülmesi ve nihayetinde son Çeçen eylemi ile “terör” heyulası tekrar üst düzeyde tartışılmaya başlandı. Olayların Necef, Felluce, Samara, Bakuba direnişleri ve hatta Filistin direnişine uzatılarak ilişkilendirilmesi ile emperyalizmin işgal, saldırı, katliam meşruiyeti sağlanmak isteniyor. Bahsi geçen eylemlerin kimler tarafından yapıldığı ve yaptırıldığını bilmiyoruz. Bu şu aşamada çok da önem arz etmiyor. Ancak bunların halkın direnişine gölge düşürmesine izin vermemek gerekiyor.

Emperyalist karargahlardan, burjuvazinin kumanda merkezlerinden aynı anda düğmeye basıldı. Her yerden yağmur gibi demeç, makale, açıklama yağıyor. Programlar yapılıyor, televizyonlardan gazetelerden halka yoğun bir propaganda bombardımanında bulunuluyor. 11 Eylül’e göndermede bulunmanın fırsatının doğduğu hesaplanıyor. Özetle işlenen şudur: “Uluslararası terörizm dünya halklarının en büyük düşmanıdır. Herkes buna karşı birleşmeli, mücadele etmelidir. Bugün bu mücadelenin başını ABD çekmektedir. O halde onun önderliği altında kenetlenmeli, onu var gücümüzle desteklemeliyiz. Bugün ilk etapta Irak’ta başarılı olmak zorundadır. Nitekim görülmüştür ki Çeçen eyleminde ölü ele geçirilen teröristlerin yarısı Arap kökenlidir. Vs. vs.”

İster kendilerinin kontrolünde gerçekleştirilsin, isterse de yine onlara hizmet eder tarzda yapılsın, bir takım eylem veya eylemleri bahane ederek kendi devasa pratiklerini, kanlı yüzlerini, işkencelerini, katliamlarını, bütün bu yaşanan örneklerle dahi kıyas dahi kabul etmeyecek milyonlarca insanın ölümüne, milyarlarca insanın sefalet ve zulüm terörlerini gizlemeleri mümkün değildir. Emperyalistler, faşistler ve her türden gerici zalimler varlık nedeni ve yaşam biçimi olarak uyguladıkları terörün, boyunlarına kanlı birer ilmek olarak geçeceği günlerin kabusunu gördükçe daha da saldırganlaşacak, saldırganlaştıkça parçalanacak ve yeryüzünü yerindibi ile değiştireceklerdir.

Bugünkü panikleri, öfke, korku ve telaşları neden diye tartışınlar, sakın “uluslararası terörizm” gibi safsatılar ile yorulmasınlar. O gibi “sorunlar” onların anlı şanlı istihbarat teşkilatlarının gerçekten de çok ciddi problemi haline gelemeler. Olsa olsa belli sürelerde uğrılan, sınırlı eylemlerle, yanıp sönen bir takım teşkilatlardan söz edilebilir. Bunlar da tarihte yerini almıştı. Bundan sonra da benzerlerine rastlanılacaktır. Ancak esas sorun, dünyanın çatısını delenler, dünyanın en “mükemmel” savaş makinesini düz arazide bozanlardır. Emperyalizmin “namus”u, Nepal’de, Felluce’de ayaklar altındadır!

Deri-İş Sendikası 28. Olağan Genel Kurulu'nu yaptı

Deri-İş Sendikası'nın 28. Olağan Genel Kurulu 28-29 Ağustos tarihinde yapıldı

Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi'nde yapılan Kurul saat 10:30'da başladı. Açılış konuşmasını yapan Genel Başkan **Yener Kaya**; 3 yıllık çalışmanın genel değerlendirmesini yaptı. Bu süreçte AKP hükümetinin, ekonomik olarak IMF'nin siyasi olarak ABD'nin güdümlünde kaldığına vurgu yapan Kaya, hükümetin işgale destek verdiğine, üsleri kullanıma açtığına ve halkın daha fazla yoksullaştığına, işsizliğin bu dönemde hat safhaya ulaştığına, yatırım ve istihdamın bu dönemde donduğuna, kamu işyerlerinin haraç mezat peşkeş çekildiğine vurgu yaptı. Hükümetin şimdi de işçinin kıdem tazminatına göz diktiğini söyleyen Kaya, SSK'daki ilaç vurgununa da değindi.

Yoklama ve açılıştan sonra Divan seçimi için önerge verildi. Oy birliğiyle divan başkanlığını Basın-İş Genel Başkanı **Ali Ekber Güvenc**, üyeliklere Türk-İş Bölge Temsilcisi **Faruk Büyükkucak**, Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, Petrol-İş Sekreteri **Mustafa Çavdar**, Kristal-İş Sekreteri **Polar Akbaş** getirildi.

Yapılan saygı duruşunun ardından konukların tanıtımı yapıldı. Ardından da konuk konuşmasına geçildi. İlk sözü DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** aldı. Konuşmasında sendikal hareketin dibe vurduğuna vurgu yapan Çelebi, sorunların çözümünün sınıf sendikacılığından geçtiğini belirtti.

Olumsuzlukların sendikal rekabete mal edilemeyeceğini belirten Çelebi, Deri-İş'i örnek vererek Türkiye'de iş kolunu temsil eden tek sendika olmasına rağmen örgütsüz olduğunu belirtti. Sermayenin saldırılarına karşı iş birliği çağrısı yaparak konuşmasını bitirdi.

Konukların konuşması Türk-İş temsilcisi CHP İzmit milletvekili (eski Harp-İş sendikası başkanı) İzzet Çetin, Sağlık-İş Başkanı Mustafa Başoğlu, İşçi Partisi sözcüsü ve EMEP temsilcisinin konuşmasıyla bitirildi.

Verilen aradan sonra Genel Kurul delegelerin konuşmasıyla devam etti. İlk sözü Beykoz delegesi **Ali Yıldırım** aldı. Yaşanan sendikal krizin nedeninin mevcut sendikal anlayış olduğunu vurgulayan Yıldırım, "işçi gibi çalışmayan, işçi ile ortak yaşam standartı olmayan, işçilerle aynı havayı solumayan kafalarla sınıf sendikacılığı yapılamaz" diyerek konuşmasını bitirdi.

Ardından söz alan Tuzla delegesi **Sevgül Oğuz**; emperyalist saldırganlığa vurgu yaparak, bu saldırılarla mazlum halklara kan banyosu yapıldığını dile getirdi ve buna paralel olarak ülkemizde emekçilerin kazanımlarının bir bir ellerinden alındığını belirterek Yeni Ceza İnfaz Yasasını örnek gösterdi. Oğuz ayrıca tüm emekçilerin teslim alınmaya çalışıldığını vurgu yaptı.

Oğuz'un ardından söz alan Tuzla Şubesi Yönetim Kurulu üyesi ve Tuzla delegesi **Yusuf Gökçe** Tuzla'daki mücadele sürecini

anlatarak bu hizmetlerini Genel Merkez'de de sürdürmek istediğini vurgulayarak Merkez Yönetim Kurulu üyeliğine aday olduğunu ilan etti ve destek istedi. Devamında söz alan İzmir delegeleri **Savaş Kutlu**, **Halil Karakaş**, **Ma-kum Alagöz** bölgelerindeki sorunları dile getirerek destek çağrısı yaptılar. İzmir delegelerinden sonra söz alan Tuzla Şubesi Yönetim Kurulu üyesi **Ömer Kuru** da emperyalist saldırganlığa vurgu yaptı.

Son konuşmayı yapan Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**; emperyalist işgale vurgu yaparak, "halkımızın % 90'ının karşı çıktığı ABD'nin Irak işgaline yazık ki üyesi olduğumuz Türk-İş Konfederasyonu tarafından destek verilmiştir biz bu durumu kınıyoruz. Bu ülkenin gerçek sahipleri işçiler, köylüler ve emekçilerdir. Kendi değerlerimize sahip çıkmalıyız. Ancak işçi sınıfı sahipsiz değildir. Bizler vereceğimizin destekle Türk-İş'e alternatif seçenekler sunacağız. Mevcut sendikal yapının yaklaşımı koltuklarını koruma kaygısıyla işçi sınıfının bölünmesine dayanmaktadır. Bizler gücümüzü işçi sınıfından alıyoruz. Sürdürdüğümüz DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik) politikalarından alıyoruz, bugünkü sendikal krizin sunduğumuz DDSB seçeneğiyle çözüleceğine inanıyoruz. İşçi sınıfının zafere, birlik ve mücadeleyle ulaşacağına inanıyoruz" dedi.

Eleştirilere cevap vermek için kürsüye **Hıdır Orhan**, **Gürsel Menteşe**, **Cemalettin Şa-**

hin ve **Musa Servi** çıktı ve eleştirileri yanıtladı. Servi konuşmasında özellikle **ILPS** örgütlenmesine dikkat çekerek sermayenin saldırılarına karşı tek seçeneğin **ILPS örgütülüğünün güçlendirilmesinden geçtiğine** vurgu yaptı.

28. Olağan Genel Kurul tüzükte yapılan bir takım değişikliklerin ardından sonlandırıldı.

Tüzük değişiklikleri; 20. ve 23. maddelerde merkez ve şubelerde 9 kişilik olan Yönetim Kurulu sayısı 7'ye indirildi, merkezdeki 5 profesyonel İcra Kurulu sayısı 3'e düşürüldü, Sekreterlik ve Mali Sekreterlik görevleri Başkan Vekilliğinde toplandı. Ayrıca ortak verilen önergede Genel Kurul'dan 6 ay sonra **Beykoz**, **Van**, **Sarıkamış**, **Tercan** şubelerinin kapatılması oy çokluğuyla onaylandı. Divan Başkanı'nun ilk günün bittiğini açıklamasından sonra **ILPS** mesajı okundu.

29 Ağustos tarihinde gerçekleştirilen seçim sonucunda **Yener Kaya** Genel Başkanlığa seçilirken, **Musa Servi** Genel Başkan yardımcılığına, **Gürsel Menteşe** Genel Teşkilatlandırma Sekreterliğine getirildi. **Yusuf Gökçe**, **Resul Bektaş**, **Zeynel Erdem** ve **İdris İmat** da yönetim kuruluna seçildi. Seçim sonucunda açıklama yapan Yener Kaya, işyerlerinde örgütlenme çalışmalarına devam edeceklerini belirterek, işten çıkarmalara ve özelleştirmelere karşı kesintisiz mücadele edeceklerini dile getirdi. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

ELEŞTİRİLER SINIF MÜCADELESİNİ GELİŞTİRMEYİ AMAÇLAMALIDIR!

Türkiye'de ve dünyadaki sendikal hareketi yakından takip edenlerin sendikaların gelmiş olduğu nokta konusundaki tespitlerine katılmamak mümkün değildir. Ülkemizde sendikalar ciddi bir üye kaybı yaşamaktadır. Bunun nedenlerinden biri sendikaların bürokratlaşan yapıları içinde, işçi sınıfını örgütleme perspektiflerini kaybetmiş olmalarıdır.

Sendikaların toplumsal gündeme müdahalelerinin yetersizliği, işçi sınıfına sınıf bilinci taşımasındaki eksiklikleri ortadadır. Bunlar kimsenin karşı çıkabileceği noktalar değildir. Genel anlamda sendikalar bu noktadayken sayıları bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar az olan mücadeleci sendikaların **-ki Deri-İş de bunlardan birisidir-** sürecini görmeyenlerin dertlerini araştırmak ve politikalarını gözden geçirmek gerekir.

Bu noktadan ele alırsak 2004 yılı Mayıs ayında **Dayanışma Gazetesi**'nin 143 ve 145. sayılarında Deri-İş Sendikası ve sendikanın Genel Başkan Vekili Musa Servi şahsında yapılan saldırılara değinmek gerekmektedir. Çünkü söz konusu yazılarda ciddi bir karalama ve kamuoyunu yanlış yönlendirme çabası söz konusudur. **Deri-İş Sendikası** ve **Musa Servi** şahsında yapılmak istenen bu saldırı bir yandan **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** anlayışına bir kara çalma amacını taşıyan bir yandan da 12 yılı aşkın bir süredir bu anlayışı yönetim kademelerine taşıyan işçilerin iradelerini yok saymak anlamına gelmektedir.

Doğru olan Tuzla'da, Çorlu'da ve nihayetinde İzmir'de birlikte çalışma, iş yapma zemini yakalamaya çalışmaktır. Uzun yıllardır Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışının yapmaya çalıştığı budur. Ama dönem dönem ortaya çıkan sekte, dayatmacı

yaklaşımlar sonucunda birlikte iş yapma olanağının ortadan kalktığı süreçler de olmuştur.

Bu konuda verilebilecek son örnek **İzmir**'dir. Deri-İş İzmir Şube Kongresi'nin ardından **Dayanışma Gazetesi**'nde yapılan yorumlar bunu açıkça göstermektedir.

Çarpıcı bir örnek olması açısından "İzmir'de yaşanan gelişmeler aslında Dayanışma gazetesinde aktarıldığı gibi değildir" düzeltmesini yapmak ve süreci kısaca aktarmak yararlı olacaktır. Deri-İş Sendikası'nın İzmir'de örgütlenme çalışması yapma kararı ile birlikte İzmir'e gidilmiş ve **ESP'li arkadaşlarla** da görüşülerek fikirleri sorulmuştur. Bu görüşmelerden çıkan ana sonuç; o dönemki mevcut başkan ile mücadelenin yürütüleceği, onun görevden alınması, deri işçilerinin çalışma koşullarının çok kötü olduğu, İzmir'de en az iki sene hazırlık için ön çalışma yapılması gerektiği vb. olmuştur. Koşullara teslim olan bu anlayış karşısında Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı ise işçileri örgütleyecek durumun mevcut olduğunu, seçimle gelen bir başkanın yine seçimle gidebileceğini savunarak çalışmalarına başlamış ve bir yıl boyunca ısrarlı bir çalışma yürüterek üye sayısını 500'e çıkartmıştır. Bu çalışma karşısında emekçilerin politikasının kirlenmeden yapılması gerektiğini savunan **ESP'liler** çok değil 1 yıl öncesinde "**işçi sınıfına zararlı bir unsur**" olarak niteledikleri eski şube başkanının çevresinde kenetlenerek onu tekrar başkan olarak seçmeyi dayatmışlardır.

Bu tür çalışmalarda doğru olan örgütlenme sürecine katkı koyan tüm kişileri sürece dahil etmeye çalışmaktır. Herkesin **hak ettiği organlarda** görev almasının önünü açmaktır. Yeter ki samimi ve dürüst davranıl-

sın.

Sendikal çalışmalarda önemli olan yüksek sesle radikal çıkışlar yapmak değil; yarıyı görerek, düşünerek, işçi sınıfının çıkarlarını herşeyin üstünde tutarak adımlar atabilmektir. **Unutulmaması gereken diğer bir önemli nokta da farklı anlayışlarla birlikte çalışırken kişileri öne çıkartarak, gerçekliği olmayan karalamalarla yaratılmak istenen güvensizliklerin dönüp dolaşıp sınıf mücadelesini yaralayacağıdır.**

Bir direnişe çıkıldığında iki yol vardır; ya direniş başarıya ulaşır taleplerinizi patronlara kabul ettirirsiniz ya da başarısız olursunuz direniş sona erer. Bizler bir direnişin hiçbir zaman kendi haline bırakılması ve zamanla işçilerin dağılarak direnişin sonuçlanmasını istemeyiz. Bir direniş örgütlü olarak başladıysa örgütlü bir şekilde de sonuca ulaşması gerekmektedir. Ve alınacak karar her ne yönde olursa olsun hiçbir zaman kişilerin kararı ile olmaz. **İşçilerle birlikte** ortak karar alınır ve uygulanır.

Ancak bunun tersi yaklaşımlar örneğin **Ağartıoğlu** direnişinde çokça sergilenmiştir.

80-90 kişi ile başlayan ve 80 güne yakın süren Ağartıoğlu direnişinde sendikanın işçilerin yemek, işyerine gidiş gelişteki araç problemi vb. sorunları imkanları ölçüsünde karşılamak, direnişe ziyaretleri örgütlenme çabası **ESP'li** arkadaşlar tarafından göz ardı edilerek "**sendikanın hiçbir şey yapmadığı**"nın propagandası yapılmıştır. Direnişin ilerleyen günlerinde giderek işçi sayısının azalması, sayının 20-25'lere düşmesi ve bir kısım işçinin işbaşı yapması ve geride kalan arkadaşların kıdem ihbar ve içerideki alacaklarını ödemeyi kabul etmesi sonucu işçilerle yapılan toplantıda **direnişe devam eden işçilerin genel çoğunluğu** ile direnişin bitirilmesi kararı alınmıştır.

Toplantıda **direnişin bitirilmesi konusunda karara katılan** **ESP'liler** sonrasında kendi yayın organlarında hem de direnişçilerin ağzından yazılar yazarak sendikanın bu

direniş boyunca işçilere sahip çıkmadığını, aksine direnişi bitirmek için çaba harcadığını dillendirdiler. Öyle ki bu yazılar ismi geçen işçilerin dahi tepkisini çekmeyi başarmıştır.

Yine sendika ile ilk kez karşılaşan, örgütlü olmanın bilincine henüz varamamış, işten atılma korkusu yaşayan insanlara "**sen bizden yana mısın sendikadan yana mısın**" sorusunu sormak bir sendikasızlaştırma girişimi değil de nedir?

Bu yazıda amacımız yazılan, söylenen herşeye yanıt vermek değil. Ancak belli başlı yanlışları düzeltmek gibi bir görevimiz olduğunu unutmamak gerekiyor. Bu açıdan bakıldığında Deri-İş İzmir Kongresi'nde seçimlere katılma haklarının ellerinden alındığı iddia edenler için söylenmesi gereken açıktır.

Sendikalar işçi sınıfının bir örgütüdür ve bir işleyişleri vardır. Nasıl çalışma yürüteceği, kongrelerini nasıl gerçekleştireceğinin şartları tüzüklerle belirlenmiştir. Bu tüzük de sendikanın genel kurullarında **işçilerin talep ve önerileri doğrultusunda** karar altına alınır. Yani bugün Deri-İş Sendikası'nda işçilerin oy kullanma yani delege olma koşulları tüzükte ortaya konulmuştur. Yıllardır Tuzla'da olsun diğer şubelerde olsun ve hatta Genel Kurul'da olsun bu şartları yerine getiren işçiler delege olabilmıştır. **Oy kullanmanın koşulunun kimsenin anlayışı ile ilgisi yoktur.** Tüzük kararı gayet açıktır. Şubelerde delege olabilmek için üye olmak ve kongrenin gerçekleştiği dönemde bir fabrikada işçi olarak çalışmak gerekmektedir.

İzmir Şube Kongresi'nde 10-15 kişilik **ESP'li** grubun salonu terketmesinin ardından "**İşçiler salonu boşaltarak yönetimi protesto ettiler**" şeklinde yazılar yazan anlayış sahiplerine en iyi yanıtı seçim dönemlerinde işçiler yine vermektedir.

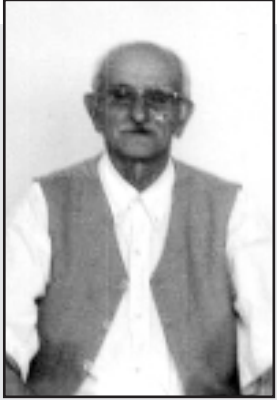
Sonuç olarak herşeye doğruya da yanlışla da muhalefet et anlayışıyla hareket edenler daima muhalefette kalmaya ve hatta işçi sınıfının içinde yok olmaya mahkumdurlar.

Nisan ayında yaşanan don felaketinin ardından fındık rekoltesinin beklenenin çok altında olmasının yanında bir de borçlu oldukları tüccarın ağına düşen köylüler "yoksulluğun sonucudur tüccara düşmek" diyerek çaresizliklerini dile getiriyor.

Karadeniz'de fındık üreticisi bu yıl yoksulluğun hasadını yaptı

Yetkin Karamollağlu

Fevzi Uslu

Karadeniz Bölgesi'nin Samsun, Ordu, Giresun, Trabzon illerinde köylünün geçimini sağladığı fındık, bu sene don felaketiyle birlikte beklenen rekoltenin oldukça altında bir verimle toplandı. Samsun'un Terme ve Çarşamba ilçelerinin yüksek köylerinde fındık bahçelerine hiç girmeyen köylüler bile var. FİSKOBİRLİK'in açıkladığı 5 milyon 50 bin liralık alım fiyatına karşılık tüccar bu rakamın oldukça altında bir fiyat veriyor. Köylü hasadını yaptığı az miktardaki fındığın büyük çoğunluğunu borçlandığı tüccara, geri kalanı ortaklığının düşmemesi için FİSKOBİRLİK'e veriyor. Fındık hasadında köylünün yaşadığı sorunlarla ilgili Terme Ziraat Odası Başkanı Yetkin Karamollağlu ve Çarşamba Ziraat Odası Başkanı İsmail Güngör'ün görüşlerini aldık. Terme'nin Kocaman köyünden köylüler de yaşadıkları sorunları anlattılar.

Yetkin Karamollağlu: Terme'de yüksek köylerimiz tamamı fındığa dayalı tarım yapıyor. Burada 240 bin hektar fındık arazisi var. 240 bin hektarın 140 bin hektarı taban arazide, 100 bin hektarı yukarılarda. 4-5 Nisan

tariflerinde yağın kardan dolayı don olması artık işin son noktası oldu. Köylümüz, üstü açık bir fabrika gibi çalışıyor. Elinde avucunda ne varsa toprağa atıyor. Köylüler Nisan'daki don olayında şaşkına döndü. Şimdi gelecek günlerin hesabını yapıyor. Devlet zarardan dolayı dönüm başına 2 milyon veriyor.

Dönüme 2 milyon lira alan köylü demek ki 10

dönüme 20 milyon alacak. Oysa bu kadar büyük bir zarara uğrayan köylünün en az 1-5 milyar alması gerekir. Aslında Türkiye'de tarım bitti diyebiliriz.

Köylüyü yıllardan beri borçlu bıraktılar. Bu yıl da köylü desteklenmezse bu don olayından dolayı tefecinin kucağına düşecek ve bir daha üretim yapamayacaktır.

İsmail Güngör (Çarşamba Ziraat Odası Başkanı): Nisan ayındaki don olayından kaynaklı rekolte bayağı düşük oldu bu sene. Çarşamba için 5000 ton diye tahmin ettiğimiz rekolte bile olmayacak gibi görünüyor. Çünkü Nisan'ın sonları Mayıs ayındaki yeniden doğum dediğimiz yeni oluşan fındıklar da dolmadı, döküldü. O nedenle rekolte çok düşük.

Geçen yıl Çarşamba için 13 ton olan fındık bu yıl 5 bin tonun altında olacak gibi. FİSKOBİRLİK 2004 mahsulüne kadar depolarını eritti. Fındık sattığı için de bir miktar parası var. Depoları boş olduğu için emanette köylüden fındık alıyor. Fiyatını 5 milyon 50 bin liradan açıklamasının köylüye katkısı oldu.

Çünkü ilk etapta fındığın fiyatı bu olmayabilirdi. Tüccarın belirlediği fiyattan olabilirdi. Daha sonra artabilirdi. Ama düşük fiyattan köylünün elinden fındık çıkmış olurdu.

Fındık üreticisi ölüm kalım savaşında

Fevzi Uslu (fındık üreticisi): Ben Kocamanbaşı köyündenim. 300 hanelik olan köyüm her sene 200 ton fındık kaldırıyordu, bu sene 10 ton fındık yok. Biz hiç girmedik bahçeye. Bu kışın ne yapacağız bilmiyorum. Yakın zamanda Samsun'a Tarım Bakanı ve milletvekilleri geldi. Biz "fındıkta hasar tespitinde bize destek olun" dedik. "Devletin ekonomisi şu anda bozuk" dediler. Ben bugün aklımla mücadele ediyorum. Köylünün durumu bu. Ne yapacağız? Araziyi mi satacağız? 10 nüfus ne yiyecek? Bu sene ölüm kalım savaşındayız. Köyde her kapıda afiş asılı "arazi satılıktır" diye.

Nevzat Yılmaz (fındık üreticisi): Kocaman köyündenim. Bu sene burada verim düşüdü. Yukarılarda fındıklığa girmeyenler var. Burada % 40 oranına yakın fındık oldu. Benim 200 dönüm yerim var. Buradan her yıl 10 ton fındık alıyordum, bu sene bu fındıktan alacağım ya 1 ton ya da 1,5 ton. Ben bugün fındık toplamak için işçi getirdim. Hep gezdik bahçede az bir fındık var. Mecbursun gezmeye. Fındık olmasa bile dal dal gezeceksin ki gözüün arkada kalmayın. Fındık olmayınca ne satacağın? Tarım işçisine ne vereceğim belli değil.

-Geçiminizi nasıl sağlayacaksınız? Seneye tekrar fındık bahçesinin bakımı için para ayırabilecek misiniz?

N. Yılmaz: Bu sene köylü borcunu ödeyemez. Erteleme olursa olur. Başka yapacak

birşey bilmiyorum. Ben fındığı FİSKOBİRLİK'e vereceğim. FİSKOBİRLİK daha iyidir. Tüccar fındığı 4,5 milyona düşürmüştü. Ama borçlu olan mecbur fındığı tüccara verecek.

-Köylü tüccara nasıl borçlanıyor?

F. Uslu: Köylü onikinci ayda başlıyor borç almaya. Mesela hastası oluyor gidiyor tüccardan para alıyor. Devlet daha dönüm paralarını ödemedi. Tüccara gidiyoruz "100 milyon ver, 200 milyon borç ver" diyoruz veriyor. Şartlar ağır.

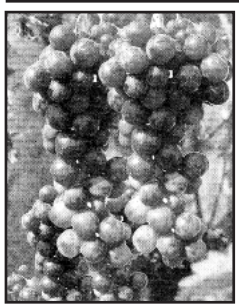
Tüccarın eline düşmeyi kimse istemez

-Tüccara olan borcunuzu bu sene ödeyebilecek misiniz?

F. Uslu: Ödemem gerekiyor. Fındığımı götürüp ucuz pahalı ne kadara alırsa verip, yakamı sıyracağım. Ben dar günümde tüccardan borç almışım o da demiş ki; "fındık alma amacıyla veriyorum parayı." Bugün FİSKOBİRLİK olmazsa tüccarlar milleti boğar. Tüccarın eline düşmeyi kimse istemez. Fındık fabrikası sahipleri de tüccar. Bizler kooperatifin ayakta durmasını istiyoruz. Kooperatifin ayakta durmasa bizim malımız para etmez. Ama mecbur tüccarın eline düşüyoruz. *Yoksulluğun sonucudur tüccara düşmek.*

-Sizce köylüler ne yapmalı?

F. Uslu: Devletin köylüye sahip çıkması lazım. Ecevit demişti ki "kalkınma köyden başlayacak" ama maalesef şimdi yoksullaşma köyden başlıyor. Köylü sahipsiz. Ama vergi hususuna gelince vergisini alıyor devlet. Halk birbirini tutmuyor. Günlük düşünüyor. Bu halk aç. Artık göç başlar yine. Önce de böyle oldu. Üç sene peşpeşe memleketimizde fındık olmadı. Ben ayda dört sefer İstanbul'a göç götürdüm. (Samsun)

ÜZÜM İŞÇİLERİNİN GÜNLÜĞÜ 10 MİLYON

Manisa'nın Alaşehir ilçesindeki üzüm bağlarında çalışan köylülerin günlük yevmiyesi 10 milyon. Gecenin 3'ünde kalkıp 40 kilometre yol kat eden köylüler üzüm sezonunun sonuna kadar devam edecek olan çalışmalarından kazancakları para ile kış aylarındaki ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlıyorlar.

Emeklerinin karşılığını alamamaktan şı-

kayetçi olan köylüler "bizler köyümüzdeki evimizde gece kalkıp hazırlanıyor ve yola koyuluyoruz. Üzüm bağına sabaha karşı varıyoruz ve çalışmaya başlıyoruz. Bazen 40 dereceyi bulan sıcakta üzüm kamyonları dolana kadar çalışıyoruz. Aldığımız 10 milyon lira yevmiyenin 2 milyon lirasını da dolmuş ücreti olarak veriyoruz. Elimizde kalan üç-beş kuruş ise kış harçlığımız oluyor" diyerek tasarruflu olması için yemeklerini bile evden getirdiklerini belirttiler.

(H. Merkezi)

GÜMÜŞHANE'DE BUĞDAY ÜRETİCİSİ TEDİRGİN

Gümüşhane'nin Kelkit, Köse ve Şiran İlçeleri'ndeki köylüler hasattan memnun olduklarını ancak, özel sektörün çok düşük fiyat vererek buğday almak istediği söylediler. Hasadın yüz güldürdüğünü ancak, verilen fiyat karşısında şaşkınlıklarını söyleyen üreticiler "ne yapacaklarını bilememenin sıkıntısını çekiyoruz" diyerek "Özel sektör buğdayımıza kiloda 250-300 bin lira arasında fiyat veriyor. Adeta buğdayımızı yok pahasına almaya çalışıyor. Saman fiyatına buğday almak isteniyor" ifadelerini kullandılar. Bölgedeki Toprak Mahsulleri Ofisleri'nin de kapatıldığını bildiren üreticiler, "Devlet desteği kalkınca araya giren özel sektör çok düşük fiyat vermeye başladı. Biçer-dövere, bankalara ve gübreye olan milyarlarca borcumuzu verilen bu fiyat-

larla kapatmamız mümkün değil. Biçer-dövere, bankalara ve gübreye olan borcumuzu ödesinler, elimizdeki buğdayımızı alsınlar" diye konuştular. Salyazı Beldesi'nde yaşayan Fatma Mutlu isimli köylü, bu yıl ürünün iyi olduğunu kaydederek, "Biçer-dövere 4, gübreye 2, bankalara da 3 milyar lira borcum var. Ambarım buğday dolu. Ben para istemiyorum, borcumu ödesinler buğdayımı alsınlar. Saman fiyatına buğday olur mu? Nerede görülüyor? Devlet bize sahip çıksın, bizi mağdur etmesin. Yoksa bir daha da ekmeziz" dedi.

(H. Merkezi)

Terme'de organik tarım üreticileri dernek kurdu

Samsun'un Terme ilçesinde Ağustos ayı içerisinde Karadeniz Organik Tarım Üreticileri ve Ürünleri Derneği kuruldu. Organik tarımın yaygınlaştırılması amacıyla kurulan dernekle ilgili olarak Terme Ziraat Odası Başkanı Yetkin Karamollağlu'nun görüşlerini aldık.

Yetkin Karamollağlu: Terme Evci Limandere yöresinde 4500 dönümlük alanda organik fındık tarımı devam ediyor. Şu anda 34 sertifikalı fındık yetiştiricisi üyemiz var. Burada Karadeniz Organik Tarım Üreticileri Derneği'ni kurduk. Birlik Yasası çıktı, ama yönetmelik henüz çıkmadı. Yönetmelik çıktıktan sonra Birlik de kuracağız. Bunu biz sadece fındıkta değil diğer alternatif ürünlerde de örneğin seracılıkta, kivi, üzüm, böğürtlen, ahududu, mısırdada yapacağız. Organik tarımı yaparken dernek kurmamızın bir amacı daha var. Köylü kendi malı olan ürünlerin sanayisini işleyecek, işledikten sonra ürününü satmasını, pazarlamasını da düşünüyoruz. Böyle bir çalışma olduğu için derneği kurmuş bulunuyoruz. Dernek yakın zamanda yasalaştı. Derneğimizin merkezi Evci'de. **Şu anda 151 üyesi var.**

Terme'de şu an Derebaşı köyünde de brokoli çalışmaları başladı. 2000 dönümlük bir arazi üzerinde yapılıyor. Organik tarım fındık üreticileri anlaşmalı firmayla çalışıyor. Firma, anlaşmalı olmazsanız

kontrol ettiği insanlar aracılığıyla sertifika vermiyor. Firmayla anlaşma yaparak sertifikalı ürün yetiştiriliyor.

Bugün organik tarım yapan köylüler güç koşullar içinde bu işi sürdürüyorlar. Girdi maliyeti yüksek. Devlet belirli bir hak tanımış düşük faizle para veriyor. Ama yapacak olduğun işe göre veriyor. Yani organik tarımda sulama mı yapacaksın, makina mı alacaksın bunları alabilmen için **işletme kredisi** adı altında veriyor. Bu derneğin kurulmasını bu bahsettiğim firmalar hiç istemiyor. Dernek kurulursa, dernek araçlarıyla değil kendisi bizzat Avrupa'ya ürünü pazarlayacak. Birlikler kurarak aracıyı aradan çıkarmak istiyoruz.

Bu firmalar hala köylünün sırtından rant sağlıyor. Dernek Birlik'e dönüşecek. Birlik de bizzat ürünü kendisi pazarlayacak. Kurucu Başkanı Mustafa Özmen, Çamlıca köyünden. Sonra bu Birlik'in içine Ziraat Odası olarak gireceğiz. Derneğin üye kayıtları devam ediyor. Bir an önce üye kaydı yapıp kongreye gideceğiz.

(Samsun)

Malatya köylüsü kayıtsızdan büyük zarar etti

Geçtiğimiz bahar aylarında Malatya'da havaların soğuk geçmesi kayıtsız üretim rekoltesinin önemli ölçüde düşmesine neden oldu. Bölgede köylünün tek geçim kaynağı olan kayıtsız ülke ekonomisine de büyük katkı sağlıyor. Ancak yapılan istatistiklere göre kayıtsız fiyatı her geçen yıl daha geriye çekiliyor. 2000 yılında 4.5 milyondan satılan kayıtsız 2003 yılında 2.5 milyona satılmış ve kayıtsız üreticisinin büyük bir çoğunluğu geçen yıldan borçlu devralmış bu yılı. Bu sorunlarla ilgili kayıtsız üreticilerinin görüşlerini aldık.

Hasan Uzunkaya: 18 yıllık kayıtsız üreticisiyim. Kayıtsızın iyi tuttuğu seneler 10-12 ton kayıtsız alıyorduk. Bu yıl ancak 1 ton kayıtsız aldık. Geçen yıl 10 ton kayıtsız oldu ama o da para etmedi. İşçi parasını, gübre, ilaç, kasa borcunu ödemek için mecburen ucuz sattık. **Yani anlayacağın kayıtsız iyi tutsa da bir şey alamıyoruz.** Kayıtsızdan aldığımız para bize bir sene yetmiyor. Gelecek hasat dönemine kadar yine borçlanıyoruz. **Kayıtsızdan parayı zengin köylüler kazanıyor. Biz borcumuz olduğu için geçen yaz kayıtsızı 2.5 milyondan sattık. Kayıtsız yanınca zengin köylüler ellerinde tuttıkları kayıtsızı 4 milyondan sattılar.**

O zaman köylülerin şikayeti üzerine hükümet üreticinin zararını ödeyeceğini söyledi. Ama herhangi bir gelişme yok. Hükümet yalan söylüyor. Sadece kayıtsız üreticisine değil birçok bölgede zarara uğrayan köylüye de aynı vadi verdiler. Fakat kimsenin zararını ödemediler. Hepsinin derdi cebini doldurmak. Bu yıl kayıtsızın %70'inin yanması Malatya halkını çok olumsuz etkiledi. Sadece üreticisi değil aynı zamanda nakliye işiyle uğraşanları, esnafı, işçileri herkesi etkiledi. Malatya'da ticaret kayıtsız üzerinden yürüyor, kayıtsız olmayınca el arabacılar, hamallar

ve kamyoncular iş yapamıyor. Yine aynı şekilde esnaf da öyle, kayıtsız olacak ki köylü satsın, alışveriş yapsın. Kayıtsızın yanması sadece Malatya halkını değil Adıyaman işçisini de olumsuz etkiledi. Her yıl Adıyaman'dan binlerce işçi aileleriyle birlikte buraya çalışmaya geliyordu. Bu sene kayıtsız olmadığı için Adıyaman işçisi perişan duyduğum kadarıyla. Fındık da bu sene yanmış. Bu insanlar ne yapıp, içecek kimsenin umurunda değil.

Muharem Hekimhan: Beykent köyündenim. 1983'ten bu tarafa kayıtsız üretimi yapıyoruz. 1983 yılından beri bir 1994 yılında kayıtsızdan iyi ürün aldık. Bir de bu sene. Ama bu sene Malatya'nın birçok ilçesinde kayıtsızın % 80'i yandı. Bizim buralarda çiçek geç açtığından kaynaklı bahçenin %30'unu fire verdik. Genel durumla birlikte değerlendirdiğimizde biz iyi durumdayız. Ancak kayıtsızda her yıl iyi ürün alacaksınız diye bir koşul yok. Biz bundan önceki yıllarda ürünün masrafını dahi çıkaramıyorduk. En fazla işçiliği olan ürünlerden biridir kayıtsız. Çalışacak insanın yoksa zengin de değilse kazandığını ele verirsin. Bir de pazar alanında sıkıntı yaşıyoruz. Biz ilk elden fabrikalara veremiyoruz. Çünkü bahçede çalışman gerekiyor. Onun için araçlara veriyoruz. Üç-beş aracı bir fiyat çıkarıyor, ağız birliği yaparak köylüyü dolaşılıyor; **"bu sene 2 milyon, vermezsen elinde kalır"** diyor. Mecbur veriyoruz bizden aldığını götürüp döviz üzerinden satıyor, hal böyle olunca cefasını biz çekiyoruz. Sefasını komisyoncular sürüyor.

Tarım işçileri de zor durumda

Kayıtsız üretimi sadece Malatya halkının değil çevre illerden de birçok ailenin ekmek kapısı oluyor. Özellikle Adıyaman'da tütün kota uygulandıktan sonra yoksul köylüler mevsimlik tarım işçiliği

yapmaya başlamış. Bu yıl kayıtsız rekoltesinin düşük olması Adıyamanlı tarım işçilerini de zor durumda bıraktı. Yaşadıkları zorlukları işçilerin kendisinden dinledik.

1. İşçi: Burada kayıtsız işçiliği yapıyoruz. Silkeleme, petik için her yıl 5 kişi geliyorduk. Bu yıl kayıtsız çok olmadığından kaynaklı üç kişi geldik. Yevmiyemiz 9 milyon. Bizi buraya getiren bir elçi var. 1 milyonunu ona veriyoruz. Bir milyonu yemek için kesiliyor. Yani bu paraya ne kadar kalabalık çalışsak o kadar iyi olur bizim için. Benim 4 çocuğum öğrenci. Bunlardan ikisi benimle çalışmaya geliyor. **Bu devlet bize sahip çıkmıyor. Söylenecek çok şey var ama kime diyelim. Biz yılın 5 ayı kayıtsız, fındık, pamuk, patates toplamak için memleket memleket geziyoruz. Bir güvencemiz yok.** Mesela burada dün bir arkadaşı akrep soktu. **Hekimhan'a** hastaneye götürdük. Ölebilir ama kimin umurunda. **Devlet bizi insan yerine koymuyor.**

2. İşçi: İsmim Hatice. Ben 15 yaşın-

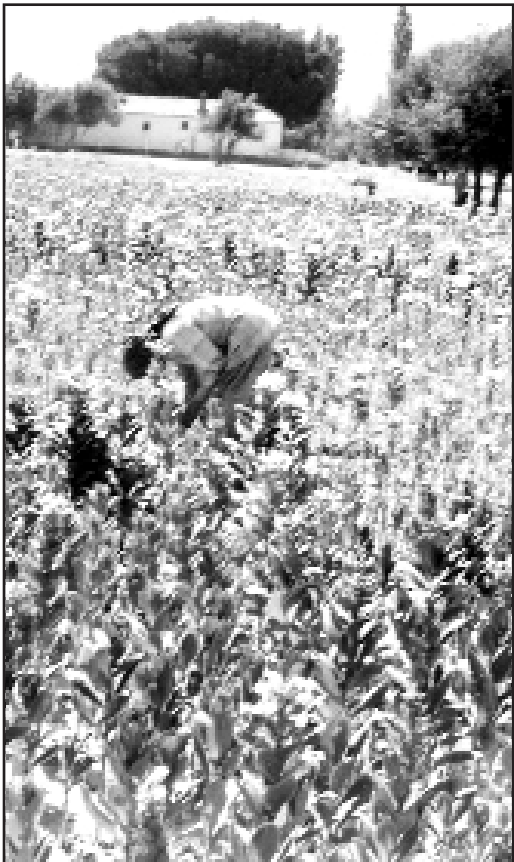
dayım. **Adıyaman'dan** babamla geldim. Yaz boyu çalışıyorum okul borçlarımı çıkartmak için. Ailemin maddi durumu iyi değil. Onlara destek çıkmak zorundayım. Geçen yıl bu nedenle okula gidemedim. Bundan önce **Besni, Viranşehir** gibi yerlerde iki ay boyunca pamuk topladık. Ben okumayı çok seviyorum. Ama biz zaten sevdiğimiz hiçbir şeyi yapamıyoruz.

3. İşçi: 55 yaşındayım. Ben de **Adıyaman'dan** geldim. Daha evvel bizim memlekette tütün vardı. Tütünle idare ediyorduk. Sonra devlet tütüne kota uyguladı. Biz de böyle perişan olmaya başladık. Sene 3-5 ay geziyoruz. **Giresun'a** fındığa, **Urfa'ya** pamuğa, **Malatya'ya** kayıtsız geliyoruz ki çocuklarımızın harçlığını çıkaralım. Kendi topraklarımız yok ancak kendimize arpa, buğday yetiştiriyoruz. İhtiyacımızı giderecek kadar. Çünkü buradan aldığımız para yetmiyor. Talebelelerimiz var. Bir sürü masraf yapıyoruz, okusunlar bir iş sahibi olsunlar diye.

(Malatya)

TÜTÜNE ALTERNATİF SÜT

IMF'nin ülkemizde uşak hükümetler aracılığıyla uyguladığı tarımı tasfiye politikaları tütün üretimine kotayı dayatmıştı. **Samsun** köylüsünün geçim kaynaklarından biri olan tütünün, kotayla sınırlandırılması ve verilen fiyatın maliyetini kurtaramaması köylüyü alternatif ürün arayışlarına itti. **Tekkeköy** ilçesinin **Aşağı Cinik** beldesinde tütün yetiştirmekten vazgeçen köylüler alternatif ürün olarak süt üretimine yöneldi. Köylüler kurdukları **Tarımsal Kalkındırma Kooperatifi** aracılığıyla süt üretimi ve hayvan yetiştiriciliği konusunda kendilerini yetkinleştirmeyi planlıyorlar. **Samsun'un** süt üretimi ve hayvancılığın yapıldığı ilçelerdeki üreticilerle kooperatifleri aracılığıyla ilişki kurarak bilgi alışverişinde bulunacaklarını belirten köylüler, tütünden istedikleri verimi alamadıkları için süt üretimine yöneldiklerini açıkladılar.

(Samsun)

Konya Ziraat Odası'ndan açıklama

Konya'nın Karatay ilçesi Ziraat Odası Başkanı **Derviş Davaslı**, DTÖ'nün almış olduğu yeni kararlar nedeniyle, 2005 yılından itibaren korumasız kalacak olan köylüler için acilen yeni destekleme programları hazırlanması gerektiğini belirtti.

Davaslı, yaptığı açıklamada, DTÖ üyesi pek çok ülke gibi Türkiye'nin de köylüleri mağdur etmek için başlıca tarım ürünlerinde, aynı ürünün ithaline belli oranlarda gümrük vergisi uyguladığını, ancak bu korumanın, DTÖ'nün aldığı yeni kararlarla 2005 yılından itibaren tamamen ortadan kalacağını ifade etti. DTÖ üyesi ülkelerin bu yeni durumun olumsuz etkisinden köylülerini korumak için, şimdiden önemli destek projeleri hazırladığını vurgulayan Davaslı şunları söyledi: "İthal tarım ürünlerine uygulanan koruma duvarının tamamen kalkmasının ardından, daha önce Çin malların-

da yaşandığı gibi ülkemiz, yabancı ülke köylülerinin pazarı haline gelecek. **Acımasız rekabet koşulları nedeniyle ürünlerini maliyetinden çok aşağı fiyatlardan satmak zorunda kalacak olan köylülerimizin büyük çoğunluğu işsiz kalacak.** Böyle bir ortamda köylülerin akılcı politikalarla desteklenmemesi ülkeyi tarım ürünleri konusunda tamamen dışa bağımlı hale getirebilir. Bu nedenle DTÖ'nün aldığı yeni kararlar nedeniyle 2005 yılından itibaren korumasız kalacak olan köylüler için acilen yeni destekleme programları hazırlanmalıdır."

Tarımsal üretimin, adeta sınırların ortadan kaldırıldığı bir dünyada, ülkeler için stratejik önem kazandığını anlatan Davaslı, hükümetin köylüleri dış etkilere karşı koruyacak politikalar üretmesi konusunda acele etmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

(Ankara)

“Köye dönüşte” neler oluyor?

2000’li yıllarda net olarak uygulanmaya başlanan ve gerekçesi T. Kürdistanı’nda mağdur edilen halkın “mağduriyetlerini gidermek” olarak lanse edilen **Köye Geri Dönüş Kampanyası**’nın yasal ayağı olan “**Terör ve Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşılması Hakkında Kanun**”un kabulü ile bölgeden geri dönüş haberleri az da olsa gelse de geriye dönmek isteyenlerin yaşadıkları sıkıntılar, dönebilenlerin karşılaştıkları tablo yasanın yetersizden öte bir aldatmaca olduğunu gösteriyor.

2000 yılında yapılan araştırmalarda 6 il üzerinde 18 bin kişiye ulaşılmış ve köye dönmek isteyenlerin oranı %87 olarak saptanmıştı. Zorunlu göçler için yapılan araştırmalarda ise rakamlar çelişiyor. Resmi kurumların 350 bin dedikleri rakamlar HWR’ye (İnsan Hakları İzleme Örgütü) göre 1 milyon kişi, yani resmi rakamın 3 katı. Konuyla ilgili önceden basın açıklamaları yapan Göç-Der başkanı **Şefika Gürbüz** ise faili meçhul cinayetler ve gayri resmi tehditlerle bu rakamın 3 milyonu bulunduğunu söylüyor. Sayı bu kadar büyük olunca tabii ki varolan sorunlar da hemen kendini gösteriyor. Temmuz ayında uygulamaya giren yasanın bazı bölümlerini olumlu gördüklerini belirten Gürbüz ve TOHAV Başkanı Avukat **Şehnaz Turan** olumsuz olan ve asıl önemli noktaları da ortaya koyarak köye dönüşler için gerekli koşulların sağlanmadığını özellikle belirtiyor. Gürbüz yaptığı basın açıklamasında 3 noktaya önemle değiniyor; **bölgedeki sosyal hizmetler ve devlet hazinesinde gözüken köyler, halen etkili olan savaş atıkları, zamanında göç edenlerin mallarına zorla el koyan korucular ve koruculuk sistemi.**

Bu üç noktadan özellikle **korucula-**

rın varlığını sürdürmesi meselesi geçtiğimiz haftalarda köylerine dönen bir aileye korucular tarafından saldırılması ile ayyuka çıktı. Yine konu ile ilgili yapılan tüm açıklamalarda yerini alan **mayın sorunu** da oldukça etkili. Birçok yerde savaş atıkları, patlamamış bombalar bulunuyor.

Bir dönem sıkça başvuru ve resmi evraklara dahi geçen köy boşaltmalar sırasında köylülerin “**terörist**” damgası vurularak fişlenmesi ve haklarının ellerinden alınmasının yanında zorla imzalatılmaya çalışılan sahte belgeler de devlet politikalarının aynen varlığını koruduğunun göstergesi.

1990’dan 1997’ye kadar resmi rakamlara göre 3 bin 500 civarında köyün boşaltıldığı ve başvuru süresinin bir yıl olduğu hatırlanırsa durumun vahameti net olarak görülebilir. Bir dönem ev ve ahırların yakıldığı, büyük ve küçük baş hayvanların öldürüldüğü, halkın tüm dayanaklarının yıkılarak atıldığı köylerine geri dönüşleri **yasalar geçse bile** halen

muğlak bir gelecek halinde.

1988’den bu yana gelişimi hızlanan ve yayılan koruculuk sistemi ise ayrı bir sorun olarak karşımızda duruyor. 1 yıl

çinde burjuva medyada yayınlanan haberlerin tümü köye dönüşten yararlananların köye girmeden nasıl korucular tarafından katıldığı veya saldırıya uğradığı ile ilgili. Bu da yetmezmiş gibi Şırnak ve çevresinde neredeyse Akdeniz Bölgesi’ni bile kaplayan bu korucu çetelerinin köy boşaltmalarda geriye kalan mallara el koyup yağmalayarak aldığı ve şu anda köye dönüşlerden yararlananlara topraklarını ve mülklerini vermediği yaşanan gerçeklerden sadece bir kaçı.

Tüm bunların ışığında denilebilir ki köye dönüş yasaları bir aldatmacadan ibaret. Daha iki hafta önce **Dersim** ve **Hakkari**’de yapılan zor ve tehditle köy boşaltmaları bunu göstermektedir.

Son yaşanan bir örnek olması açısından Türkiye’de **işsizlik sıralamasında birinci olan Batman**’da açlık ve yoksulluğun birçok kişiyi **yıkık ve virane evlerine** geri göç ettirmesi verilebilir.

1992 yılında Batman’a göç eden, **Hasankeyf’in Kumluca köyü, Atlhan**

mezrası sakinlerinden **8 aile**, açlık ve yoksulluk sorunlarından kurtulamayınca çareyi mezraya geri dönmekte buldu. Ancak orada da daha büyük sorunlar yakalarını bırakmadı. 12 yıl önce terk ettikleri evlerinin yıkılması nedeniyle **4 aile mağaralara**, 4 aile ise **yıkık evlere** sığındı. Daha önce **mezrada 20 ev** bulunduğunu belirten köylüler, diğer göç eden köylülerin de geri dönüş için hazırlık yaptıklarını ifade ettiler.

Köye geri dönüş yapan **Mehmet Başaran** isimli köylünün, evlerinin yıkık olması nedeniyle **mağaraya yerleşmek zorunda kaldığını** dile getirerek “**açlıktan kaçtık**” demesi hem göç edenlerin büyük şehirlerde yaşadıkları sıkıntıları gösteriyor hem de geriye dönüş koşullarının aslında hiç yaratılmadığını ortaya koyuyor. **9 çocuğuyla** birlikte zor şartlarda yaşam mücadelesi veren Başaran’ın, “Burada hiçbir şey yok. Mağarada yaşıyoruz ve hiç bir hizmetten yararlanamıyoruz. Mezramızın durumunu biliyorduk ama Batman’da geçim sıkıntısını bir türlü aşamadık. Hatta ev kiramızı bile ödeyemedik. Borçlu halde buraya geldik. Ölüm kalım savaşı veriyoruz” sözleri gerçekleri başka söze gerek kalmayacak tarzda gösteriyor.

Polis, AKSM eski çalışanını kaçırdı!

Adana’da bulunan **Akdeniz Kültür ve Sanat Merkezi (AKSM)** eski çalışanı **Meral Türkmen**, sivil giyimli dört kişi tarafından kaçırıldı. 14 Ağustos Cumartesi günü Merkez Postane’nin bulunduğu Kızılay Caddesi’nde işyerinden çıkarken Mercedes marka bir araca zorla bindirildiğini belirten **Meral Türkmen** kendisine psikolojik ve fiziksel saldırıda bulunulduğunu aktardı. Kaçırılmasından kısa bir süre önce Filiz adında bir kişinin kendisini arayarak görüşmek için randevu verdiğini belirten Türkmen “**Randevu yerine gittiğimde kimse yoktu. Yarım saat bekledim oradan ayrılırken telefon etti ve şehir dışına çıkacağımı bu nedenle şimdilik görüşemeyeceğini söyledi**” dedi. Bu olaydan iki gün son-

ra dört kişi tarafından siyah renkli bir Mercedes’le kaçırıldığını belirten Türkmen “**Kaçırılan polisti**” dedi. Kaçırılanın kendisi ve babası için sürekli “**teröristsiniz**” dediklerini ve Abdullah Öcalan’ın Türkiye’ye getirildiği tarih olan 15 Şubat’ta yapılan eylemlere katıldığını söylediklerini belirten Türkmen “bana sürekli ajanlık teklif ediyorlardı. Benim birçok şeyi bildiğimi söylediler ve kendilerine yardım etmemi istediler. Bana ‘sen Kürt kurumlarını biliyorsun, orada neler olduğunu bize söyleyeceksin’ dediler. ‘Bize bilgi getirirsen sana her türlü yardımı yaparız. Korkma biz varken sana kimse bir şey yapamaz’ dediler. Kabul etmeyince başıma silah dayayıp tetiği çektiler. Tetiğe bastıklarında şarjörün boş oldu-

nu anladım. Ayrıca beni birbirlerine fırlatarak tekme tokat vurmaya başladılar. Hatta hızlarını alamayarak beni kaldırıp yere fırlatıyorlardı. Bana ‘**21 yaşında sen niye evlenmiyorsun, baban seni de dağa gönderecek**’ diyorlardı” dedi. Polislerin arabayı boş bir arazide durdurduklarını belirten Türkmen “Ellerimin bağımlı çözdüler. Beni arabadan indirdiler. Beni öldüreceklerini düşündüm. Daha sonra ‘**biz gidiyoruz. Arabanın sesi kesildikten sonra gözlerini açacaksın**’ dediler. Onlar gittikten sonra gözlerimi açtım. Yarım saat yürüdüktan sonra Ceyhan arabalarının geçtiği anayol üzerine geldim. Ceyhan arabalarına binerek eve döndüm” dedi. **Adana Cumhuriyet Savcılığı**’na suç duyurusunda bulunan Türkmen, Adli

Tıp Kurumu’ndan da rapor aldı. Raporunda ‘Sırtta lambe bölgede orta hatta 13 cm uzunluğunda sarı renkte ekimoz, superior bölgesinde 4x2 cm sarı kahverengi renkte ekimoz saptandığı’ belirtildi. Ayrıca Türkmen’in içten de darbe aldığı ve yan omurilik kemiklerinde morlukların olduğunu söyleyen Adli Tıp doktorları Türkmen’i psikiyatriye sevk ederek tedavi sonucunda bir rapor daha vereceklerini belirttiler.

SORUMLUSU DEVLETTİR

Meral Türkmen’in annesi **Aysel Türkmen** ise “**Bu olayın peşini bırakmayacağım. Bu tür olaylar Türkiye’de çok yaşandı ve yaşanıyor. Bugün benim kızıma yapan yarın başkasına yapar. Kızımın başına bir şey gelirse sorumlusu devlettir. Hiçbir güvenliğimiz yok. Yani bir insan sokak ortasından nasıl kaçırılır**” diyerek tepkisini dile getirdi. (Mersin)

Bitlis'te toplu mezar bulundu

Bitlis'in Tatvan ilçesinde bulunan **Bindaki** dağı ve **Kender** dağı yamaçlarında PKK'lilere ait olduğu belirtilen iki toplu mezar bulundu. Bulunan mezarlarda **Kender** dağında 13, **Bindaki** dağında ise 19 PKK'linin **kafatasları**, mekap marka ayakkabılar ve askeri kıyafetler bulundu. Kender dağıdaki toplu mezara ilişkin PKK albümünde yer alan bilgilere göre **27 Ekim 1994** tarihinde yaşanan çatışmada gerilla manga komutanı olan **Lokman** kod adlı 1973 Batman-Kozluk doğumlu **Aytekin Sezgin**'in de aralarında bulunduğu 13 gerillanın öldürüldüğü doğrulanıyor. **Karuka** köyünden 3 saatlik bir yürüyüşün ardından ulaşılan toplu mezarın üzeri taş ve kayalarla kapatılmış durumda. Bazı cesetler ise kar suları tarafından bölgeye dağıldığı için askerler tarafından yasak bölge ilan edilmiş ve yerleşime kapatılmış.

Bir diğer toplu mezar ise **Bindaki** dağının zirvesinde bulunuyor. Burada

da 1994 yılında çıkan ve üç gün süren çatışmada ölen 19 gerillaya ait toplu mezar ortaya çıktı. Ayrıca **Bindaki** dağında gerillalara ait bellerine bağladıkları ve **şutik** dedikleri bel bağları, gerilla kıyafetleri **mekap** ayakkabılar bulundu. Yine henüz toplu mezarlara ilişkin sağlıklı bilgi edinilemezken **Bindaki** dağında öldürülen 19 gerillanın sağ yalandığı, daha sonra elleri bağlı iken otomatik silahlarla infaz edildiği öne sürüldü.

Konuyla ilgili bir açıklama yapan ancak adlarını belirtmeyen köylüler "1994 yılı bahar aylarında yapılan askeri operasyonlarda **Bindaki**, **Kender** dağı ve **Komik Mezrası Vare Mahmut** alanında bir çok gerilla ve asker öldü. **Kerez** dağının alt eteklerinde bulunan vadide ölü olarak ele geçirilen 13'ün üzerinde gerilla, asker ve korucular tarafından açılan çukurlara gömüldü. Haziran ayında da koyunlarını otlamaya giden çobanlar sayılarının 19 veya daha

fazla olduğunu tahmin ettiği gerilla grubunun asker ve çevre köy korucuları tarafından dağın başında otomatik silahlarla katledildiğini daha sonra da açılan çukurlara gömüldüğünü ifade ettiler" dedi. Köylüler ayrıca bu mezarlardaki insan iskeletlerinin 10 yılı aşkın bir süredir bu bölgede olduğunu ancak kimse bu konuda girişimde bulunmaya cesaret edemediğini de belirttiler.

Olayın tanıklarından 60 yaşındaki bir çoban ise şunları anlattı; "1994'ün

yaz aylarıydı. Üniformalı ve sivil giyimli kişiler toplu mezarların olduğu bölgeye geldiler. Biz hareketlilikten dolayı uzun bir süre yaylaya çıkamadık. Sonra silah sesleri geldi. Aradan bir süre geçtikten sonra koyunları yaylaya çıkardım ve silah seslerinin olduğu yere gittim. Orada 30'a yakın kişinin cesedi vardı ve üzerleri çalı çırpıyla örtülüydü. Sonra oradan hızla ayrıldım. Bundan 2 yıl önce gene gittim. Öldürülenlerin kemikleri hala oradaydı" dedi. (Mersin)

Taşocağı kapatılmalıdır

Kocaeli'nin Gebze ilçesinin **Kösel** köyü sakinleri, köylerinde faaliyete girecek olan taş ocağına karşı imza kampanyası başlattılar. Taş ocağının 2002 yılında eğitime başlayan, **Tepecik**, **Çerkeşli** ve **Demirciler** köyünden gelen toplam 200 öğrencinin eğitim aldığı okula yakın olmasının, çocukların eğitimini etkileyeceğinden kaynaklı köylüler ve okul müdürü tepki gösterdi. Okul müdürü **Nazım Turan** yaptığı açıklamada, okulun eğitime başlamasından sonra taş ocağından gelen gürültülerin eğitimi olumsuz etkileyeceğini söyleyerek yetkililerden ocağın kapatılmasını istedi. (Kartal)

Devletin demokrasi çıkmazı

Adana'da 1 Mayıs Tertip Komitesi'nin ifadelerini bile almaya gerek görmeden haklarında soruşturma açan devlet, **Diyarbakır**'da da taziye gittiği gerekçesi ile Büyükşehir Belediye Başkanı **Osman Baydemir**'e soruşturma açmıştı. Şimdi ise **Osman Baydemir**'e açılan soruşturmayı protesto eden gruba da soruşturma açılıyor. 17 Ağustos Salı günü **Adana İnönü Parkı**'nda **Baydemir**'e destek amaçlı eylem yapılmıştı. Söz konusu eyleme katılan dernek, sendika ve siyasi parti yöneticileri eyleme katıldıkları gerekçesi ile savun-

ma vermeleri için çağırılıyorlar. Bu konu ile ilgili tepkisini dile getiren EMEP Adana İl Örgütü Başkanı Av. **Sevil Aracı** Diyarbakır Belediye Başkanı **Osman Baydemir**'e yapılan linç kampanyasını protesto ettiklerini, fakat eylemin yapıldığı gün şehir dışında olduğu halde hakkında soruşturma açıldığını açıkladı. Adana İl Başkanı **Mehmet Tayip Yıldız** ise "Türkiye'de biri ortalığı karıştırmak istiyor. Masum bir basın açıklaması eylemine böylesi bir soruşturma açma gereği duymanın başka izahı yoktur" şeklinde konuştu. (Mersin)

İzmir'de Gençlik Platformu

İzmir'de biraraya gelen DEHAP, SDP Gençlik Kolları, SGD ve Genç Bakış Dergisi okurları **Demokratik Gençlik Platformu**'nu kurdu. Yaşanan gelişmelere karşı biraraya geldiklerini belirten platform bileşenleri, platformu DEHAP il binasında 28 Ağustos Cumartesi günü yaptıkları açıklamayla deklare ettiler. Basın metnini okuyan **Özlem Işıl** "her zaman olduğu gibi ABD Büyük Ortadoğu Projesi'yle halkları birbirine kırdırarak istiyor. Kürt sorunu konusunda adım atmayan ABD ve Türkiye tüm barışçıl çağrılara karşın inkar ve imha politikası izliyor" dedi. Açıklamanın devamında "**İzmir'deki Türk ve Kürt gençliği olarak biraraya geliyoruz**" diyen platform bileşenleri "herkesi mücadeleye çağırıyoruz" dedi. (İzmir)

Askerden köylüye kurşun

Van'ın Özalp ilçesine bağlı **Bakışık** köyü yakınlarında **26 Ağustos Perşembe** gecesi saat 02.00 civarında İran'dan Türkiye'ye mazot getirdiği iddia edilen 6 köylü, **Tamer Aydın Karakolu**'na bağlı askerler tarafından köye yakın bir alanda durduruldular. Askerler köylüleri bir süre burada tuttuktan sonra **Bilal Yakan** (15) ile **Davut Korkut** (15) isimli çocukların ayaklarına ateş etti. Diğer 4 köylüyü de dipçiklerle, tekme tokat döverek yaraladı. Yaraları hafif olan 4 köylü **Özalp Devlet Hastanesi**'nde ilk tedavileri yapıldıktan sonra taburcu edilirlerken, durumu ağır olan iki çocuk ise Van Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Hastanenin önünde askerlerin yoğun yığınak yapmaları ve konuyla ilgili kimseye bilgi vermemeleri

dikkat çekti.

Olayla ilgili basına bilgi veren **Bilal Yakan**'ın ağabeyi **Bülent Yakan** Tamer Aydın Karakolu'nda görevli subay bulunmadığından, karakolun Rambo lakaplı Ramazan adında bir asker tarafından yönetildiğini belirtti. Yakan "askerler sınırda terör estiriyor. Yaşanan bu olayda da çocukları sınırda süvari birlikler durduruyor. Bunların yanında 4 köylü daha var. Bunları tel örgülerin yanına götürdükten sonra hakaret etmeye başlıyorlar. Rambo lakaplı asker, 'hepinizi öldüreceğim' diyerek köylülere tehdit ediyor. Sonrasında kardeşim Bilal ile Davut'un ayağına ateş ediyorlar. 4 köylüyü de dövüyorlar" dedi. Yakan sınırda kendilerine karşı uygulanan şiddetin durdurulmasını isteyerek askerlerden davacı olacağını belirtti. (H. Merkezi)

Sofulu Çöplüğü tehlike saçıyor

2001 yılında Büyükşehir Belediyesi'nin Çukurova Üniversitesi ve Japonlarla yaptığı işbirliğiyle ıslah edip mesire alanı yapmayı planladığı **Adana'nın Yüreğir** ilçesine bağlı **Sofulu Beldesi**'nde bulunan **Sofulu Çöplüğü** halk ve çevre sağlığını tehdit etmeye devam ediyor. 1997 yılından bu yana Adana'nın bütün çöpleri **Sofulu Çöplüğü**'nde toplanıyor. Belde sakinleri bu durumdan rahatsız oluyor. Adana Tabip Odası Başkanı Dr. **Osman Küçükosmanoğlu** çöplüğün çevre, bölge sakinleri ve çöpte ayrıştırma yapan işçilerin sağlığı için ciddi riskler taşıdığını söyledi. Adana Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı olan **Sofulu Çöplüğü**'ne ayrıca Adana'da bulunan hastanelerin tıbbi atıkları da atılıyor. Sofulu Çöplüğü'nü işletmek üzere her yıl belediye tarafından ihale yapılıyor.

2001 yılında Adana Büyükşehir Belediyesi, Çukurova Üniversitesi ile

Japonların Sofular Çöplüğü'nün mesire yerine çevrileceğini ve toprak altında kalan gazın filtre bacalarından tahliye edileceğini belirtmesine ve aradan 3 yıl geçmesine rağmen bu konu ile ilgili atılan bir adım yok. Bu kadar yıl boyunca hala Sofulu Çöplüğü'nde insanlar sağlıksız koşullarda, iş güvencesi olmadan çalıştırılıyor. Adana Sofulu halkı da hala aynı havayı solumak zorunda bırakılıyor. (Mersin)

CEZA İNFAZ YASA TASARISI, TECRİTİN DERİNLEŞTİRİLMESİDİR

Partizan: Ceza İnfaz Yasası'na Hayır

3 Eylül Cuma günü Partizan okurları tarafından Mersin Taşbina önünde saat 13:00'de bir basın açıklaması yapıldı. Hapishanelerde uygulanan tecriti ve yeni çıkarılacak olan Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı protesto etmek amaçlı yapılan açıklamada "Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na Hayır" Partizan yazılı bir pankart açılarak, "Tek tip elbise giymeyeceğiz", "Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na Hayır" dövizleri taşındı. Grup adına açıklamayı okuyan İşçi-köylü gazetesi çalışmanı Selçuk Birginal dünyada ve Türkiye'de mevcut egemen sistemin emekçi halklar üzerinde estirdiği katliam ve baskı politikasının bir yansıması olan hapishanelerdeki komünist ve devrimci tutsaklara yönelik saldırılardan söz ederek "Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da ve 19 Aralık 2000'de 20 hapishanede tutsakları katlederek teslim almaya çalışan gerici zihniyet, bugün varolan tecriti daha da ağırlaştırmak ve tutsakları birer köle gibi çalıştırmak için yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı gündeme getirmiştir. Bu yasa adına zorunlu çalıştırma dedikleri, ücretsiz kölelik sisteminin hapishanelere yer-

leştirilmesidir. Tek tip elbise ise tecritin derinleştirilmesidir. Bunlar yetmezmiş gibi tutsaklar aşağılayıcı uygulamalara direndikleri takdirde cezalandırılacaklardır. Bu nedenle bizler Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na

karşı çıkıyor ve yasanın geri çekilmesini istiyoruz" dedi. Açıklamada "Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na Hayır", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Tecrit ölümdür, ölümleri durdurun" sloganları atıldı. (Mersin)

Adana'da Tecrit Karşısı Eylem

27 Ağustos Cuma günü Adana'da hapishanelerdeki tutsaklar üzerinde uygulanan tecriti ve Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etmek amaçlı İHD, ESP, DHP, TUHAY-DER, Alnteri, Barikat biraraya gelerek bir eylem programı

maz", "İmrallı kapatılsın, Öcalan'a özgürlük", "Tek tip elbise giymeyeceğiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı. Açıklamayı grup adına İHD Şube Sekreteri Ethem Açıkalin okudu. Açıkalin, devletin bir insanlık suçu olan tecriti kaldırarak ölümleri durdurmak yerine F tipi hapishanelerin ardından yeraltına inşa edilen D tipi hapishaneleri açarak tecriti daha da ağırlaştırdığını ve AKP hükümetinin F ve D tipi hapishanelerle yetinmeyip hükümetin L tipi hapishaneleri inşa ederek açma hazırlıkları yaptığını ifade etti. Adana DKÖ ve dergi çevrelerinin eylem programı doğrultusunda 2 Eylül'de Kürkcüler Hapishanesi önünde basın açıklaması yapıldı. Bunların dışında;

-İHD Adana şubesinde açlık grevi,
-Tecrit karşıtı imza kampanyası başlatılacak. Toplanan imzaların 21 Eylül'de Adalet Bakanlığı'na gönderilmesi,

-26 Eylül Ulucanlar katliamını kınamak amaçlı İnönü parkında oturma eylemi yapılması,

-3 Ekim'de "Tecrit ve Ceza İnfaz Yasası" isimli panel yapılması kararlaştırıldı. (Mersin)

çıkardı. İHD Adana il binası önünden Adana AKP il başkanlığına kadar yürüyüş yapıldı. Yürüyüş sırasında "Tecrite son. Hücreler yıkılsın, İmrallı Cezaevi kapatılsın" pankartı açıldı ve "Devrimci tutsaklar teslim alın-

12 EYLÜL, MİLİTARİZMİN GÖLGESİNDE EMEĞİN, İMHA, İNKAR VE ASİMİLASYONUDUR!

Emek, yaratıcı iş. İnsanı insanlaştıran, yücelten, geliştiren, vareden bir olgu. Yaşamı aydınlatan, geçmiş bugüne, bugünü yarına taşıyan bir gerçeklik. Hesap sorma, hesap verme, toplumsal düşünebilme bilinci. Kısacası emek; küçük çıkarların değil, büyük idealerin insanı olabilme gücü veren pozitif bir enerji.

Kol ve beyin gücünün harmanlandığı, bilginin, sorgulayanın ve cevap verebilenin, ezilenden yana olup, ezenlere karşı çıkanın emeğinden söz ediyoruz.

Tüm bu güzellikler ve özgürlük için zorunluluk olan şeyler, örgütsüz kalarak elde edilebilecek şeyler değildir.

İşte 12 Eylül böylesi bir arayış içinde olan ve henüz filizlenen düşüncüyü, eylemi ve emeği boğmaya kilitlendi. Zira böylesi bir emek bilincinde, kendi sonlarını gördüler. Onun için akıl almaz katliamlar yaptılar. Provokasyonlara başvurdular, kontrgerilla faaliyetlerine hız verdiler. Sonra da "memlekette anarşi var durdurmaya geldik" demagogileriyle kanlı pençeleriyle yönetime, yaşama ve emeğe el koydular. Kendileri ve emperyalist efendileri için "dikensiz gül bahçesi" yaratabilmenin zeminini döşediler. İlk icraatlarıyla yüz binlerce insanı sorgusuz sualsiz DGM'lerde yargılayarak idam müebbet ve uzun yıllar hapis cezalarıyla cezalandırdılar. Derneklerin, sendikaların, kültür merkezlerinin kısacası aydınlanmaya, örgütlenmeye yarar ne varsa kapılarına kilit vurdular.

Ülkenin bir başından diğer başına toplumu zapturapt altına almak için faşist 82 Anayasası'nı dayattılar. Hileyle, zorbalıkla halkın

% 90'nına onaylatarak toplumun üzerine kara bir bulut gibi çöktüler. DGM'leri, YÖK'ü, Yüksek Hakem Kurulları'nı kalıcılaştırarak, toplumu fiziksel ve ideolojik olarak zincire vurarak saltanatlarını sürdürmenin yollarını denediler denemeye de devam ediyorlar.

Ekonomik, siyasi, idari uygulamalarıyla insanları emeklerini kullanabilmekten mahrum bıraktılar. Zorunlu göçlerle, tarımın imhasıyla, özelleştirmelerle, dayatılan işsizlikle insanları emeklerini kullanamaz hale getirdiler.

Emeğinden kopan insan eğer bu kopuşun nedenini, niçinini ve sonucunu tahlil bilincinden yoksunsa, bu tahribatın sonuçlarına karşı örgütlü bir yapı ya da arayışta değilse, kendisi ve toplum için patlayan ya da patlamaya hazır bir bomba durumundadır.

12 Eylül birey olarak kuşattığı insanların emeklerini asimilasyona tabi tuttu. Yaşamı değiştirmesi, dönüştürmesi, toplumsallaştırması gereken emek giderek bu özelliklerinden soyutlanıp bireycileşti, "gemisini kurtaran kaptan" düşüncesine saptırıldı. Emeğin pozitif enerjisi negatife dönüştü. Emek kendine yabancılaştı. Alnteri, beyin gücüyle kazanılan yaşam anlamsızlaştı; çalan çırpan, kısa sürede köşe dönen anlayışlar itibar gördü. Emek, burjuvazinin yaşam felsefesine uygun bir bataklıkta içinde boğulmaya çalışıldı, çalışılıyor.

Yaşamdaki parasal ya da akademik "başarı" emek üzerine inşadan çok yolsuzluklarla ya da adam kayırmalarla mümkün oldu. Başkalarına tez hazırlatıp

ya da onun bunun tezlerini eklektik olarak birleştirip tez haline getirerek profesör ünvanı kazananlar oldu. Bilgisi olanlar değil, parası olanlar üniversite bitirip "bilim" adamı oldu. "Bu dünyada ben de varım" diyebilmek için uyduruk yazar çizerler, şairler sanatçılar türedi. Bir kitap yazan, iki şarkı okuyan ünlü olma sevdasına kapıldı. Medya bu tür insanları şişirdi, iki gün sonra da tahtından indirip yalnızlığın ve bunalımın gemisine bindirdi.

8 saatlik iş hayatı mumla aranır oldu. Her türlü kötü koşullarda ve sosyal güvenceden yoksun bir çalışma hayatı dayatıldı. Emek vererek çalışma öylesine çekilmez hale getirildi ki, toplum bilincinde emek vermeden kısa yoldan para kazanmanın yolları yankı buldu. Bu elbette ki toplumdaki çürümenin daha da derinleşmesinden başka bir anlam taşıyamazdı, taşımadı da. İnsanlar işten atıldıklarında ya da hakları gasp edildiğinde başvuracak yer bulamaz hale getirildi.

Emeğin imhası, yani işsiz bırakmalarla emekçiler karşı karşıya getirildi. İşsizler işi olanlar karşısında tehdit unsuruna dönüştü. İşçiler işlerini kaybetmemek için her türlü yaptırıma boyun eğme durumu getirildi. Emek asimilasyona uğratılıp işçiler bir birini gammazlar hale getirildi.

Emek salt iş yaşamında ya da toplumsal aktivitede anlamsızlaştırılmadı, yaşamın her alanında ve her anında ve her ilişkide dejenerasyon edildi. En güzel ilişkiler bile emekten uzak kaldı. Emek vermeden yaşam sürdürme gaffetine düşüldü. Tüm istekler, tüm bu yönelimler, tüm bu pratik ve davranışlar yaşamın daha da çürümesine davetiye çıkardı. Diyalektik ters yaşandı. Ve bugün toplum olarak bunun bedelini ödüyoruz. Parçalanmış ailelerle, içerde ve dışarda hücreleştirilen yaşamla, köle çalışma koşullarıyla, milyonlara varan işsizlerimizle, onca bedelden sonra yarım saatlik Kürtçe yayının bile çok görüldüğü Kürtlerimizle beraber.

İşte bu ülkenin ulusları, çeşitli milliyetlerden halkı, çeşitli inançlardan insanları, aydınları, yazarları, çizerleri ve politik kurumları olarak yeterince görmediğimiz, sürecini takip edip set oluşturamadığımız gerçeklik biraz da bu oldu.

Her insanın, her halkın, her inancın, her politik örgütlenmenin hassasiyeti farklı olabilir ama hepsinin ortak olduğu yan; emeğin değeri ve yaşam alanı bulması olmalıdır.

FİLİSTİNLİ TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR!

Devrimci ve komünist tutsaklar; "FİLİSTİNLİ TUTSAKLARIN DİRENİŞİNİ SELAMLİYORUZ"

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci ve komünist tutsaklar bir açıklama yaparak Filistinli tutsakların yapmış oldukları açlık grevini desteklediler. Açıklamayı haber değeri taşıdığı için yayınlıyoruz. "Yiğit Filistin halkının, ulusunun on yıllardır süregelen özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini bastırmayı başaramayan İsrail devleti, devlet terörünün her biçimini birbirini ardına devreye sokuyor. Faşist siyonist yerleşimler aracılığıyla Filistinlilerin yerinden yurdundan edilmesi 'güvenlik duvarı' adı altında Fi-

listinlilerin Nazi usulü gettolara hapsedilmesi, kan, kıyım sürüyor. Mücadelenin keskinleştiği her yerde ve her kesitte olduğu gibi, mücadelenin bir cephesi de İsrail zindanları... Ortadoğu halkları başta olmak üzere tüm dünya halkları siyonist haydutun işkenceci, katliamcı yüzünü yakın-

dan bilmektedir. Filistin halkının başeğmez direngenliğini de... Siyonist haydut İsrail devletinin zindanlarında hak gasplarına karşı Filistinli tutsaklar 15 Ağustos 2004 tarihinde açlık grevi başlattılar. 'İsterse hepsi açlıktan ölsün' diyen siyonist cellatlara karşı 7500 tutsağın bu onurlu eylemini desteklemek, siyonist haydutun işkenceci, katliamcı terörüne her alandan karşı çıkmak insanlık görevidir. Bizler F tipi zindanlarda aynı işkenceci, katliamcı anlayışla yüzyüze ve mücadele halinde bulunan devrimci tutsaklar olarak Filistinli tutsakların direnişini selamlıyoruz. Tüm kamuoyunu, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızı direnen Filistin halkıyla ve Filistinli tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.

Tekirdağ 1No'lu F Tipi Hapishanesi'nden: **Erkan Altun, Murat Karayel, Bayram Kama, Hasan Polat, İmam Akmut, Hasan Rüzgar, Nurettin Temel** (H. Merkezi)

Filistinli tutsaklarla dayanışma eylemi

İzmir İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik (Partizan, ÖMP, İHD, ÇHD, TAYD-DER, DHP, BDSP, ESP, SGD, EKB, SDP, Devrimci Mücadele) Filistinli tutsaklarla dayanışma için 28 Ağustos 2004 tarihinde Konak-Sümerbank önünde saat 13:00'te bir basın açıklaması yaptı. "Filistinli tutsaklar yalnız değildir" yazılı pankart açan kitle sık sık "Katil Şaron Filistin'den defol", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Kahrolsun siyonizm" vb. sloganlar attı. Kitle adına basın metnini okuyan Yusuf Gencer Filistinli tutsakların İsrail'in saldırıları sonucunda açlık grevine başladığını belirterek "emperyalizmin Guantanamo, Ebu Garib hapishanelerinde yaptıklarını hatırlıyoruz, şimdi ise ayın saldırılar bize çok uzak olmayan Filistin'de yaşanıyor" dedi. Gencer son olarak "dünyanın tüm işçileri ve halkları kardeşir inancımızla tecrite ve insan onurunu teslim alma politikalarına karşı direnen tüm tutsakları bura-

dan selamlıyoruz" dedi. Açıklamanın ardından Filistinli tutsaklarla dayanışma için hazırlanan kartlar Filistin Büyükelçiliği'ne postalandı. Kitle Konak PTT önüne alkışlar, zılgıtlar ve sloganlarla gelerek burada da eylemini sürdürdü. Kartların gönderilmesinin ardından eylem bitirildi.

Bunun yanı sıra İzmir İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik ismini değiştirerek **İzmir Tecrit Karşıtı Birlik** yaptı. İzmir Tecrit Karşıtı Birlik'in eylem programı ise şöyle:

-Önümüzdeki günlerde yoğun şekilde İzmir'in birçok semtinde afişleme yapılacak.

-15-16-17 Eylül tarihlerinde Konak, Buca ve Karşıyaka'da imza standları açılacak.

-18 Eylül 2004 tarihinde saat 13:00'te Konak-Sümerbank önünde hücreli basın açıklaması yapılacak.

-Diyarbakır, Buca ve Ulucanlar katliamlarıyla ilgili basın açıklamaları yapılacak. (İzmir)

✓ Karikatürle tecrit

İHD Ankara Şubesi tarafından "Tecritten bir tuğla da sen sök" kampanyasının devamı olarak bir karikatür sergisi düzenlendi. 1 Eylül günü saat 11:30'da Yüksel Caddesi'nde stand açan İHD Ankara Şubesi, Dünya Barış Günü ile ilgili özel sayıları, tutsakların gönderdiği karikatürleri tanıttı. Cadde üzerinde ağaçlar arasına çekilen iplerle sergilenen karikatürler halkın ilgisini çekti.

Tutsakların; tecriti ve Ceza İnfaz Yasası'nı işleyen karikatürleri; tecritin esas olarak topluma dayatılan bir gerçeklik olduğunu, halkın kendi sorunlarından tecrit edilmesini ve tecritin dışarıdaki muhalefetle ortadan kaldırılabileceğini aktardı.

(Ankara)

✓ İHD İzmir Şubesi Kongreye hazırlanıyor

İHD İzmir Şubesi 12 Eylül 2004 tarihinde Basmane'de Altınpark Düğün Salonu'nda yapacağı kongreye yeni yönetimi belirleyecek. İzmir'de hak ihlallerine karşı 16 yıldır mücadele veren İHD İzmir Şubesi'nin yapacağı kongrede eski yönetim 2 yıllık faaliyetlerini üyelerine sunacak. Ayrıca süreç üzerine çeşitli konuşmaların da yapılacağı kongre sabah saatlerinde başlayacak. (İzmir)

✓ Sivas Hapishanesi'nde keyfi tutum

Devletin tecrit ve izolasyon politikalarının ve dayatmalarının yaşandığı hapishanelerde müdürlerin de keyfi tutumları sürüyor. Buna bir örnek de Sivas Kapalı Hapishanesi'nden geldi. Hapishane-deki siyasi tutsaklara gelen **Leman, L-Manyak, Yeni Harman** ve **Penguen** isimli mizah dergileri hapishane müdürü tarafından "müstehten" bulunduğu gerekçesiyle verilmedi ve dergiler tutsak yakınlarına da iade edilmedi. Hapishane müdürü müstehten olduğunu iddia ederken Adalet Bakanlığı Ceza Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'nden adını vermek istemeyen bir yetkili söz konusu dergilerin yasak yayın kapsamında olmadığını ve Hapishane Komisyonu'nun erotik yayımlarla ilgili inceleme yaptığını, bu incelemelere göre söz konusu dergilerin hapishanelere girmelerinde herhangi bir sakınca olmadığını ve bu konuda bir yanlış anlama olabileceğini belirtti. Bu olay siyasi tutsakların ailelerinde tepkilere yol açarken yasaklanan mizah dergilerinin de tepkilerine neden oldu. **Leman Dergisi** Yazışları Müdürü **Zafer Akman** uygulamaların Türkiye'de çifte standardın bir göstergesi olduğunu belirterek "başka yerlerde bu dergi rahatça okunuyor, bu sadece AB uyum yasalarının herkesin keyfine göre uygulandığını gösteriyor" dedi.

(Mersin)

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu: TECRİTİ KALDIRIN, ÖLÜMLERİ DURDURUN!

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu Yasası'na karşı 28 Ağustos 2004 tarihinde meclisten geçirilmeye çalışılan Ceza İnfaz Sultanahmet Parkı'nda "Yeni Ceza İnfaz

Yasa Tasarısı geri çekilsin" pankartı arkasında "Tek tip elbiseye hayır", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun", "Zorunlu çalışmaya hayır" dövizleriyle sessiz oturma eylemi yaptı.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde yapılan basın açıklamasında "Bizler, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu olarak; Ebu Garib'te, Guantanamo'da yapılan işkencelere karşı çıktığımız gibi, F tiplerinde tecritin daha da derinleştirilmesini sağlayacak olan Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı çıkıyoruz" denildi. Eylem "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun", "İçerde, dışarda hücreleri parçala" ve "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarıyla son buldu.

30 Ağustos 2004 tarihinde ise **Galatasaray Lisesi** önünde toplanan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri Necef'teki direnişe yönelik katliam saldırılarını ve Fi-

listinli tutsakların açlık grevine destek vermek için bir eylem gerçekleştirdi. "Necef ve Filistin'de direnenler kardeşlerimizdir" yazılı pankart açarak ellerinde ise "Yaşasın halkların kardeşliği", "Siyonist İsrail Ortadoğu'dan defol" ve "İşgalciler yenilecek halk kazanacak" yazılı dövizler taşıdılar.

Koordinasyon adına yapılan basın açıklamasında, 7.500 Filistinli tutsağın İsrail zindanlarında tutulduğu ve 3.500'ünün açlık grevinde olduğu hatırlatıldı. Açlık grevlerine destek verdiklerini açıklayan açıklamada, İsrail devletinin Guantanamo üssündeki ve Ebu Garib Hapishanesi'ndeki zihniyeti taşıdığına dikkat çekildi.

Açıklamada ayrıca Necef'teki katliamların, Irak halkının direnişini ortaklaştırma çabalarına yönelik olduğu belirtilerek işgal devam ettiği sürece direnişin de devam edeceği vurgulandı. (İstanbul)

1 Eylül Dünya Barış Günü Etkinlikleri

1 Eylül'ün Dünya Barış Günü olması nedeniyle çeşitli illerde yapılan etkinliklerle Irak'ta Amerikan işgalinin durdurulması istendi. "Biji Aşiti" sloganının damgasını vurduğu etkinliklerde ayrıca operasyonların durdurulması, Kürt halkı üzerindeki baskıların son bulması, karşılıklı ateşkesin sağlanması, Kürt sorununun çözümü için Abdullah Öcalan'ın yaşam koşullarının düzeltilmesi vb. taleplerin cılız seslerle ifadelendirilmesi ise bu istemlerin demokratik söylemlerle kazanılacağı tezinin aksine bir görüntü çizdi.

İSTANBUL

Etkinlikler 31 Ağustos'ta DEHAP İstanbul Kadın Kolları'nın Bakırköy, Taksim ve Kadıköy'de yaptıkları basın açıklamalarıyla başladı.

Emekçi Kadınlar Birliği üyeleri de 31 Ağustos'ta Kadıköy İskele Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak gerçek bir barış için mücadelenin yükseltilmesi çağrısında bulundular. Aynı gün EKB'liler Ankara Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde toplanarak barış eylemi yaptılar.

1 Eylül'de DEHAP Zeytinburnu İlçe Binası önünde toplanan DEHAP'lılar, 2001 1 Eylül'ünde Ankara'da yapılacak olan mitingde katılmak için hazırlık yapan yurtseverlere polis saldırması sonucu asansör boşluğuna düşerek yaşamını yitiren Zeynel Durmuş'un anmasını yaptı.

Saat 19:30'da ise Taksim İstiklal Caddesi'nde bir araya gelen 1000'i aşkın insan Galatasaray Lisesi önünden başlayarak Tünel'e kadar oluşturulan 'Barış Zinciri'nde sloganlarını haykırdı. Abdullah Öcalan ve KONGRAGEL için slogan atıldığı iddiasıyla eyleme saldıran polis biber gazı kullandı. Çevredeki insanların ve eylemcilerin yoğun olarak kullanılan gazdan etkilenmesi tepkilere neden oldu.

* 5 Eylül günü Kazlıçeşme'de bir araya gelen DEHAP, ESP, EMEP, EHP, Mücadele Birliği Platformu, Özgür Parti, BEK-SAV, Kaldıraç ve SDP'nin kitlelerinin katılımıyla 1 Eylül Barış Mitingi yapıldı. 8 bini aşkın kitle sabah saatlerinden itibaren alana

girmeye başladı. Pek çok Kürt ulusu mensubunun katıldığı mitingde kitle ellerinde "Barış İçin Operasyonlar Bitsin, Ateşkes İçin Diyalog Barış İçin Genel Siyasi Af" yazılı dövizlerle geldi. Alana girişte sıkı denetim yapan TC kolluk güçlerine hiçbir aldırış edilmeden çığ gibi alana akan kitle "Yaşasın Halkların Kardeşliği" solganlarını attı.

Saat 13:00'da başlayan mitingde Kürtçe müziklerle coşan kitle halaylar çekerek coşkusu arttırırken bir grupta "Biji Serok Apo" sloganlarıyla tüm alanı düzenli kortej şeklinde dolaştı. 1 Eylül günü vesilesiyle barış istediklerini belirten Tertip Komitesi böyle bir günde operasyonların bitirilerek T. Kürdistanı'ndaki halka artık barış getirilmesi gerektiğini vurgulayarak "Çok kan Gördük. Artık barış hepimizin hakkı, daha fazla ölen olmasın." diyerek ABD'nin Ortadoğu halkları üzerinde başlattığı işgal terörünü de kınadı.

Tüm miting boyunca polis taciz amaçlı kamera çekimleri ve aramalarda ki hoyrat davranışları gözden kaçmadı. Miting kitlesi konserlerin ve konuşmaların ardından saat 18:00 sularında sessizce dağıldı.

ANKARA

ABD emperyalizminin Irak işgalini protesto eden savaş karşıtları ABD Konsoloslugu'na yürüdü.

1 Eylül günü saat 12:30'da Akay Caddesi'nde bir araya gelen KESK, ÖDP, EMEP, Halkevleri ve ESP alkışlarla, ısıklarla ABD'nin Irak işgalini protesto ettiler. "Yaşasın barış" yazılı bir çelengin en önde taşındığı eylemde sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı. Coşkulu geçen yürüyüş, Çevik Kuvvet'in kurduğu barikat yüzünden Çağdaş Sanatlar Merkezi'ne kadar sürdü. Kurum temsilcilerinin çelengi konsolosluğun önüne bırakmasının ardından KESK adına Özgür Bozdağ bir basın açıklaması okudu. Açıklamada ABD'nin Irak işgali kınandı. Ayrıca Antalya'da yaşamını yitiren orman işçileriyle ilgili olarak, Tarım Orkam-Sen tarafından bir açıklama yapıldı.

İZMİR

İlk etkinlik İzmir Kadın Platformu tarafından İHD İzmir Şubesi önünde gerçekleştirildi. İçinde EKB, ESP'li kadınlar, İHD'li kadınlar, DEHAP, SDP Kadın Kolları vb. kurumların da bulunduğu İzmir Kadın Platformu 31 Ağustos 2004 tarihinde İzmir İHD önünde saat 17:00'de bir araya geldi. Burada birçok dilde "barış" yazan ve İzmir Kadın Platformu imzası bulunan bir pankart açıldı. Buradan Konak Meydanı'na yürümek isteyen kadınlara polis izin vermezken, görüşmelerin sonunda ablukanın kaldırılmasıyla basın açıklaması okundu. Türkçe ve Kürtçe okunan basın açıklamasını Aslı Bingöl ve Şükran Acıbuca okudu.

1 Eylül 2004 tarihinde "barış" için DEHAP Konak İlçe binası önünde bir araya gelen DEHAP, ESP, SDP, TÜMTİS, KÖZ ve İşçi Mücadelesi saat 17:00'de sokağın iki girişinde toplandı. Polis yürüyüşe izin vermeyeceğini söyledi. Yapılan pazarlıklar sonucu Konak Meydanı'na doğru yürüşüye geçen kitle Konak'ta ÖDP, BAK, EMEP, KESK İzmir Şubeler Platformu'yla buluştu. Burada da yoğun ablukası görülen polis sürekli Öcalan'ın resimlerinin indirilmesini istedi. Basın açıklaması okunurken Emniyet Müdür Yardımcısı Ünsal Kaya kitlenin içine girerek Öcalan'ın resimlerini indirmek istedi. Bunun üzerine Kaya, kitle tarafından dövüldü. Açıklamayı provoke eden polis kitleye saldırmasıyla çatışmalar başladı. Gümrük tarafına doğru yoğunlaşan çatışmalarda resmi ve sivil polis otoları, 1 çevik kuvvet otobüsü, HSBC, Vakıfbank, arıtma tesisleri ve belediye araçları tahrip edildi. Çatışma sırasında hediye Tuğra isimli bir kadının gözaltına alındığı öğrenildi. Ayrıca eylemcilerden birisine tekme atan bir burjuva basın muhabiri de ESP'liler tarafından dövüldü. Yaklaşık yarım saat süren çatışmalarda

ESP, DEHAP gençliği ve Kız okulları yer aldı.

MERSİN

Bu sene 1 Eylül etkinlikleri çerçevesinde Mersin'de KESK, DİSK çeşitli siyasi partiler, ESP, HÖC ve Partizan tarafından oluşturulan ve İHD tarafından organize edilen bir eylem takvimi hazırlandı. Bu eylem takvimine göre 31 Ağustos 2004 tarihinde çeşitli yerlerde Barış Çadırı açılacak, 1 Eylül'de Liman A kapısı önünden Mersin Üniversitesi Yenişehir Kampüsü'ne kadar barış zinciri oluşturulacak, 3 Eylül Cuma günü ise Barış Meydanı'nda müzik şöleni düzenlenecekti. Ancak Emniyet ve Valilik yapılacak etkinliklerin izne tabi olmamasına rağmen yasaklandığını açıkladı. Bu nedenle ilk olarak 26 Ağustos'ta İHD şube binasında olayı kınamak amaçlı bir basın açıklaması düzenlendi. 1 Eylül Çarşamba günü ise saat 12.30'da aralarında Partizan okurlarının da olduğu kitle dünya barış günü nedeniyle İHD şube binası önünde bir basın açıklaması düzenlendi. Grup adına açıklamayı okuyan İHD Şube Başkanı Ali Bozen, "Türkiye'de ve dünyada kalıcı barışın hakim kılınabilmesi için Ortadoğu'da süren işgalin sona erdirilmesi ABD, AB ve NATO politikalarının iptal edilmesi, Tecrit ve izolasyon politikasının son bulması, Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarından vazgeçilmesi, Eğitim-Sen'e yönelik açılan kapatma davasının geri çekilmesi, TUTA, OPET ve ATAŞ'ın faaliyetlerine son verilmesi, 12 Eylül Anayasası'nın kaldırılması, devam eden ilişkilerin teşhir edilmesi gerekir" dedi. Grup "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Barış için Savaşacağız", "Biji aşiti" sloganlarını attıktan sonra esnaflara bildiri dağıttı. Ayrıca 2 Eylül Perşembe günü etkinliklere barış çadırı için izin vermeyen Belediye önüne siyah çelenk konuldu.

SAMSUN

Konak Sineması önünde akşam saat 17:30'da KESK Samsun Şubeler Platformu tarafından 1 Eylül için yapılan basın açıklamasında KESK Dönem Sözcüsü **Yusuf İnci** "Dünyanın dört bir yanında yaşanan savaşlar ve çatışmalarda onbinlerce insan yaşamını yitirdi. Ama buna rağmen insanlığın barış özlemi dinmedi, barış mücadelesi sona ermedi" dedi. Konuşma sırasında "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol**", "Biji bratiya gelan", "**Yaşasın halkların kardeşliği**" vb. sloganlar atıldı.

BURSA

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Bursa'da birçok kurum tarafından ortak eylem yapıldı. 1 Eylül günü saat

17.30'da Osmangazi Parkı'nda toplanan **İHD**, Tunceli Derneği, **DEHAP**, **EMEP**, **ESP** ve **SDP** barış zinciri oluşturdu ve sloganlar atarak Santral Garajı'na kadar yürüdü. Burada kurumlar adına basın açıklamasını okuyan **İHD** Şube Başkanı **Mutlu Manyas** ABD'nin Irak'taki saldırganlığına son vermesini istedi.

Basın açıklamasının ardından **1 Eylül Barış Çadırı** kuruldu. Çadırlar Bursa Belediye zabıtalari tarafından engellenmek istense de çadır etrafında zincir oluşturan kitlenin kararlılığı sonucu belediye izin vermek zorunda kaldı.

HÖC'den alternatif eylem

1 Eylül 2004 tarihinde Valilik binası önünde toplanan kitle **Haklar ve Öz-**

gürlükler Cephesi imzalı pankart açarak eylem yapmak istedi. Polislin yoğun ablukası altında açıklama yapan kitleye polis müdahale etti. "Barış" demagojilerinin yapıldığı ortamda 1 Nisan operasyonunu hatırlatan saldırı sırasında "**Baskılar bizi yıldıramaz**", "Adalet istiyoruz", "**Komplocu polis hesap verecek**" vb. sloganlar atan kitlenin basın metnini okumasına izin verilmedi. Basın metnine el konulan kitle adına açıklama yapan **Erdal Güngör** "**Artık bu hukuksuzluğa bir son verilmelidir. 1 Nisan operasyonu kapsamında tutuklananlar serbest bırakılmalıdır**" dedi. Polislin saldırısını kınayan kitle 5 dakikalık oturma eylemi yaptı. Saldırıda yaralananlar olurken eylem alkışlar ve sloganlarla bitirildi.

Duisburg'da "1 Eylül Uluslararası Savaş Karşıtı Gün"ünde eylem

Emperyalistlerin daha dün Vietnam'da, Yugoslavya'da, Afganistan'da döktükleri kan kurumamışken, bugün de Irak'ta, Filistin'de, insanlığın gözleri önünde suçlarına suç ekliyorlar. Suç hanelerine sürekli yeni katliamlar ekleyen emperyalistler, kamuoyunun duyarlılığını duyarsızlığa çevirebilmek için her türlü aracı kullanıyor.

1 Eylül'de, Duisburg'da düzenlenen miting için Partizan okurları da aktif çalışma yürüttü. Saat 17:00'de başlayan mitingde ATİF ve YDG'nin enformasyon standları açıldı. Aynı zamanda sosyal yıkıma karşı yayınlanmış olan bildiriler geniş olarak dağıtıldı. Enternasyonal marşların da çalıştığı eylem, saat 19:00'da sona erdi.

Gençlik Ve Kültür Evi pikniği

Zürih Gençlik ve Kültür Evi 22 Ağustos günü Zürich'te Töss Deresi'nde bir piknik düzenledi. Oldukça coşkulu ve kalabalık geçen pikniğe 250 kişiyi aşkın bir kitle katıldı. Zürich ve çevresinde bulunan kitlenin yoğun katılımı oldu. Açılış ve saygı duruşundan sonra dünyada ve Avrupa'da yaşanan olumsuzlukların yer aldığı bir yazı okundu. Piknikte bencil, bireyci yaşamdan ayrı kolektif yaşamın olduğu bir ortam yaşandı. İlerleyen saatlerde bilgi yarışması düzenlendi. Kazananlara **Yılmaz Güney** gecesinin biletleri verildi. Daha sonra İTİF İsviçre Türkiye İşçiler Federasyonu'nda bir yetkili dünyada özellikle Ortadoğu'da yaşananlar ve Batı Avrupa'da emekçilere yönelik saldırı ve sosyal hak gasplarını anlatan bir konuşma yaptı ve kitleyi 26 Eylül'de yapılacak **Yılmaz Güney** gecesine katılmaya davet etti. Daha sonra yemek için ara verildi. Daha sonra türküler söylendi. Özellikle bu bölümde alanımızda bulunan komisyondan gençlerin sunduğu devrimci marşlar ve coşku karşısında kitle halaya durdu. Yine **Zürih Gençlik ve Kültür Evi** bünyesinde bulunan koronun söylediği marşlar can kulağı ile dinlendi. Daha sonra skeç vb. etkinliklerle devam eden piknik, geç saatlere kadar devam etti.

Sosyal yıkıma karşı onbinler yürüdü

Yine ATİK-ATİF ve ILPS aktivistlerinin de katıldığı yürüyüş Alexander-Platz da başladı. İki saatlik bir yürüyüşten sonra iktidarın büyük ortağı SPD'nin merkez binası önünde bitirildi

Genelde olumlu geçen eylemde, M-L-MZD savunduğunu söyleyen, MLPD aktivistlerinin, ILPS aktivistlerine karşı yaptıkları çirkin hareket dikkat çekti. ILPS pankartının yürüyüşün orta kısmında taşınmasına engel olmaya çalışarak fiili ve sözlü saldırıda bulunan MLPD aktivistleri çeşitli görevliler getirerek engelleyeceklerinin tehditlerini savurdular.

(Berlin)**Veliler ek sınıf talebiyle AÇLIK GREVİ BAŞLATTI**

Samsun'da Liselere Giriş Sınavı (LGS) sonuçlarının açıklanmasıyla ek kontenjanla Anadolu Liseleri'ne giremeyen öğrencilerin velileri, ek derslik açılması için AKP il binasını ve Türk Eğitim-Sen Samsun şubesini ziyaret ettiler. Öğrenciler aldıkları puana göre ek kontenjanla yerleşmeye hak kazanmalarına karşın, bu yıl başlatılan ve Samsun Anadolu Liselerine kayıt yaptıran öğrencilerin bulunduğunu söyleyen veliler, dışarıda kalan çocukları için ek bir derslik yaptırılması taleplerini iletiler. Sorunlarının çözülmesi için bir süredir çeşitli eylemlilikler yapan veliler 1 Eylül'de de açlık grevi başlattı.

Atatürk Anıtı önünde toplanan yaklaşık 70 veli ve öğrenci burada yaptıkları basın açıklamasının ardından AKP il binasına yürüdü. Karşılarında bir muhatap bulamayan öğrenci ve veliler parti binası önünde 9 günlük açlık grevlerine başladıklarını açıkladılar.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın ek sınıf yapmayı yapmayacağını belli olması nedeniyle velilerin başlattığı açlık grevi 9 Eylül'e kadar sürdü. Ek sınıf açılmaması durumunda Ankara'ya yürüyeceklerini söyleyen veliler eylemlerinde kararlı olduklarını vurguladılar. (Samsun)

PANKART ASARKEN ELLERİNDEN YARALANDI

İzmir'in Üçyol Sırtı'nda, yakalanan bir kişinin bombalı pankart asmak isterken yaralanıp gözaltına alındığı iddia edildi.

Üçyol Halide Edip Adivar Caddesi istinat duvarına MLKP örgütüne ait olduğu ileri sürülen ucuna bomba bağlanmış bir pankart asmak istediği ileri sürülen kişi, bombanın patlaması sonucu ellerinden yaralandı. Olay yerine gelen polisler tarafından Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılan eylemci, tedavi altına alındı. Üzerinde kimlik bulunmayan ve tedavisinin sürmesi nedeniyle henüz ifadesine başvurulamayan yaralının, sağlık durumunun iyi olduğu bildirildi. (H. Merkezi)

HAKSIZ EĞİTİM UYGULAMALARINA PROTESTO

Bursa Eğitim-Sen yaptığı basın açıklaması ile başlattığı imza kampanyasıyla herkesi eğitimin paralı hale getirilmesine duyarlı olmaya çağırdı. 30 Ağustos Pazartesi günü **Orhangazi Parkı**'nda biraraya gelen eğitim emekçileri adına Şube Başkanı **Saim Gültekin** konuştu. Derslik, öğretmen ve yardımcı personel açıkları, bütçenin yetersizliği, kaynakların yanlış kullanılması, ezberci eğitimin sürmesi gibi konular üzerinden eğitim sisteminin döküldüğünü kaydeden Gültekin Türkiye'de hala 111 bin dersliğe, 98 bin öğretmene ihtiyaç olduğunu ifade etti. (Bursa)

İTİF Eğitim Kampı başarıyla sona erdi

İTİF (İsviçre Türkiye İşçiler Federasyonu) tarafından daha önce çerçevesi ve içeriği belirlenen kamp, katılımı düşünülen yoldaşların katılımı ile sonuçlandı. Esas olarak yönetici kesimi kapsayan bir kamp olması itibari ile dar tutulan kampa sadece İTİF, YDG Dernek Yönetim Kurulları katıldı. Bu çerçevede yapılan kamp için şu temel konular tespit edildi. 1) Yöneticilik ve yönetme sanatı 2) Demokratik kitle örgütleri ve anlayışımız. 3) Devrimci eğitim ve devrimci ahlak

Bu konularından oluşan kamp 3 gün sürdü. 1. gün akşamı katılımların geç olması da hesaba katılarak ilk gün

açılış ve saygı duruşundan sonra serbest tartışmalar oldu. İkinci gün sabah sporu ile başlayan kampa ilk konu yöneticilik ve yönetme sanatı işlendi. 1. gün öğleden sonra demokratik kitle örgütleri ve anlayışımız tartışıldı. Özellikle bu konu üzerinde bütün yoldaşlar bir şeyler söylemeye ve üretmeye başladılar. İleriki süreçlerde daha geniş katılımın olduğu bir platformda bu sorunun kitle ile tartışılması gerektiği vurgulandı. 3. ve son gün YDG'li yoldaşlar devrimci eğitim ve devrimci ahlak konusunu isledi. Her konuyu anlatan yoldaştan sonra diğer yoldaşlar da kendi düşünceleri ile konuları daha da zen-

ginleştirdiler. Bencil bireyci yaşamdan uzak 3 günlük kamp yoldaşlar tarafından kısa bulunsu da yine de olumlu olarak sonuçlanmıştı. Son gün ayrılık vakti geldiğinde yoldaşlarla beraber 3 günün değerlendirmesi yapıldı. Bazı eksikleri olmasına karşın ve ilk kez düzenleniyor olması, oldukça olumlu olarak değerlendirildi. Ve bundan sonra bu tür eğitim kamplarının yılda 3-4 kere yapılması gerektiği özellikle vurgulandı. Sırada gençlik kampı ve daha sonra eğer gerçekleştirilebilirse bir de kadın eğitim kampı düşünceleri söylendi. Kamp yoldaşların vedalaşması ve ayrılması ile sona erdi.

“İnsanlar kendi yaşamlarını kendileri tayin ederler”

ALİBEYKÖY HALKI ‘TAHLİYE EDİLMEK’ İSTEMİYOR

Ağustos ayında Alibeyköy’de başta Karadolap semti olmak üzere pek çok yerde sel sonucu mağdur olan halk ve işin uzmanlarıyla altyapı sorununu ve mahalle halkının yıllardır evlerini işyerlerini yıktırma için verdiği mücadeleyi konuştuk. Özellikle selden sonra altyapı sorununun ön plana çıktığı mahallede bu sorunun halkın “tahliye” edilerek çözülebileceğini öne süren hükümete ve Belediye Başkanı’na karşı tepkili olan insanlar mahallerinin bazı kesimlere rant sağlamak uğruna peşkeş çekilmesine ise izin verecek gibi görünmüyor. Kendilerinin 50 seneden beri yaşadığı yerlerde “işgalci” ya da “provokatör” olarak gösterilmesini kabul etmeyen mahalle halkı Belediye Başkanı’ndan İSKİ’ye kadar pek çok kurumla dişe diş mücadele etmiş. Bu arada hiçbir geçerliliği olmayan sebepleri haklı göstermeye çalışan Belediye, burjuva medyayı kullanarak selin sonuçlarının ne kadar ağır olacağını biliyormuşçasına günler öncesinden basına haber vermiş ve özellikle de felaketten en ağır acıyı yaşayacak olan insanların yaşadığı yerlerde konuşlandırmış. Tüm bunlara alışık olan mahalle halkı ilk defa böylesi bir selin yaşanmasının nedenlerini çok iyi biliyor aslında. Afetin doğal olmadığını, yerlerinden-yurtlarından vazgeçip gösterilen yerlere yerleştiklerinde nelerle karşı karşıya kalacaklarını biliyorlar. Dişleriyle tırnaklarıyla yaptıkları, babalarından dedelerinden kalma evlerinden, yıllardır değişmeyen komşuluk ilişkilerinden vazgeçmeyerek haklılığın her daim savunulmasından yana olan mahalle halkı, bu uğurda her şeyi göze almış. Hukuki yolların tükendiği takdirde polisle karşı karşıya kalmaktan da çekinmeyeceklerini ifade eden mahalle halkı bu anlamda herkesten yardım beklediklerini ve ne olursa olsun tapulu yerlerini üç beş tane zengine peşkeş çekirtmeyeceklerini söylüyor. Mahalle halkının anlattıkları ve önerileri konunun uzmanlarının da kabul ettiği öneriler.

“ALİBEYKÖY, ÇARPIK KENTLEŞMENİN TİPİK BİR ÖRNEĞİDİR”

Arif Atılgan (Mimarlar Odası İstanbul Büyükşehir Şube Yönetim Kurulu Üyesi Afet Komitesi Yürütücü Başkanı): Afet Komitesi daha çok deprem ağırlıklı olarak çalışıyor ama adını özellikle Deprem Komitesi koymadık Afet Komitesi koyduk. Nitekim Alibeyköy’de son olan sel afeti gibi

sadece depremlerle ilgilenmiyoruz. Bu anlamda da Alibeyköy’de bir inceleme yaptık. İncelemelerimiz henüz bitmedi. Kesin raporumuzu incelemeler bittikten sonra yazacağız. Ancak genel olarak Alibeyköy’le ilgili fikirlerimi söyleyeyim. Alibeyköy 50’li 60’lı yıllarda 60 haneli bir muhtarlıkmış. O zamanları yaşayanlar iyi bilirler ki Alibeyköy’deki ilk göze çarpan manzara meşhur Alibeyköy mısırının yetiştiği tarlalar ve Apikoğlu Sucuk Fabrikası için beslenen manda sürüleri olurmuş. Daha sonra ilk olarak Koç’un bir fabrikası kuruluyor, bir de tam Haliç’in burnunda bir elektrik fabrikası var, ikisi kuruluyor önce. Daha sonra Alibeyköy’de yavaş yavaş fabrikalar kuruluyor. Esasında Alibeyköy bu açıdan İstanbul ya da Türkiye’nin çarpık kentleşmesinin tipik bir örneğidir. Çünkü sanayi hiç hesapsız kitapsız, tamamen nakliye kolaylığı olduğu için yani atıklarını atabilecek dereler ve düzlük olduğu için buraya kuruluvermiş. Fabrikalar çoğalmaya başlayınca dolayısıyla da fabrikada çalışan işçilerin gecekondular olan evleri yapılmaya başlanıyor. Bu çarpık kentleşmede tipik bir görüntüdür. Sanayi kurulu, sanayiinin etrafına da orada çalışan insanlar yerleşir.

Zaten sanayi kurulurken hiçbir zaman bunun altyapısı, buraya gelecek insanlar, nereden nasıl gelecek diye düşünülmez. Yavaş yavaş o civarda oradaki işçilerin oturacağı gecekondular yapılmaya başlar. 60’lı yılların sonunda da Alibeyköy’de Belediye kuruluyor. Belediye kurulduktan sonra 70’li yıllarda tapu tahsis belgesi veriyor o vatandaşlara, daha da yasallaştırıyor yani insanların oturduğu evleri. Daha sonra bunların kimisi tapuya çevriliyor. Tapuya çevrilenlerin kimisi daha imarlı binalar yapıyor, kimisi hala öyle kalıyor. 80’li veya 90’lı yıllarda Alibeyköy Belediyesi kaldırılıyor, Eyüp’e bağlanıyor.

Burada Kağıthane tarafından gelen Kağıthane Deresi vardır. O dere Alibeyköy’ün alt sınırı gibidir. Küçükköy’den dik inen Küçükköy Deresi bulunur. Ondan sonra Kağıthane Deresi’yle birleşerek Haliç’e akar. Bu derede 60’lı yıllarda sanırım ilk sorun şöyle çıkmış; Çocuklar ve kadınlar okula, çarşıya giderken derenin üstünden geçememeye başlamış. Taş koymuşlar, eğreti köprü yapmışlar, sorun böyle başlamış ve Küçükköy Deresi’nin üstü kapatılmaya başlanmış. Daha sonra yerleşim arttıkça derenin üzeri Karadolap Mahallesi’nin oralara kadar kapatılmış. Daha da yukarılarda fabrikaların atıklarını da dereye akıtılıyor bu dere kirlenerek geliyor buraya. Ayrıca yukarıda hemen üstünde işte sanayi sitesi var. Bu sitenin kutusu tene-

kesi atılıyor. Bu derenin içi böylece dolmaya başlamış. Kapatılan Küçükköy Deresi’nin içi bu atıklarla zaten neredeyse yarı yarıya dolmuş, dolayısıyla fazla yağmur yağdığı zaman zaten o dere taşıyormuş. Önceden de Alibeyköy’ü su basardı ama o su basması Alibeyköy Barajı’nın doldukça kapaklarının açılması, Kağıthane Deresi’ne akması ve derenin yükselmesi ile olurdu. Ona artık Alibeyköylülere de alışık zaten. Ama Küçükköy Deresi’nin üzeri kapatıldıktan sonra esas bu dereden sorun çıkıyor. Fazla yağmur yağdıkça derenin çapı yetmiyor, kapalı olan yerdeki çapı yetmiyor ve en üst ağzından taşmaya başlıyor. Şimdi bu son yağmur gerçekten farklı. Derler ki “derenin içinde eşya fabrika atıkları olmasa da o çap zaten yetmezdi, yine taşardı”. Buradaki esas sorun 70’li 80’li yıllardan beri derelerin islahı diye yapılan işin yanlışlığı. Aslında derenin islahı diye İstanbul’daki bütün derelerin üstü kapatılıyor. Bu sadece Alibeyköy’de de değil İstanbul’un diğer mahallelerinde de var. Dolayısıyla da normalin üstünde yağmur yağdığı zaman bu taşmalar oluyor. Gerçek islah dereyi kanal-dere haline sokmak değildir. İçinde diğer atıklar yer almamalı, kanal bağlanmamalı. Çünkü sel de olsa dere neticede yatağında yükselir, belki biraz taşabilir ama dere kendi yatağında yükselir ve denize akabilir.

Depreme karşı da Alibeyköy çok sorunlu bir bölge. Oraya gittikten sonra selle ilgili raporumuzu yazacağız ama gazetelerde gördüğümüz su basan yerler yani Çarşı derenin üstüne kurulmuş bir alan. Buranın riskli bir bölge olduğunu düşündüğümüz için deprem için de Alibeyköy’ü ayrıca mercek altına alacağız.

Kamulaştırma sorununa gelince, kamulaştırma burada daha önce yapılmıştı. Daha yukarıda Kağıthane’ye doğru olan bölgede kamulaştırma yapılmış, oradaki binaların sahiplerine bedelleri de ödenmiş fakat o bina sahipleri paralarını alıp gittikten sonra binalar yıkılmamış, şimdi kiracılar oturuyor. Kamulaştırma yapılacaksa yapılmalı ve yıkılmaları zaten onlar bırakılmamalı orada. Sel basan çarşı bölümündeki 178 tane bina var, orada kamulaştırma yapılması düşünülüyor. Bunların bazılarında tapu tahsis belgesi varmış, bazılarının tapusu varmış, bazılarının hiçbir şeyi yokmuş. Kamulaştırma yapılırsa bir kere tapu tahsis belgesi olması lazım. Tapusu olmayanların arsa bedeli hariç verilmeli, arsası olanların arsa bedelleri verilmeli. Enkaz bedeli oldukça düşük tutuluyor burada.

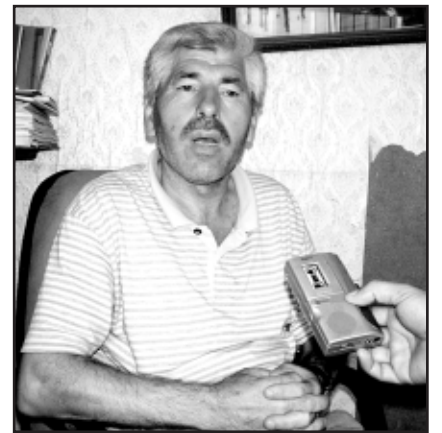
Esas sorun İstanbul’da özellikle insanla-

ra hazine arazisi, şahıs arazisi veya vakıf arazisi üzerine insanlara gecekondular adı altında binalar yapıldı. Bedelleri bir şekilde bu insanlardan alındı. Ama bu bedeller kamu idaresinin cebine girmedi. Şimdi kamulaştırma adı altında kamu kasasından insanlara tekrar bedel ödüyorsunuz yani bizim cebimizden. Ama zamanında bunlar bir bedel ödemişler zaten, oraya o binaları yapmışlar. Özellikle de tapusu olmayanlar açısından aslında zor bir durum, onlar üzerinde oturdukları arsaların bedelini ödemişler zamanında ve şimdi onlara sadece enkaz parası verecek çıkarmaya çalışıyorlar. Genelde seçim malzemesi olarak kullanılıyorlar, seçim olmadığı zaman başka bir takım araçlar bu işten rant sağlıyor bir şekilde. Bu vatandaşlar da aldatılmış oluyor.

Mimarlar olarak çeşitli yasa tasarımlarını inceliyoruz, Kentsel Dönüşüm Yasa Tasarısı var hazırlanan. Bu yasa tasarısı da bunlara yol veriyor. Bazı yerleşimleri örneğin Zeytinburnu’nu depreme karşı güvenli hale getirelim diye Zeytinburnu’nu Çatalca veya Trakya tarafına taşımayı düşünüyorlar. Zeytinburnu’na müthiş bir şekilde rant kazandırarak ticari bölge yaparak, sahiline dünyanın ikinci büyük limanını yaparak başka birilerine açmayı düşünüyorlar. Eğer kamulaştırma yapılacaksa Alibeyköy için söylüyorum bu alanlar tamamen yeşil alan veya yine boş alan vatandaşların kullanabileceği alanlar olarak bırakılmalı. Yoksa kesinlikle buralar tekrar başkalarına verilmemeli.

Alibeyköy çok tipik bir örnektir. En son yapılaşma olması gereken bir yer değil yapılaşma ve sanayiinin olmaması gereken bir yer. Yani buralar şu an kaçak gibi görünüyor ama kaçak görünüşüne yerlere siz hizmet de götürmüşsünüz. Yani okul, hastane, yol, otobüs, elektrik vs götürmüşsünüz içinden çıkılmaz bir hal almış şimdi de “artık yıkacağız” diyorsunuz. O zaman devlet eliyle yapılmış oluyor.

“BU HAKSIZLIĞA SONUNA KADAR KARŞI DURACAĞIZ”

-Bize selin hemen sonrasında yaşanan gelişmeleri anlatır mısınız?

Muhtar Kaya: Selin hemen iki saat sonrasında haberlere baktık ve bir istimlak haberiyle karşı karşıya kaldık. Büyükşehir Belediyesi’nin verdiği ilk haber “kamulaştıracağız, dere yataklarını boşaltacağız, orada istimlak çalışmalarına başlayacağız, Pazartesi’nden sonra da bu işe başlıyoruz” oldu. Biz kendisinden böyle bir acı haber duymak istemedik doğrusu.

Anakent Belediye Başkanı, “**oradaki vatandaşları 100 milyarlık dairelere yerleştiriyoruz**” falan diyor. O bunu söylerken ben şunu söyleyeyim, biz o 100 milyarlık dairelerin nerede olduğunu kendisinden daha iyi biliyoruz. Belki İstanbul’daki halk orayı bilmeyebilir ama biz biliyoruz. Sabah gazetesinin ilavesinde şunu gördüm, çok renkli bir fotoğraf çekmişler. Gerçekten halk olayı bilmemiş olsa “**bunlar niye kabul etmiyor, böyle bir şeyi çok güzel bir tablo**” diye düşünebilir. Ve onun ardından burada istimlak edilecek binaları gösteriyor. Oysa gösterdiği binalar istimlaka girmiyor, orada bir kere halkı yanıltıyorlar. Bunu özellikle size de söylüyoruz. İstimlaka girecek evleri göstermiyor medya, girmeyecek evleri gösteriyor. Eski binalar oldukları için onları gösteriyorlar, esas istimlaka girecek binaları gösterse halk bizim haklı olacağımızı görecektik. Verdikleri 100 metrelik dairelerle bizim binalarımızı kıyaslayarlarsa o zaman bize iki daire de verseler bizim binalarımızın değerini karşılayamazlar o insanlar. O gideceğimiz yerler zaten **Çobançeşme** dedikleri yerler. Biz oraları gezdik ve oralarda yaşayamayız. Çünkü yaşadığımız yer çok çok daha iyi. Şu andaki konutlarımız onların verdiklerinden çok daha iyi ve çok daha üstün. O cicili boyalarla bizi kandırmazlar bir, ikincisi bir gazetede Mimarlar Odası’nın bir yazısı vardı. Bize verecekleri binaların sağlıklı yapıya sahip olmadığını, kaygan bir yerde olduğunu, depreme dayanıklı olmadığını yazmışlar. Mühendisin kendisi o çalışmayı yapmış, 86’da dereye yapılan binalar vardı. Kimlere verildiğini, o zamanda sel felaketine uğrayan insanlara verilmediğini, başka insanlara verildiğini ifade ediyor yazısında. Aynı zamanda bugün yapılan bloklara da değinmiş, bunların çok sağlıksız zeminlerde, dolgu üzerinde yapıldığını yazmış ki biz zaten biliyoruz onları. Fakat şuna yanılmasınlar medya ya da bunları izleyenler bu haberi vermiyorlar, onları kendileri de söylüyor. Şöyle verecekler, bizim binamız 30 milyar ise onlar bize 70-80-100 milyara satacaklar, bir nevi biz onlara müşteri gibi görünüyoruz. Bizi borçlandıracaklar, daireleri ipotek edecekler, borcunu ödeyince ancak ipotek kalkacak ve o zaman bizim olacak. **Kimşenin gücü yetmez öyle bir borcun altına girmeye.** Aynı zamanda daire istemiyorlarsa para diyorlar, para derlerse ben burada bir çok şeyi görüyorum. 20-25 milyar gibi bir para, sonra burada ağabey kardeş ailece iç içe yaşayan insanlar var, paylaşırlarsa o parayı doğal olarak öyle olacak, birçok insanın eline 6-7 milyar para geçecek, o para da bir senelik kira parası olacak, bir sene sonra da insanlar perişan olacak. Elindeki 120-150 metre toprağı da gidecek. Biz bunun çok iyi farkındayız, onlar da farkında olsun. Belki bazı binalar eski kötü olabilir ama toprak bir altındır İstanbul’da, o toprağı elimizden almaya çalışıyorlar belli yasaları kullanarak. Çünkü güç kendilerinde, o gücü kullanarak almaya çalışıyorlar. **Ama biz elimizden geldiğince bu haksızlığa kadar sonuna kadar karşı duracağız.** Çünkü biz şöyle haklıyız: Belediye Başkanı burada halka defalarca hitap etmiştir ve rahatlatmıştır sözleriyle. Hatta pankart asmıştır istimlak olmayacağına dair. Herkes bir şeyler yaptı onun sözünden sonra. Ve onun döneminde bizler burada ruhsat aldık plan-proje aldık, tapu aldık ve yine onun döneminde bazı arkadaşlarımız 3-4 katlı binalarını yıkarak üzerine 4-5 kat bina yaptık. Ama bugün bakıyoruz insanlar istimlakla karşı karşıya kaldı. Aynı zamanda

7-8 ay evvel şartlı doğalgaz aldık biz bu bölgede. Doğalgazı alırken İGDAŞ’tan bize şunu söylediler; “**belediyeden evlerinizin imara uygun olup olmadığına dair belgesini getirirseniz doğalgazı veririz.**” Belediye’ye bizzat ben gittim ve oradan “**imara uygundur**” belgesini alıp İGDAŞ’a verdik ve o şekilde bize gaz verdiler. Şimdi Belediye Başkanı’na soruyorum; **eğer bizler imara uygunsak neden istimlakla karşı karşıya kaldık, eğer değilsek o gün neden bize o belgeyi verip de dört milyara doğalgaz tesisatı yaptırdınız?** Biz buna karşıyız, karşı da duracağız ve hukuk yolunu kullanacağız, nereye kadar giderse biz oraya gideceğiz. Herkesten de yardım bekliyoruz. Bilemiyorum insanları bölmek için bir sürü yola başvurdular. Burada işte Yugoslavlar, Arnavutlar yoğunlukla yaşıyorlar dediler, üç dört tane provokatör yapıyor bu işi dediler. Ama kendileri de biliyor ki burada 3-4 tane provokatör değil bütün Karadöle halkı bu işin peşindedirler ve sonuna kadar savunacaklardır. Biz sonuna kadar buradayız, ne evlerimizi ne de toprağımızı veremeyeceğiz. Onlar ne derse desin kendi kendilerini kandıracaklardır, bizi kandıramayacaklar ve yanıltamayacaklardır.

İşte şimdi nasıl bu insanların aralarına giriyorlar, ırkçılığı kullanıyorlar, bölgencilik, provokatörlüğü kullanıyorlar. Çirkin şeyler söylüyorlar halkımıza. **Siyaset-politika yapıyorlar diyorlar, eğer evimi, konutumu, ailemi yaşadığım yeri elimden almak istiyorsam evet ben provokatörüm, evet politika yapıyorum.**

Belki bu işin ekonomik yönünü bu insanlar ödeyebilir ki ödeyemezler ama peki bu işin manevi değeri yok mu? Manevi değerini nasıl ödeyecek bu insanların, bunun hiçbir anlamı yok mu? Birisini bilmem nereye dağıtacak, 50 seneden beri bu insanlar burada yaşıyor, 50 sene önce göç etmişler, bir 50 sene daha yaşama şansları var mı? Başka bir yere gidip konut yapıp bir arada yaşamak gibi. Bedelini de onlara ödettirmeyiz, gereken ne varsa biz kendi imkanlarımızla da olsa yapmaya hazırız. Yeter ki bu dereyi islah etsinler, kamulaştırmak tek çözüm değil. Ama dertleri dere değil. Başka dertleri vardır, bu kadar üzerimize gelmelerinden anlaşılabilir. İnsanlar hizmet vermek için seçilirler, yıkmak yok etmek için değil. **Biz defalarca konuştuk elinizi vicdanınıza koyun burada duvar bahçe yıkıyorsunuz, burada 50 yıllık bir birlikliği, 50 yıllık bir mahalleyi yok etmeye çalışıyorsunuz, insanları sokağa döküyorsunuz.** Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir böyle bir olay, dere yataklarının yok edilmesinin çok tehlikeli olacağını bilim adamları söylüyor ama bir inattır illa da kapatacağız olmaz böyle bir şey.

“BİZİ YALNIZ SANMASINLAR”

- **O zaman yağmurdan dolayı sel basması da şaibeli bir durum.**

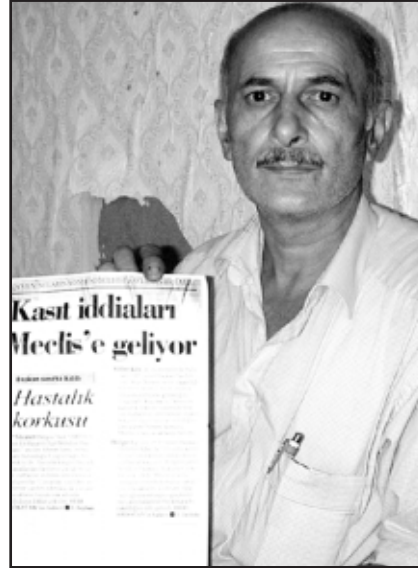
M. Kaya: O gün ben Eyüp’teydim, önce sağanak bir yağmur yağdı sonra güneş açtı, burada da öyleymiş. Fakat bir geldim ki burası felaket olmuş. “10 senenin en büyük yağmuru” dediler. Biz 50 seneden beri yağmurla uğraşyoruz, selin ne şekilde geldiğini biliyoruz hepsini gördük. Burada o bile soru işareti, ne oldu neden sel getirecek bir yağmur yağmadı. Ha birileri kapakların açılmadığından, elektrik kesildiğinden söz ediyor. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, tabi ki bir şeyler vardır. Sanki bir senaryo oynandı ve başarıya ulaştı gibi görü-

nüyor. Buradan şunu da söyleyeyim. Bizi polis-jandarmayla karşı karşıya bırakmayın. Masa başında oturup bu işi çözelim, bu dereyi yapalım. Biz 50 sene buradan taşınacağız diye beklemeyiz bu derenin yapılması için bekledik.

- **İstimlak çalışmaları şu an ne aşamada?**

M. Kaya: Bildiğim kadarıyla şu anda insanları yanıltıyorlar. “**İnsanlar tepkili olduğu için biz çalışmalarımızı yapamıyoruz, bundan sonra da polis geleceğiz**” diyorlar, ama böyle bir durum yok, gelip çalışmalarını yapabilirler ama halkı yanıltıyorlar. Bu tür haberlerle haklı duruma çıkmaya çalışıyorlar. İstimlak çalışmalarında ise şimdi tebligat yollayacaklarını söylüyorlar, o da olmazsa mahkemeye başvuracaklarını söylüyorlar. Bizim yolumuz da açıktır, biz şu anda altyapıyı oluşturmaya çalışıyoruz. Bizi yalnız sanmasınlar biz yalnız değiliz, bizim yanımızda siyasi partiler, dernekler, sivil toplum örgütleri, yerel basın vardır. Yanımızda olan insanlarla sonuna kadar da götüreceğiz. İnsanları bu şekilde oldu bittiyeye getiremezler. Bir kere seçim zamanında günde iki kere mahalleye gelen insan, afet sonrasında bir kez bile uğramadı. Belediye kapıları insanlara kapandı. Bu insanları kesinlikle insan yerine koymuyor, kesinlikle onlarla bir araya gelmiyoruz.

“AMAÇ RANT OLAYIDIR, BUNLARA KANMAYIZ”

Vehbi Dağlı: Onlar bir yıkım kararı alırsa bizim de bu kararı durdurmak için çalışmalarımız var. Mesela hemen avukatlarımız devreye girecek. Mahkeme kararını vermeden gelip de buraları yıkamaz. Çünkü buralar kaçak yapılaşma değil. Topraklarımız tapulu ve binaların çoğu şu anki yönetimin verdiği imar yasasıyla yapılmış binalardır.

Buradaki amaç tamamen bir rant olayıdır. Biz bunlara kanmayacağız, bu tezgaha gelmeyeceğiz. Burada yağmur yokken 12-13 tane televizyon kanalı vardı, üç gün önceden geldiler, sanki “**biz oraya bir şeyler yapacağız gelin**” diye çağrılmışlar. Gazeteciler “biz bekliyorduk ama bu kadarını tahmin etmiyorduk” dediler. Gazeteci kendisi söyledi bana “buradaki bir sel olayı değil başka bir şeyler var burada, birileri düğmeye bastı” dedi. Medya bizi dikkate almıyor, tamamen onların yanında. **Biz çözümün yanayız ama bir yerde insanların canı yatarsa tabi ki bu insanlar da belli tepkilerini ortaya koyacaklardır.** Benim düşüncem böyle hiç kimse de buradan gitmez. Komşuma 20 milyar para veriyorlar iki kat binasına eve toprağına. Bir de buna telefon

edip çağırıyorlar kandırmak için. Alibeyköy merkezde yine bir su baskını olmuştu, işte belediye insanları afet konutlarına yerleştirmişti, fakat parasını ödeyemediği için bunları çıkartmışlardır. Böyle bir sistem içerisindedir yani. Bunu bildiğimiz için çıkmak istemiyoruz.

Bir de başbakan R. Tayyip Erdoğan’ın manşet olan bir açıklamasını okuduk. “Acımayın, acırsanız siz acınacak duruma düşersiniz” diye. Ben şimdi Başbakan’a soruyorum: Bir dönem Belediye Başkanlığı yaptığı zaman “bu ülkede demokrasi yok” demişti, peki senin bu yaptığın hangi demokrasiye sığıyor.

İsmi vermek istemeyen bir mahalle sakini: Ben 50 senedir buradayım ve kesinlikle binamı vermem. Ne olursa olsun sonuna kadar mücadele edeceğim. Dere yapılsın başka bir şey istemiyoruz. Dere yapıldı mı zaten bir daha su basmaz, gelmez buraya.

-**Şu anda İstanbul’un bazı semtlerinde de çarpık kentleşmeyi önlemek adına da benzer sorunlar yaşandığı gerekçeyle gecekonduların yıkılması düşünüyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz, yani 96’dan beri mahalleniz türlü politikalarla yıkılmak istendi bu sel baskını neden böylesi bir zamanda yaşandı?**

M. Kaya: Sel bastıktan iki saat sonra Anakent Belediye Başkanı açıklama yaptı “**istimlak edeceğiz**” diye. Hazırlanmış bir senaryo dönüyor ki bir iki saat sonra bunları söylüyorlar. İnsanlar bir kere şok oldu. Yaşadıkları acıyla kıvrınırken ikinci bir acı da anakentten geldi. **Tamamen bir art niyet var.**

İsmi vermek istemeyen ikinci mahalleli: Hepimiz bir bütünü burada, kimse provokatör değildir. Babalarımız, dedelerimiz, kardeşlerimiz herkes yardımlaşır burada. Bizleri tanımayan insanlara dışarıdan işgalci diye tanıtıyorlar. Her şey ortada, bizler kimseye karşı değiliz, doğru dürüst namuslu şerefli yöneticileri bekliyoruz. Burada kendi yanlarında olan medyada da bizi göçmen olarak gösteriyorlar. Doğrudur ben göçmenim ama herkesin bu memlekette nasıl hakları varsa bizim de var.

-**Siz yıllardan beri bu mahallede yıkımı engellemek için mücadele etmişsiniz bundan sonra da edeceğinizi söylüyorsunuz, sizin gibi birçok mahallede yıkım söz konusu. Burada yaşananlar mesela Aydos mahallesi, Zekeriya köyü, Derbent vb. buralarda yaşayan halk için bir deneyim olmuş olacak. Bu insanlara ne gibi önerileriniz var, ya da sizlerin beklentileri neler?**

Ergün Halat: Bu insanların kesinlikle teslim olmasını istemiyoruz. Her insan gibi onlar da kendi haklarını savunurlar. Biz nasıl ki 8-10 yıldan beri bu mücadeleyi veriyoruz, gerek kamuoyuna gerek demokratik kurumlara, sendikalara, siyasi partilere haklı olduğumuzu iddia ediyorsak o insanlar da davalarından vazgeçmesinler sonuna kadar savunsunlar.

M. Kaya: Biz yıllardır gece gündüz demeden birebir insanlarla birlikte olduk ve buraya kadar getirdik. Böyle olmasaydı buralar çoktan yıkılmıştı. Şunu da söylemek istiyorum, insanlar kendi yaşamlarını kendilerinin tayin etmesi gibi bir hakka sahiptirler, bu hakkı başkalarına kullandırtmasınlar. Bu haklarına sahip çıksınlar. Taşınacaksa biz kendi istediğimiz yerlere kendimiz taşınırız. Birilerinin gelip de bize yer göstermesine gerek yok. Kendimiz bunu yaparız ama evlerimizden türlü oyunlar yüzünden çıkmak istemiyoruz.

Brezilya'nın onurlu direnişlere sahip topraklarından ülkemize YÜREĞİMİZ YANYANA ÇARPIYOR

Brezilya'yı bizim için bu kadar önemli kılan en önemli özelliği sınıf mücadelesi tarihidir, özellikle de emperyalizmin uşağı konumundaki büyük toprak ağalarına karşı geleneksel yoksul ve topraksız köylülerin mücadelesidir. Bunun yanında Brezilya kadın ve uyuşturucu ticaretinin en yoğun yaşandığı ülkedir. İşte sınıf çelişkilerinin ve mücadelelerinin böylesi yoğun yaşandığı bir ülkeye gitmek ayrı bir heyecan yaratıyor. Oradaki yoldaşlarla tanışmak, onların deneyimlerinden öğrenmek, ülkemizi ve bizim mücadelemizi anlatmak; birbirimizden öğrenilecek o kadar çok şey varken tek kaygımız zamanı iyi kullanabilmek oluyor.

Brezilya, ismini duyunca ilk aklımıza gelen yoksul ve topraksız köylülerin toprak işgallerine varan ayaklanmaları, futbol, Rio karnavalı, kahve ve tabi ki pembe dizilerdir.

Brezilya, Güney-Amerika'nın yarısını kaplayan yüzölçümü ile çok büyük ve tüm Latin-Amerika kıtasında İspanyolca konuşulmayan tek ülkedir. Geçmişte Portekiz sömürgesi olmasından kaynaklı ana dili de Portekizcedir.

Brezilya'nın eski başkenti Rio de Janeiro'ydu ama bugün Sao Paulo'dur. Başkentin toplam nüfusu yaklaşık 12 milyonken, ikinci büyük kent ise 9 milyon nüfusu ile Rio de Janeiro'dur. Ve ardından sanayinin çok yoğun olduğu 6 milyon nüfuslu Belo Horizonte geliyor.

Ancak yine de Brezilya'yı bizim için bu kadar önemli kılan en önemli özelliği sınıf mücadelesi tarihidir, özellikle de emperyalizmin uşağı konumundaki büyük toprak ağalarına karşı geleneksel yoksul ve topraksız köylülerin mücadelesidir. Bunun yanında Brezilya kadın ve uyuşturucu ticaretinin en yoğun yaşandığı ülkedir. İşte sınıf çelişkilerinin ve mücadelelerinin böylesi yoğun yaşandığı bir ülkeye gitmek ayrı bir heyecan yaratıyor. Oradaki yoldaşlarla tanışmak, onların deneyimlerinden öğrenmek, ülkemizi ve bizim mücadelemizi anlatmak; birbirimizden öğrenilecek o kadar çok şey varken tek kaygımız zamanı iyi kullanabilmek oluyor.

Havaalanındaki sıcak karşılamadan sonra Rio'da yol alırken, şehir hakkında da bilgiler alıyoruz. Düzlük olmayan, yarısı dağ ve tepelerden oluşan diğer tarafta ise denizle çevrelenen bu kent, bize öyle tanıdık geliyor ki, içinden geçtiğimiz bir semt bize "Hayır, burası Rio değil, bildiğimiz Gazi Mahallesi, Alibeyköy ya da Okmeydanı" dedirtiyor. Yokuşlar üzerine kurulmuş evleriyle, yoksulluğu ile bizim emekçi semtlerimizden pek de farklı değil.

İlk gün kaldığımız ve dünyanın en ünlü sahillerinden biri olan Copacabana'da havanın sertliğinden de anlayabildiğimiz gibi ülkemizde Ağustos sıcakları yaşanırken, burada henüz kış mevsimi devam ediyor. 18 Eylül'den itibaren ilk-

bahar ve 21 Aralık'tan sonra ise yaz mevsimi...

Bizi misafir eden evde kahvaltı sırasında Brezilya'nın tarihi, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı ve üretimi üzerine bilgi almaya çalışıyoruz. Bizim kadar, dostlarımız da yaşadıkları coğrafyayı anlatmakta heyecanlı ve aceleciler. Öğleden sonra ziyaret ettiğimiz Yeni Demokrasi dergisinde bizi müthiş bir sürpriz bekliyor. Derginin isminin bizde yarattığı etkinin yanında duvarında İbrahim Kaypakkaya yoldaşın afişini görmek bizde inanılmaz duygular yaratıyor. Dünyanın diğer ucuna gidiyorsun ve orada önder yoldaşın resmini görüyorsun, aramızdaki bağların gücü gerçekten etkileyici. Dergi bürosundaki sohbetin ardından vedalaşmak oldukça zor geliyor bize. Büroda bir diğer ilginç görüntü de, 16 yaşındaki Alexis adlı gencin bütün afişlerin, kapakların resimlerinin çizimini yaptığını görmek oldu. Latin Amerika'da genel olarak afiş resimleri çizimle yapılıyor. Bu arada kaldığımız eve geri dönerken her yerde Olga Benario'nun afişleri dikkatimizi çekiyor. Almanya'da doğan Yahudi kökenli Olga, 15 yaşında Komünist Gençliğe katılmış, uzun yılları kapsayan mücadeleden sonra Brezilya'da işçi sınıfı hareketi mücadelesinde yer alarak, Luis Carlos Prestes ile birlikte hareket etmişti. Ardından yakalanarak 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında idam edilen bu yiğit kadın devrimcinin Brezilya'da oldukça büyük ve hala da yaşayan bir etkisi var. İşte onunla ilgili yapılan bir filmin afişleri, bizim her yerde gördüğümüz. Televizyonlarda da hi bu film tartışılıyordu.

Brezilya'daki ikinci günümüz erken bir saatte başlıyor. Belo Horizonte'ye giden yol boyunca, bir yandan bizi yolculuğumuz boyunca hiç yalnız bırakmayan dostumuz ve şoförümüzün bıkmadan sorularımıza yanıt vererek ülkesini tanıtmaya çabası diğer yandan muhteşem doğal manzarasıyla 7 saatlik yol hiç fark edilmiyor. Geçtiğimiz tüm bölgelerle ilgili bilgi almaya da devam ediyoruz. Örneğin kıpkırmızı topraklardan geçerken, buranın demir bölgesi olduğunu öğreniyoruz, çok yüksek demir oranına sahip

bölgenin demir sanayisine ait olduğu söyleniyor.

Uzun fakat asla sıkıcı olmayan yolun ardından Belo Horizonte'ye varıyoruz. İlk dikkat çeken, iklim değişikliği oluyor, hava daha da serin burada. Burada ilk ziyaretimiz Halkın Avukatları Çekirdeği (Nucleus dos Avogados do Povo) oluyor. Birçok avukatla tanışırken, arkadaşlardan biri halkın avukatlarının faaliyetleri hakkında bilgi veriyor. Birkaç gün içinde yapacakları seminere ilginin çok yoğun olduğunu ve birçok hukuk çevresi tarafından tartışıldığını ondan öğreniyoruz.

Bu ziyaretin ardından kalacağımız eve doğru giderken, yol boyunca duvarlarda yazılı sloganlar görüyoruz. Bunların çoğunluğu yerel seçimlere karşı yazılan sloganlar, diğer yandan da seçime katılacak adaylarının afişleri görülüyor. En yoğun olanı da Brezilya İşçi Partisinin propagandası. BİP'in seçimleri kazanmasının büyük bir olasılık olduğu ifade ediliyor, ancak yoksul bölgelerde halkın seçimleri protesto etmesi de oldukça dikkat çekici.

Gideceğimiz bölge 1997 yılında kurulmuş bir yer; en büyük özelliği ise üzerinde kurulduğu arazi işgal edilerek kurulmuş bir emekçi semt olması. Ev sahibi ile çocukları ve köpekleri Lilika bizi kapıda karşılıyor. Kadının dört oğlu ve bir de kızı var. Evdekiler bize açık yüreklerle ve sıcak karşılıyorlar. Aslında dilin sıkıntı olduğunu vurguladık ama aslında hiç de öyle olmadı, çünkü bakışlarımızdan, gülüşlerimizden ve gözlerimizdeki umut ışığından anlıyorlar birbirimizi.

Sonradan kadın dostumuz bize semtin tarihini anlatıyor: "Biz de yoksulduk, hatta bazılarımız topraksızdı. Devlet, 1997 yılında evlerimizi yıkmak için bizi evlerimizden ve bölgemizden kovdu. Sahip olduğumuz her şey onunla birlikte yıkıldı. Ardından başka bir yere gittik ve orada önce toprağı işgal ederek çadırlarımızı kurduk. Devlet hep bizi tehdit etti

ve müdahale edeceğini söyledi. Halkın avukatları o zaman bizim davalara baktılar ve en sonunda mahkeme kararı bizim lehimize çıktı ve bizim orada kalmamız sağlandı. Sonradan evlerimizi kendi ellerimizle ve elbirliği ile kurduk. Evlerimizi yaparken kimse hangi evin kime ait olacağını bilmiyordu. Herkes her ev için aynı emeği harcadı." İşte öylesi bir evde kalmak bizi nasıl da gururlandırıyor.

Bölgeyi daha yakından tanıyabilmek için sabah erken kalkıp kahvaltı ediyoruz ve çocuklarla birlikte Enternasyonal ve Çav Bella marşlarını söylüyoruz.

HALKLARIN AVUKATLARININ MÜCADELESİ SINIF MÜCADELESİNİN BİR PARÇASIDIR

Şimdi Halkın Avukatları Çekirdeği'nin düzenlediği seminere gidiyoruz.. Burada gördüğümüz en önemli şey halkın avukatlarının sınıf mücadelesinin bir parçası olarak özellikle Brezilya'da önemli bir konuma sahip olmaları. Tam zamanında başlayan seminerin açılışı Halkın Avukatların Çekirdeği tarafından yapıldı, ardından da Belo Horizonte'de tanınmış birçok konuşmacı kürsüye davet edildi. Seminer iki gün sürdü. O iki gün içinde esasen Brezilya'da halkın avukatları ve genel olarak sınıf mücadelesi işlendi. En dikkat çekici noktalardan bir tanesi de avukatların hemen hepsinin tarım sorunu üzerine yaptıkları tartışmaları. Bu da bize bir kez daha Brezilya'da özellikle köylülerin mücadele geleneğinin önemini ve ağırlığını gösterdi. Özellikle Antonio Ribeiro Romanelli adlı avukat oldukça dikkatimizi çekiyor. Askeri faşist diktatörlük sırasında yıllarca hapisanede kalan ve işkencelerden geçirilen Romanelli'nin suçu avukat olarak halkların mücadelesinin hizmetinde bulunmaktı. Romanelli yıllarca sürgünde yaşamak zorunda bırakıldı.

Türkiye'den katılan katılımcı Türkiye'deki mücadele ve bugün-

kü durumu anlattı. Özellikle anti-emperyalist mücadelenin önemi ve 28-29 Haziran'da İstanbul'da gerçekleştirilen **NATO Zirvesi ve Zirve karşıtı gösteriler** anlatıldı. Ayrıca Türkiye'de avukatların hapisanelerde hangi sorunlarla karşılaştıkları anlatıldı, **F tipi hapisaneler** konusunda bilgi verildi. Seminerde Türkiye'ye sorulan özellikle iki soru vardı. İlki, eğer Türkiye'nin soysa-ekonomik yapısı, Brezilya'ninkine benziyorsa ve toprak sorunu çözülmemişse ise o zaman neden köylü mücadele geleneği yoktur ya da zayıftır? İkinci olarak da F tipi hapisaneler, ölüm orucu ve zindan direnişi konusunda bilgi istendi. Devrimci ve komünist tutsakların zindan direnişine karşı çok büyük bir saygının varlığı oldukça dikkat çekiciydi.

Diğer bir konu ise bir Ortadoğu ülkesi olarak ve Irak'ın komşusu olmasından kaynaklı Türkiye'deki halkın son saldırı-ganlık sürecinden nasıl etkilendiği idi. Irak'ın işgaline yönelik genel düşünce nasıldı? Bu tür sorular en çok sorulan sorulardı, gittiğimiz her yerde mutlaka bu tür sorularla karşılaştık ve bizi en çok etkileyen yanı da soru soranların gözlerindeki Irak halkının direnişine karşı duydukları sevgi ve saygıydı. Halkların direnişine duyulan saygı ve bunun yanında özellikle ABD emperyalizmine karşı öfke ve nefretin varlığı çok yoğun hissedilebiliyor.

İkinci günün sabahki ilk konuşmacısı, bir köylü lideriydi ve "sunuşuma sa-

dece bir konuşmayla başlamak istemiyorum, bizim de marşlarımız var. Onu hep birlikte söyleyelim" dedi. Avukatlar, hukuk öğrencileri, köylü liderleri, işçiler ve sendikacılar herkes ayağa kalkarak marşı hep birlikte söylediler. Marşın ardından "**Bu topraklar bizim topraklarımızdır**" sloganı yine hep birlikte atıldı. Bu, bir kez daha, avukatların halkla nasıl da kaynaştığını, onların taleplerini nasıl sahiplendiklerini ve mücadelelerinin bir parçası olduğunu gösteriyordu. Ardından programa devam edildi. Birkaç tane konuşmacının ve yoğun tartışmaların ardından seminerde **UHAB Brezilya Bölümü'nün kuruluşu deklare edildi**. Çalışmanın bu olumlu ve örnek kararı, uluslararası halkın avukatlarını güçlendirecek önemli bir karar.

Seminerin ardından otobüs şoförlerinin sendika kulübüne gittik, burada yemek yerken bir yandan da kulüp hakkında sohbet ediyoruz. Her sene kış sezonunda kolektif bir işçi spor turnuvası gerçekleştirildiğini öğreniyoruz. "Buraya gelen üyelere bir şey vermek zorundayız. Konu sadece işçileri üye yaptırmak değil, onları bir şeye katmak önemli. Kolektif spor ve sosyal faaliyetlerle başlıyoruz, grevler birlikte örgütleniyor. Bazen insanlar önce biraz tepki duyuyor ama zamanla aşılıyorlar. Elbette yaptıklarımız kesinlikle yeterli değil, onu da biliyoruz" diyor, kulübün yönetim kurulu üyesi. Onun ardından heyecanla beklediğimiz yerlerden bir tanesini

ziyaret ediyoruz; **Kızıl Bayrak Topluluğu**.

RESİSTİR-LUTAR, CONSTRUİR PODER POPULAR- DİREN, SAVAŞ, HALKIN İKTİDARINI İNŞA ET!

Ziyaretin bizleri heyecanlandırmasının nedeni; topraksız halk tarafından işgal edilmiş ve halkın komün olarak yaşadığı bir bölge olması. Kızıl Bayrak Topluluğu'nun tarihi **26 Nisan 2002**'de bir isyanla başlıyor. Bu isyan devlet tarafından kanlı bir şekilde bastırılıyor ve bu sırada iki kişi de şehit düşüyor.

Topluluğa ziyaretimiz oldukça ilginç başlıyor. Topluluğun çocukları, içinde olduğumuz arabaya taş atıyorlar. Ardından ziyaretçi olduğumuzu öğrenince taş atmayı da kesiyorlar. Küçük evlerine davet ediyorlar bizleri. İlk gittiğimiz merkeze evde topluluğun kuruluşuna dair bir belgesel izliyoruz. Belgeseli gösteren arkadaş; "bundan öte insanlar artık topraksız yaşamayı, yırtılmış plastik çadırların altında uymayı istemedi. **Bu mücadele aynı zamanda devrimin bir parçasıdır, ona küçük bir katkıdır**. Burjuvaziyi yıkmak ve halkın iktidarını kurmak için hepsi bir bütündür" diyor. Son süreçte seçimler için gelen adaylar topluluk halkı tarafından yumurtalarla, domateslerle, taşlarla kovulmuş; kendilerinden oy isteyen adaylara halkın yanıtı "**senin için burada yer yoktur, burası bizim bölgemiz, halkın bölgesi**" olmuş.

2002'de isyan başladığında kumaştan

çadırlar yapılmış, aynı zamanda kolektif bir çalışma yürütülmüş. Bütün işler ortak yapılırken; mutfak, banyo ve gündemlerin belirlenmesi için çeşitli komisyonlar kurulmuş. Basın komisyonu, halkla ilişkiler komisyonu, eğitim komisyonu, kültür-sanat komisyonu, A/P komisyonu ve siyasi komisyon. Bunların hepsi saldırıya kadar işlenmiş, isyandan sonra da yeniden düzenlenmiş.

Belgeselin ikinci kısmında polisin saldırısı gösteriliyor; seyrederken biz de kendimizi o anda o büyük öfkeyi taşıyan halkın yanında hissettik. Herkes saldırıya uğruyor; hamile kadınlar, çocuklar, yaşlılar... Bir kadın son gücüyle "**Siz bize saldırıyorsunuz çünkü gideceğiniz bir yer var, gideceğiniz ve yiyeceğiniz var. Çocuklarınızın yarın yaşayıp yaşamayacağını korkusunu taşımak zorunda kalmıyorsunuz. Silahlarınızla geliyorsunuz, ama gitmeyeceğiz, artık kaybedeceğimiz bir şey yok**" diye haykırıyor. Ve gitmediler, onlar direnişten vazgeçmediler, bu kararlılıkla zaferi elde ettiler. Bu isyanda **Elder** ve **Erionides** yoldaşlar yaşamlarını feda ettiler. Onlar isyanın örgütlenmesinde en ön saflarda yer almışlardı. Cenazede halk, belediyenin şehir salonunu bastı ve tabutları önce oraya koydu. Bizi onlar için yapılan anıtın yanına götürüyorlar. Burada kısa konuşmalar yapılıyor. Türkiye'de gecekondular mahallesi direnişlerine yabancı olmadığımızı sıkça vurguluyoruz ve örnek olarak 1 Mayıs Mahallesi direnişini an-

Duvardaki resimler
gözümüze çarpıyor, Lenin,
Stalin, Başkan Gonzalo ve işte
yine İbrahim Kaypakkaya'nın afişi,
üzerinde Portekizce "Şan Olsun
Komünist Önder İbrahim
Kaypakkaya'ya" yazılı.

Burada yaşadığımız on günün onlara ve bize kattığı çok güzel anılarla ayrılacağız buradan. "Yükümüz" ağır. Onların onurlu mücadelesinin örneklerini, deneyimlerini taşıyoruz yanımızda. Bu "ağır yükü" ülkemiz ezilen halkına götürme görevimiz gerçekten önemli. Bu kısa zaman içinde ezilen halkların paylaştığı umudu, kavgayı ve onuru bir kez daha görmek umutların alevlenmesini sağlıyor.

lattığımızda yanımızda bulunanlar alkışlamaya başlıyor ve sloganlar atıyor. Merkez evin bir odasında deterjan ve başka temizlik ürünleri yapılıyor, şişelere dolduruluyor ve satışa sunuluyor.

Toplulukta çeşitli komisyonlar var; mahallede tüm işler bunların aracılığıyla yürütülmekte: kadın, çocuk, siyasi eğitim, iktisat dersleri, spor vb. Sürekli yanımızda bulunan arkadaşın; "biliyoruz ki bu direnişte ne kadar kazanmışsak da yetmiyor. Devrime kadar böyledir, şu anda böyle 70 adet projemiz var, ayrıca Villa Columbiera var, o da bunun gibi kuruldu. Siz kendi ülkenizde aynı şekilde mücadele ediyorsunuz ve biraz önce anlattığımız gibi gecekondu direnişi, yoksul emekçi semtler size yabancı değil. Umarım burada gördüklerinizi oradaki halka aktarabileceksiniz" sözleri üzerine biz de "burada gördüklerimiz elbette insanlarımızı aktaracağız ve ülkemize insanların gözlerinde gördüğümüz o umdu götürüreceğiz" diyoruz.

"STONE MARRY'NİN" EVİNE ZİYARET

Son olarak bir bayan arkadaş bizi evine davet ediyor, biz de oraya gidiyoruz ve kahve içip kadının günlük yaşamını dinliyoruz. Marry'nin kendisi de direnişte yer alan biri. Ona son günlerde yeni bir isim takmışlar: "Stone-Marry" (Taş Marry). Çünkü biraz önce bahsettiğimiz başkan bölgeye geldiğinde O da, alkışlarla değil taşlarla "merhaba" demiş ve başkanın eşi de onun attığı taşlardan nasibini almış; bu yüzden artık "Stone Marry" diyorlar, hepimiz gülüyoruz.

Sonradan Stone Marry bize Türkiye'deki kadın mücadelesini sıkça takip etmeye çalıştığını; hapishanelerde direnen kadınlarımızı ya da kadın gerillaları bildiğini söylüyor. Ve "Türkiye'de bir kadına işkence yapıldığını düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor" diyor. Bizler de "Evet doğru, ama şunu da bilmelisin ki bu işkencenin karşısında direnenler de düşmanın tüylerini gerçekten diken diken ediyor" diyoruz ona.

Artık vedalaşma zamanı geldi, ziyaretlerin en zor kısmı da her zaman bu oluyor. Ama aslında bir veda değil bunlar. Çünkü artık dünyanın öbürü ucundan Türkiye'ye uzanan bir mücadele bağına sahip olduğumuzu bilince taşıyacağız.

MÜCADELE ETMEYE CÜRET ET, KAZANMAYA DA!

Liga Operaria'ya ziyaret

Bir gün sonra gideceğimiz yerler, ülkenin en önemli iki sendikası. Birinci sendika otobüs şoförleri sendikasıdır, ikincisi ise inşaat işçileri sendikası. Karşılaştığımız bu iki sendikanın yapısı, çalışmalarını ve insanların mütevaziliği özellikle dikkatimizi çekiyor.

Gittiğimiz ilk sendika şoförlerini; önceki dönemlerde 250.000 üyeye sahip olan sendikaların üye sayısı geline aşamada özellikle metropol bölgelerde daha düşük. Buranın üyelerinin çoğu kırsal

kesimden geliyor ve köken olarak çoğunluğu köylü. Ve çoğunluğu da yoksul gecekondu mahallelerinde yaşıyor. Zira ücretleri oldukça düşük. "Sendikanın şu anda yoğunlaştığı birkaç nokta var; biz işçilere geldikleri bölgelerine geri dönme çağrısında bulunuyoruz, en azından bunu sağlama çalışıyoruz. Diğer bir noktaya ise eğitimidir. Çünkü insanların bilinç seviyesi çok düşük, onları bilinçlendirerek örgütleme çalışıyoruz". Bu konuşmaların ardından bize birkaç belgesel gösteriliyor. Belgesellerde 1 Mayıs yürüyüşü ve grevler var."

"Askeri diktatörlük döneminde sendikalara yönelik saldırılar çok ağırdı ve bugün her ne kadar bir kaç hak geri verilmişse de o dönemden kalan bir sürü yasaklar var.

Fakat bu haklar için 1974 yılında olduğu gibi mücadele edildi. Ama sendika önderliği işçilere ihanet etti çünkü o dönemde sendikanın önderliğinde revizyonistler vardı. Birkaç tane grev yapıldı ve polis bunlara saldırdı, sendika yönetimi sahiplenmedi, aynı zamanda bir çatışmada bir kişi hayatını kaybetti."

"1998'de artık bu devletçi tutuma karşı sendika işgal edildi ve işçiler birçok bölgeden gelerek bu işgali sahiplendiler. O günden itibaren İP üyelerinin de dahil olduğu bir iç mücadele başladı. İşçi Partisi ülke çapında sahip olunan bu

gücü kullanmaya çalıştı, bu olmayınca artık işçilere saldırmaktan geri durmadı."

"Bu revizyonist yönetimi devlet bilinçli olarak kullandı, yıllarca grevler, yürüyüşler, mümkün olduğu kadar sönük tutulmaya çalışıldı. Birkaç yıl önce yönetimi değiştirdik ve bugün tekrar işçilerin hizmetinde bir sendika inşa etmeye çalışıyoruz."

Duvardaki resimler gözümüze çarpıyor, Lenin, Stalin, Başkan Gonzalo ve işte yine İbrahim Kaypakkaya'nın afişi, üzerinde Portekizce "Şan Olsun Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'ya" yazılı.

"Yıllar önce 1970'li yıllarda genel grevler yaşandı. Fakat bugün böyle bir şey yok, grevler bölgesel olarak yapılıyor. Yine de güzel oluyor. İnsanların sahiplenmesi her zaman oluyor."

Bu ziyaretten sonra diğer sendikaya geçiyoruz, inşaat işçilerinin sendikasına.

Buradaki sohbetimizde bize sendika içinde yürütülen faaliyetleri aktarıyorlar. İnşaat işçileri tüm ülkede örgütlü değil. Belo Horizonte'de 5 bölgede örgütlüler. "Şu anda durum bu ama gittikçe çoğalıyor. Çünkü daha iki sene önce sadece iki tane yerdeydik." Onların faaliyetlerinden bir tanesi de köylülerin mücadelesini desteklemektir. Dolayısıyla bu faaliyet Belo Horizonte'nin dışında oluyor ve gayette düzenli ve örgütlü bir şekilde işçiler ve köylüler kendi mücadelelerini birbirlerine aktarıyorlar.

Konuşmalardan sonra bizi gezdiriyorlar, sendika çok büyük ve orada tüm çalışanlar örgütlü. Kadınlar ve çocuklar için özel odalar var, yine hamile kadınlar için yapılmış odalar bulunuyor. Yorulduklarında orada biraz dinlenebiliyorlar. Aynı zamanda kadınların aktif olabilmeleri için mesela sabahları çocuklarını buraya bırakıp faaliyete çıkıyor, grevlerde yer alabiliyorlar. Ayrıca birçok hamile genç kadına doğum, sağlık ve çocuk bakımı üzerine eğitim veriliyor.

Diğer bir yan ise orada profesyonel olarak çalışan halkın avukatları. İşçiler işten atıldığında oraya geliyorlar ve başvuruda bulunuyorlar. Burada özellikle tazminat davaları oldukça yoğun, çünkü inşaat işçilerinin çalışma güvenlikleri nerede ise hiç yok. "Peki başarılı oluyor musunuz?" diye soruyoruz. "Deği-

Başkan önce 1995 yılından bugüne kadar süren faaliyetleri aktarıyor ve yaptıklarını ulusal kongrelerin sonuçlarını anlatıyor.

Özellikle Irak işgali öncesi ve sonrası yapılan eylemleri anlatıyor ve "Yüreğimiz Ortadoğu halkıyla aynı anda çarpıyor, onların verdikleri kahramanca direnişte kendimizi onlarla birlikte hissediyoruz" diyorlar. Aynı zamanda orada Barbara Flores ile tanışıyoruz. Barbara, Mart ayında Rio de Janeiro'da ABD konsolosluğu önünde yapılan eyleme katılmış. Eylemde bir grup genç kor-san eylem yapıyor ve polisle çatışma yaşanıyor. O sırada polis, Barbara'yı yanan molotofların içine atıyor. Saçları ve yüzü yanan Barbara için halkın avukatları bir kampanya başlatıyorlar ve tazminat davası açıyorlar.

Onların konuşmalarının ardından Türkiye devrimci hareketinin tarihini anlatıyoruz genç yoldaşlara. Özellikle de tıpkı tüm dünyada olduğu gibi 1968'li ve 1970'li yıllarda Türkiye'de devrimci ve komünist önderlerin öğrenci hareketi içinden çıktığından bahsediyoruz. Ülkemizde on yıl arayla yaşanan darbe dönemlerini ve ayrıca bugün gençliğin önündeki görevleri, anti-emperyalist mücadelede gençlerin yerinin önemini konuşuyoruz.

Soru cevap bölümünde yine en çok sorulan soru hapishanelerdeki durum oluyor. Gençler de faşist baskılara karşı devrimcilerin verdiği o görkemli direnişe çok saygı duyduklarını söylüyorlar. Söyleşi sloganlarla ve türkülerle sona eriyor.

HALKIN İKTİDARI İÇİN HALKIN OKULU;

Son olarak gideceğimiz yer halk okulu. Gitmeden önce kafamızda çok fazla şekillenmedi doğrusu; Halk Okulu nasıl bir şeydi? Bir odada insanlara okuma ve yazma öğretiliyor gibi düşündük. Dolayısıyla kocaman bir binanın önünde durunca şaşırдық. Bu kocaman bina bahsettikleri halk okuluydu. Girişteki panoda ilk olarak Irak ve Filistin halklarının direnişini ifade eden resimler ve yazılar dikkat çekiyor. İlk olarak basın odasına giriyoruz. Genç bir arkadaş bize resim ve çizimler gösteriyor. Okulda birçok kadın bulunuyor. Daha önce sokaklarda yaşayan kadınlar şimdi orada okuma-yazma öğreniyorlar, siyasi eğitim görüyorlar ve yemek ve temizlik yaparak faaliyete katılıyorlar.

Üst katta ders odaları bulunuyor oraya gittiğimizde önce öğretmenlerin odasına gidiyoruz ve tanışıyoruz, bize dersler hakkında bilgi veriyorlar. Öğretmen Fulgencio bize okulu gezdiriyor. Sınıflarda genel olarak 16 kişinin, fakat bazen daha da az olabildiğini öğreniyoruz ondan. Ayrıca hem akşam hem gündüz eğitimlerinin olduğunu, örneğin inşaat işçilerinin genel olarak iş çıkışı akşamları okula devam edebildiklerini, fakat çocuk ve kadınların gündüzleri de eğitim görebildiklerini söylüyor ve devam ediyor:

“Biz aynı zamanda sağlık eğitimi veriyoruz. Çünkü yoksul köylüler geliyor, bazen burada kalıyorlar ve çok hastalar. En azından onlara yardım edebilecek kadar eğitim görmenin önemli olduğunu düşünüyoruz.”

Bu arada öğretmenimizin çok genç olması da dikkatimizi çekiyor. Fulgencio henüz 25 yaşında ve kuruluşundan beri bu okulda faaliyet yürütüyor.

Genç öğretmenimiz anlatmaya devam ediyor; “günde iki kere, öğle ve akşamları yemek yapıyor. Akşamları biraz daha fazla yapıyoruz, çünkü işçiler dersten önce en azından çorba içiyor. Her eleman yardım ediyor, ama mutfakın görevlisi de var. O alış-veriş yapma, temizlik ve düzenden sorumlu.”

Öğretmen odasında da Lenin’in resmi bulunuyor.

Halk okulu adını, devlet tarafından vahşice katledilen devrim şehidi **Martin Gonçales**’den alıyor.

Bizler böylesi bir okulu görmenin heyecanıyla sorularımızı sıralıyoruz.

Öğrencileri neye göre sınıflandırıyorsunuz ya da nasıl bir çalışma sisteminiz var? “Genel olarak yeni gelenler birinci sınıfa geliyor orada okuma-yazma öğreniyorlar ve her şeyden önce Portekiz alfabesini. İkinci sınıfta

matematik ve tarih ekleniyor, üçüncü sınıftan itibaren coğrafya ve fizik derslerine giriş bulunuyor. Elbette bunların yanı sıra siyasi dersler de var ve üçüncü sınıftan itibaren Maoizm’i öğretiyoruz. Mao’nun bir kitabından ders veriyoruz, Çin’de devrim ve sosyalist inşaa ile ilgili. İlk sınıflarda Brezilya hakkında ve Marksist ilkeler öğretiliyor. Biz sınıflandırma yapmayı sevmiyoruz, zaten her altı ayda sınavlar var. Sınav sonuçlarına göre hangi derse geçeceği belli oluyor.”

Kaç tane insan buraya başvuruyor? “Yılda 300 hatta bazen daha fazla insan. Özellikle de işçi kesiminden.”

Bölge halkının durumu nasıl? Yani sahipleniyorlar mı ya da tepki var mı? “Buradan destek almak nadiren oluyor, çünkü sanayi bölgesi ve çok insan yaşamıyor. Burada genelde fabrikalar var. Ancak var olan insanlar aslında ilgilidir. Çevrede bazı öğretmenler var, meraklılar ama yanaşmak konusunda henüz çekiniyorlar. Yine de saygı duyuyorlar.”

Şimdi bizi kütüphaneye götürüyor, kitapların çoğu eski ve yıpranmış durumda. “Ciltlemeyi düşünüyoruz ama nasıl yapıldığını tam bilmiyoruz” diyor Fulgencio.

HALK OKULUNDA HALKIN MÜCADELESİ ÜZERİNE SÖYLEŞİ

Çevrede bulunan birçok insan ya da davet edilen birçok kişi gelince bir söyleşi düzenlendi ve mücadele üzerine konuşmalar yapıldı. Bir çok konuya değinildi ama en çok Ortadoğu halklarının kahraman direnişlerini şimdi çok daha fazla sahiplenmek gerektiği söyleniyor ve özellikle bu direnişin tüm dünya ezilen halkları açısından önemine vurgu yapılıyor. Emperyalizme bağımlı olan ülkelerdeki, örneğin Brezilya, Türkiye ve Filipinler gibi ülkelerde yürütülen devrimci mücadelelerin de çok büyük bir öneme sahip olduğunu belirtiyorlar.

Kadınlar kendilerine ait bir marş söylüyorlar, bu çok etkileyiciydi; **Movimento, Movimento, Feminino, Feminino Movimento Feminino Popolar (Hareket Hareket, Kadınlar Kadınlar, Halkın Kadın Hareketi)**. Bir kıta şöyle diyor;

“Kadınlar, savaşan yoldaşlar
Devrimin ateşini yakan

Lenin’in ışığıyla alternatif halk cephesine doğru yürüyoruz.

Emperyalizme karşı zafer
Halkın zaferi olacaktır”

Köylüler de halkın avukatlarının se-

minerinde söyledikleri marşı, Kızıl Bayrak Topluluğu çocuk korusu da devrimci halk şarkıları söylüyor. Etkinlik bu şarkılarla ve sloganlarla sona eriyor.

İşte dünyanın öbür ucunda bizimle aynı şeyleri düşünen, aynı mücadeleyi veren dostlarımızdan ve yüzyıllardır önemli direnişlere ve savaşlara sahne olmuş bu topraklardan ayrılma günümüz geldi. Burada yaşadığımız on günün onlara ve bize kattığı çok güzel anılarla ayrılacağız buradan. “Yükümüz” ağır. Onların onurlu mücadelesinin örneklerini, deneyimlerini taşıyoruz yanımızda. Bu “ağır yükü” ülkemiz ezilen halkına götürme görevimiz gerçekten önemli. Bu kısa zaman içinde ezilen halkların paylaştığı umudu, kavgayı ve onuru bir kez daha görmek umutların alevlenmesini sağlıyor. Yanımızdan onlardan bir parça ile ayrılıyor Brezilya’dan. Yoksulların tüm yoksulluklarına rağmen birbirine vereceği ne kadar çok şeyi var? Ezilen halkların kardeşliği. Son etkinlikte atılan şu sloganla bir kez daha yüreklerimize kazınarak ayrılıyor bu topraklardan:

Brezilya, Peru, Türkiye, Nepal, Hindistan, Filipinler! Hepimiz Proletarya Enternasyonalizminin neferleriyiz!

GABRIEL PIMENTE PRESENTE*

1980-86 yılları arasında özellikle Para bölgesi ve Mina Gerrais’in kuzey bölümü yoksul ve topraksız köylülerin toprak ele geçirmek amacıyla birçok ayaklanmasına sahne oldu. Bu süreçte halkın avukatı **Gabriel Pimente** 18 Haziran 1982’de devlet güçleri tarafından vurularak öldürüldü. Çünkü O yoksul ve topraksız halkı savundu, davalarına baktı ve aynı zamanda onlarla birlikte toprak işgallerine katıldı. Gabriel öldüğünde sadece 27 yaşındaydı, fakat özellikle halkın avukatı olarak büyük bir mücadele ruhu bıraktı ardında. Kendisi de halkın avukatı olan kardeşi Rafael Pimente’den, O’nu ve mücadelesini anlatmasını istedik.

İşçi köylü: Kardeşiniz Gabriel hakkında bize neler söyleyebilirsiniz? Nasıl bir insandı?

Rafael Pimente: O ilk olarak dayanışmacı karakteriyle tanınan bir insandı. O aynı zamanda büyük bir adalet duygusuna sahip, mutlu ve neşeli biriydi. Hor görülen insanların yanındaydı. Bizler yoksulluk içinde büyüdük ve ezilmenin ne demek olduğunu biliriz. İkimizin de avukat olmaya karar vermesinin nedenlerinden biri budur. Sadece avukat değil, halkın avukatı olmak istedik ve olduk. O asla zengin bir büro için yerini terk etmedi ve her zaman halkın yanında kaldı. İşte tam da bu yüzden halkın sevgilisi oldu.

İK: Onunla ilgili özel bir şeyler hatırlıyor musun, bizimle paylaşmak ister misin? Mücadeleye ne zaman başladı?

RP: Onunla birçok anımız var ve si-

zinle ve Türkiye’deki halkla paylaşmak isterim. Bir keresinde bir toprak işgali vardı ve çocuklar ormana gidecek ve devletin saldırısı altındaki halka destek vereceklerdi. Gabriel onların morali bozuk olduğu zaman onlara moral verir, onları neşelendirirdi. Fakat belki de köylülerden daha çok korkuyordu, çünkü onlar bu tür baskılara çok daha alış-

lerin bazı ayaklanmaları sırasında örgütlü oldu.

İK: Peki, öldürüldüğü olayın nasıl gerçekleştiğini öğrenebilir miyiz, kardeşinizin öldürüldüğünü nasıl öğren-diniz?

RP: Parla bölgesinde 120 yoksul aile ile ilgili bir dava vardı. Köylüler toprağı işgal etmişlerdi. Bundan önce onla-

vayı aldı ve davayı kazandılar. 120 aile işgal ettikleri topraklarda kalabileceklerdi.

Kardeşimin öldürüldüğü haberini aldığımda ben Ulusal Öğrenci Birliği Kongresindeydim. Köylülerin mücadelesi ve halkın avukatlarının önemi hakkında bir konuşma yaptım. Aileden üç kişi onun öldürüldüğü Parla bölgesine gitti ve cenaze törenini burada yaptılar, çünkü bölgedeki insanlar onu çok seviyordu. Örneğin bugün birçok şey onun adını taşıyor: Gemiler, sendikalar, ağaçlar, caddeler ve öldürüldüğü yer.

İK: Son olarak genel olarak ya da Türkiye halkına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

RP: Kardeşim hakkında konuşmak benim için her zaman onurdur. O halkın avukatının nasıl olması gerektiğine bir örnektir ve öldürülmüş olması ile ilgili değildir bu. Yaşamını riske sokarak ve öldürüleceğini bilerek devletle mücadele eden biri olmasından kaynaklıdır. O bize nasıl mücadele edileceğini öğretti. Kısa fakat mücadele ile dolu yaşamı sona erdiğinde yalnızca 27 yaşındaydı. Türkiye’de de katledilen, işkence gören ve kaybedilen insanlar olduğunu biliyorum, yine acı çeken ve en az Brezilya’dakiler kadar mücadele eden aileler olduğunu biliyorum. Bizi güçlendiren de mücadelemizin birliğidir. Ben bir avukatım ve her gün Gabriel’in yaptığı aynı şeyleri yapmaya çalışıyorum.

Size teşekkür ederim ve mücadelelenizde başarılar dilerim.

* Gabriel Pimente Aramızda!

O yoksul ve topraksız halkı savundu, davalarına baktı ve aynı zamanda onlarla birlikte toprak işgallerine katıldı. Gabriel öldüğünde sadece 27 yaşındaydı, fakat özellikle halkın avukatı olarak büyük bir mücadele ruhu bıraktı ardında.

kindı. Ve halk onun nasıl korktuğunu görebiliyordu, fakat Gabriel’i sevmeye başladılar. Ona, yaşamları, köylülük ve doğa hakkında onu güldüren bildikleri tüm öyküleri anlatıyorlardı. Bu, bütün gece boyunca sürüyordu. Gabriel de eve geldiğinde aynı öyküleri herkesin etkilediği bir heyecan içinde bize anlatırdı.

Çok kısa sürede mücadeleye başladı ve hala bir hukuk öğrencisiyken köylü-

rın orada yaşamasına izin veren bir çeşit anlaşmaları vardı, anlaşmayı mahkemenin onaylaması için bekliyorlardı. Bu dokümanlar onaylanmadan iki ay önce, devlet Gabriel’i vahşice katletti. Onların yaptığını biliyoruz, çünkü O toprağı işgal eden köylüleri savunmuştu.

Gabriel öldürülmüştü fakat hükümet karşı ulusal ve uluslararası birçok basınç vardı, bir başka halkın avukatı da-

Hatalara karşı tutum ve eleştiri üzerine notlar

Hatalara karşı tutum eleştiri ve özeleştirisi silahını kullanmada izlenmesi gereken yol yöntem vb. konulara ilişkin tartışmalar devrimci ve komünist güçlerin gündemini sürekli işgal eden konular arasındadır. Elbetteki bu sorunlar yalnız devrimci ve komünist güçlerin gündemini işgal etmiyor. Toplumun çeşitli kesimleri ve bireyler de bu meseleleri çeşitli vesilelerle tartışıyorlar, kendi bakış açılarına uygun olarak karşı karşıya kaldıkları sorunlarda çözüm gücü olarak bu silahlara başvuruyorlar. Hiç şüphesiz bu yaklaşım sahiplerinin tutumu olaylara olgulara bilimsel bir perspektifle yaklaşan devrimci yöntemlerle kıyaslanmayacak kadar geri ve yüzeyseldir. Yani her hatayı objektif durumdan bağımsız olarak ele almayan, neden ve sonuç ilişkileri arasındaki diyalektik bağı kuran bilimsel yaklaşıma karşın hep sonuçlarla ilgilenen, nedenlerin üzerinde durmayan, değişim dönüşümden uzak, ilkel yöntemler izleyen anti bilimsel bir yaklaşım gerçeği vardır. Dolayısıyla bu iki yaklaşımın hatalara karşı tutumu ve değiştirme gücü de çok farklıdır. Diğer bir ifadeyle bu çatışma doğru ile yanlışın, bilimsel metot ile anti-bilimsel metodun, yanlışlardan arındırıp doğrularla buluşturma ile yanlışlarla birlikte doğruları da mahkum ederek ve sonuçta bir bütün olarak yok etme arasındaki yani diyalektik ile idealizm arasındaki çatışmadır.

Geniş yığınların günlük sohbetlerinde sıkça ifade ettikleri gibi “haksız insan olmaz”. Bunu bilimsel bir yöntemle ifade edecek olursak “iş yapan hata da yapar”. Burada önemli olan Lenin yoldaşın da ifade ettiği gibi “büyük hata işlememektir” iş yapmak bir üretim faaliyetidir. Zorlukları aşma, pratikte yüzleşilen soruları soru olmaktan çıkarma eylemidir. İşte hatalar da tam da bu pratik süreç içerisinde karşımıza çıkarlar. Bir tek “ölüler hata yapmaz” esprisinin anlamı da budur. Çünkü; ölüm aynı zamanda üretim faaliyetinin nokatlanması eylemidir. **Bu demektir ki, üretim faaliyeti içinde olan her kadro, her devrimci militan hata yapma potansiyelini taşıyor. Hiç kimse, yetkilerle sözleşmelerle kendini hatadan muaf tutamaz. Tabi ki bu herkesin aynı derecede, aynı ölçüde hata yapacağı anlamına da gelmez. Ve işte tam da burada sorunları kavrayış ve çözüm gücü, yani nitelik sorunu ortaya çıkar.** Yazının akışı içinde bu konunun üzerinde duracağız.

Sınıf bilinçli proletaryanın her kadrosu, her militanı da pratik faaliyeti içinde pekala hata yapabilir, ki yapıyor da. Hiçbir militan, kararlarla-sözleşmelerle hataları ortadan kaldıramaz. Ama her militan hatalarından ders çıkararak, sınıf mücadelesi içinde hatalarını asgari düzeye indirebilir. **Hatalardan ders çıkarmak, her militanın sınıf savaşımı içindeki düzeyinden, duruşundan ve geleceğe yürüyüşünden bağımsız değildir.** Sınıf mücadelesine kilitlenen, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak algılayan her militan iş yapmaktan değil, yanlış yapmaktan korkar. Çünkü her hata, her yanlış (yapılan hatların düzeyi farklı da olsa) sonuç itibarıyla yapılması gerekenin istenilen düzeyde ya hiç yapıl-

maması, ya da eksik ve yanlış yapılarak mücadeleye zarar verilmesi anlamına gelir.

Tam da burada, yapılan hatalara karşı takınılan tutum ve izlenmesi gereken yol sorunu karşımıza çıkar. Hatalara karşı takınılması gereken tutumdan kastettiğimiz hem hatayı yapan organın- kurumun veya bireylerin kendi hatlarına karşı takındıkları tutum ve hem de hatayı-hataları eleştiren veya düzeltmeye çalışan kolektifin diğer mekanizmaları veya devrimci güçlerin izlediği tutumdur. Bu iki tutum çok önemlidir.

Diğer bir ifadeyle, hataları asgari düzeye indirmenin ve yanlışları düzeltmenin yolu tam da bu iki yaklaşımda ortaya konulacak pratik tutumlardan geçer. Mesela hatalarına karşı öz-eleştirel yaklaşmayan ve onları “iman gücüyle” savunan bir militanı eleştiri yağmuruna tutmak ortaya herhangi bir olumlu sonuç çıkarmaz. Yani tüm emekler boşa harcanmış olur. Tabi bu ne eleştirilerin gereksizliğini ne de eleştiri yapmama tutumuna girmemizi gerektirmez. Bilakis her devrimci militan yanlışlara karşı eleştirel bir tutumu takınma konusunda tavizkar davranmamalıdır. Yine hatalarına karşı bağınaz olan bu “müminlere” karşı eleştiri yöntemi ve yaklaşımlarda belli değişik yöntemlere gidilebilir. Bunların en başında bireyi, hatasının yol açtığı sonuçlarla yüzleştirerek ve en önemlisi de en büyük hatanın veya suçun hatalarına karşı, öz-eleştirel bir tutum takınma yerine bağınazca bir tutum takınma olduğu gerçeğini bireye, bireylere kavratmaktır. **Çünkü bu tutum hatalardan arınma tutumu değil, hataları meşrulaştırma tutumudur. Sınıf mücadelesinde hataları meşrulaştırmak, eleştiri silahını işlevsiz kılmaktır.** Eleştiri silahının işlevsizleşmesi, değişim ve dönüşümü körtopal bir hale getirilmesi demektir. Ki böyle bir ortamda bilimin yasaları değil, idealizmin yasaları işler; küçük burjuvazinin bencilliği-ben merkezliği cirir atar.

Eleştiri değişim ve dönüşüme hizmet etmelidir

Niçin eleştiri? Hataları düzeltmek doğruları hakim kılmak için eleştiri. Niçin eleştiri? Durağanlığa hareket, sorgulamaya derinlik, bakış açılarına genişlik ve zenginlik kazandırmak için eleştiri! Bu tür soruları daha da çoğaltmak mümkündür. Mümkün olan diğer bir şey ise sorduğumuz sorulara asgari düzeyde doğru yanıtlar vererek, birçok soruyu soru olmaktan çıkarırız. Çözumsuz görünen sorunları çözümlü hale getiririz. Burada temel sorun, öncelikle ortaya çıkan sorunları parti ve devrim lehine çözecek derecede sorumluluk taşımak ve çözüm noktasına kilitlenerek doğru yöntemler belirlemektir. Dahası sorunlar ne kadar karmaşık olursa olsun hatalar ne kadar büyük olursa olsun, onları aşma ve çözüme noktasına en başta **kendimizi inandırmaktır.** Çözüm noktasında

kendimizin tereddütleri olduğu ve inanmadığımız bir sorunda, başkasını inandırmamız, değiştirmemiz, yani çözüm gücü olmamız mümkün değildir. Mesela herhangi bir kurumun, militanın, hatta devrimci hareketin yaptığı hatalar karşısında ilk aklımıza gelen “bu veya bunlar adam olmaz” saptaması olursa, elbetteki arkasında da “o adam olmazlarla” adam gibi çatışma-acımasızca eleştirme ve düzeltme pratiği gelmez peki ne gelir: ya idare etme, liberal bir tutum izlenerek, beladan kurtulma süreci beklenir. Ya da sol sektör bir yaklaşımla ilk ve son söz söylenerek, soy kütüğüne, iflah olmaz-yaramaz dip notu düşülür.

Oysa her şeyi, değiştirme, hataları düzeltme, devrimci güçlerle daha iyi ilişkiler kurma temeline uygun olarak planlar ve her şeyden önce de kendi planımıza kendimiz inanarak ilkeli ve dirayetli bir şekilde uygulamaya başlarsak işte o zaman başarı elde etme, sınıf mücadelesi lehine daha fazla kazanımlar sağlama şansımız artar.

Ve tüm bunları yapmak için de, yalnız kendimize karşı değil, yoldaşlarımızın, dostlarımızın hatalarına karşı da sorumluluğumuzun olduğu ve aynı zamanda bu sorumluluğun bize hataları düzeltme görevi yüklediği gerçeğini de bilince çıkarmamız gerekir. **Şu açık ki kendi hatalarına karşı gereken sorumluluğu ve hassasiyeti taşımayan bir militan, yoldaşlarının ve dostlarının hatalarına karşı da taşıyamaz. Yani kendisinde olmayan bir şeyi başkasına veremez. Tam tersine bu tür şekillenişe sahip olan militanlar ya da kurumlar, ya hata yaptığını kabul etmezler, ya da işe koşullar teorisiyle başlayarak hataların oluşma zeminini-nedenini hep dışında arayarak sonuca varırlar.**

Ebetteki hataların oluşmasında objektif durumun etkisi olur. Ve mutlaka her hata, hatta suçlar değerlendirilirken de, tüm bunlar oluştuğu koşullardan bağımsız olarak ele alınarak değerlendirilmemelidir. **Burada önemle görülmesi gereken birincisi; tek tek militanların veya kurumların somut olarak yaptıkları hatalar koşullar teorisine feda edilerek hesap sorma ve değiştirme sürecine sokma pratiğinden kaçınarak liberal bir tutum**

sergileme tehlikesidir. İkincisi: kendi hatalarına karşı akıllarına öncelikle pamuk, başkalarının hatalarına karşı ise hemen kılıç gelen yaman “ilkeçilerin” ilkeliklerine karşı uyanık olmaktır.

Her iki yaklaşım da, hataların düzeltilmesine hizmet etmez. Tam tersi etkiler yaratır. Teorik olarak KP’lerin de sınıflı toplumun ürünü olduğu ve KP saflarına ezilenlerin değişik kesimlerinde, değişik alışkanlık ve yaşam tarzlarına sahip olan bireylerin katıldığı ve tüm bunları partinin ideolojik-politik ve örgütsel hattına uygun olarak şekillendirmenin sürekli bir ideolojik mücadele ve eğitim ve aynı zaman da bir süreç sorunu olduğunu hepimiz kabul ediyoruz. “Değişmeyen tek şeyin değişim” olduğu bilimsel tezine uygun olarak hareket edildiğinde her militanın, her kurumun değişebileceği (olumlu veya olumsuz) gerçeği de kendiliğinden ortaya çıkar. **Bu demektir ki; eleştiri silahı yerinde ve zamanında değiştirme diline ve üslubuna uygun olarak kullanıldığında feodal-burjuva çöplüğünden sınıf mücadelesine katılmak için partiye gelen her bireyi değiştirmek mümkündür.** Ve parti kendisine gelen her bireye burjuva yaşam tarzından arındıran, proleter kişilik kazandıran bir çözüm reçetesi vererek, git bu reçetede yazılı olanları uygula, değiş ve gel deme lüksüne değil, onları değiştirme zorunluluğuna ve sorumluluğuna sahiptir. **Git değiş gel diyen ya da değişimi kendi dışında arayan bir parti, bir kurum veya militan her şeyden önce yüklediği tarihi sorumluluğun bilincinde değildir.** Değiştirme

eylemi için sahip olduğu ideolojiden daha güçlü bir ideolojinin olmadığı farkında değildir. Ve tüm bunların yeteri kadar farkında olmayanların eleştiride doğru bir tarz, üslup kullanmaları da elbetteki düşünülemez.

Tüm bunlar bize, eleştiride acımasız olmak kadar kazanıcı ve yapıcı olmayı da dayatıyor. Kazanmayı, değiştirmeyi içermeyen her eleştiri, MLM eleştiri ruhuna da uygun değildir. Kimse burada herkesin mutlak kazanabileceği sonucunu çıkarımsın. Çünkü bazen doğru yaklaşımlar doğru yöntemler de olumlu sonuçlar vermeyebilir. Yani dış müdahaleler başarısızlıkla sonuçlanabilir. Şüphesiz böylesi durumlarda bireylerin, kurumların değişimdeki istemleri, devrim ve sosyalizm davası karşısındaki duruşlarında taşıdıkları derin zaafılar bu başarısızlıkların ana nedenleridir. Burada önemli olan, eleştiride bilimsel bir yöntem izlemek ve sorunları çözüme, değiştirme pratiğinde hep bu bilimsel yöneme sadık kalmaktır. Bu bilimsel yöntemden uzaklaşan her eleştiri, yapıcı değil yıkıcı olur. Dolayısıyla sorunların çözümüne partinin çelikleşmesine değil çözümsüzlüğün, bunların derinleşmesine, sorunların kişiselleşmesine kadar gider.

Bu nedenle yıkıcı, partiyi mücadeleyi ileriye taşımayan eleştirilerden uzak durmalıyız. Yapacağımız her eleştiri yanlışları düzeltmenin panzehiri, mücadeleyi ileriye taşımamızın harcı olmalıdır. Bu bilinçle, bu sorumlulukla yapılan her eleştiri aynı zamanda yoldaşlarını, partiyi ve dostlarını sahiplenmeyi de içerir. Daha da somutlarsak yoldaşlarımızı sahiplenerek eleştirmeliyiz. **Eleştirilerimizin onların yarattığı olumlu değerlere değil yanlışlarına, olumsuzluklarına olduğunu her daim kendilerine hissettirmeliyiz. Hissettirme eylemi yoldaşlarımızın, kurumlarımızın başarıları karşısında duyduğumuz sevinç, başarısızlıkları karşısında duyduğumuz üzüntüde gizlidir. Hissettirme eylemi, yoldaşlarımızı, kurumlarımızı eleştirirken, yanlışlara alternatif olarak ortaya koyduğumuz doğrulara, kullandığımız yapıcı eleştiri üslubunda gizlidir.** Kısacası düşündürmeyen, düşündürmeye sevk etmeyen her eleştiri, yapılmak için yapılan boş ve anlamsız bir eleştiridir.

Boş ve anlamsız eleştiriden kaçınmak için de yukarıda belirttiğimiz noktaların asgari düzeyde dikkate alınması gerekir. **Yani, eleştiriler gücünü somutluktan almalı ve sorumluluk duygusuyla kuşanmalıdır. Somutluk ve sorumluluk duygusundan uzak yapılan her eleştiri, hangi niyetle yapılırsa yapılsın objektif olarak devrime değil, karşı devrime hizmet eder.**

Ve sonuç olarak Lenin ve Stalin yoldaşların şu söylemlerine kulak verelim. Tabii ki sadece okumak ve dinlemek için değil, uygulamak için.

“...ileri sınıfın savaşı partisi için hatalar felaket değildir. Esas felaket, bir hatada direnmek, onu kabul etmekten ve düzeltmekten aptalca utanmak olurdu.” Lenin

“... ama bu ne demektir? Eğer tüm dünyayı eleştiren biz Bolşevikler, Marks’ın deyimiyle ifade edersek, gökyüzünü fethedenler, eğer biz şu ya da bu yoldaşın rahatı uğruna öz-eleştirden vazgeçersek - büyük davamızın yenilgiye uğramasından başka bir şey beklemeyeceğimiz açık değil

midir?

“Marks proleter devrimi diğer devrimlerden ayırt eden şeyin onun kendi kendisini eleştirmesi ve öz-eleştiriyle kendini güçlendirmesi olduğunu söylüyordu. Bu Marks’ın önemle dikkat çektiği bir noktadır. Eğer biz, proleter devrimin temsilcileri, eksikliklerimize göz yumarsak, sorunları ailevi tarzda karara bağlarsak, hatalarımızın karşılıklı olarak üstünü örtersek ve hastalığı parti organizmasının içine itmezsek -o zaman bu hataları, bu eksiklikleri kim düzeltecek?

.....

“Dürüst ve açık bir öz-eleştiriye reddedersek, hatalarımızı dürüst ve açık bir biçimde düzeltmekten vazgeçersek, ilerlememizin yolunu, davamızı iyileştirmeye, davamızın yeni başarılarına giden yolu kapatacağımız açık değil midir?

.....

“Sınıflar varolduğu sürece, hiçbir zaman şunu söyleyebilecek durumda olmayacağız: Allah’a çok şükür, şimdi her şey

yolunda. Yoldaşlar, bizde böyle bir durum hiçbir zaman olmayacak. Yaşam boyunca bizde sürekli olarak bir şeyler yavaş yavaş ölüp gidecek. Ama ölen şey öyle kolayca ölmek istemeyecek, varolmak için mücadele edecek, köhnemiş davasını savunacak.

“Yaşam boyunca bizde, sürekli olarak yeni bir şeyler doğacak ama doğan şey öyle kolayca doğmayacak, gürültü koparak, bağırarak varolma hakkını savunacak.

“Eski ile yeni, ölüp gidenle dünyaya gelen arasındaki mücadele işte gelişmemizin temeli budur. Eğer açıkça ve dürüstçe, Bolşeviklere yaraşır biçimde, çalışmalarımızdaki hata ve eksikliklerimizi tespit etmez ve ortaya çıkaramazsak, o zaman ileriye giden yolu kendi kendimize kapatmış oluruz. Ama biz ilerlemek istiyoruz. Ve biz, tam da ilerlemek istediğimizden dolayı, dürüst ve devrimci öz-eleştiriye en önemli görevlerimizden biri haline getirmek zorundayız. Bu olmadan ilerleme olmaz. Bu olmadan gelişme olmaz.” Stalin.

PUSULA

DİKKATLERİ SINIF SAVAŞIMININ GERÇEK SORUNLARINA ÇEVİRELİM!

Proletarya Partisi’nin devrim teorisine hakim olmadıkça önder rolünü oynaması mümkün değildir. O ancak devrim teorisine hakim oldukça, kitleleri, partiyi ve devrimci savaşı örgütleyebilir. Devrim teorisini, bilgisi her karmaşık ve zor durumda doğru yönü bulmayı sağlar ve doğru yolda nasıl ve kimlerle yürüneceği sorununu da çözer.

Devrimin ileri teorisyle donanma sorunu devrim yürüyüşünde güven ve çözüm gücü kazandırır. **Proletarya Partisi sınıf savaşımında sınıf düşmanlarına karşı başarı kazanmak için sıkı örgütlenmek, savaş ve örgüt ilkeleriyle donanmak, bu bilinçle açık, net ve kararlı olmak zorundadır. İdeolojik-politik bağımsızlığını, ilke ve kurallarını korumak zorundadır.** Bundandır ki Proletarya Partisi devrimin ileri teorisyle, sınıf savaşımının tarihi tecrübeleriyle donanmak ve ilkelerine dört elle sarılmak zorundadır. Bu zorunlulukların bilinci, sınıf savaşım yasalarını kavrama ve müdahale bilincidir. Bu bilinçle devrim gerçekleştirilebilir.

Proletaryanın devrim biliminde ideolojik birlik kadar önemli olan diğer bir nokta **maddi örgütsel birliktir.** Evrensel bilimin ülke özgünlüğüne uyarlanmasında ideolojik sağlamlığın vazgeçilmez olduğu bir gerçektir. İdeolojik sağlamlığın maddi güce dönüşmesinde örgütsel iç düzenleme ve örgütsel ilke ve kurallar bütünlüğü ortak yürüyüşün düzenli ve uygun hale getirilmesinde yaşamsal önemdedir. **Örgütsel iç düzenleme ve örgütlenme devrim hedefine varmada izlenmesi gereken kurallar bütünüdür.** İlke ve kurallar, sınıf savaşımının yasalarından bağımsız değildir. Bu yasaların gelişimine ve ilerlemesine hizmet eder tarzda düzenlenen ilke ve kurallar, sürecin ihtiyaçlarına ve yaşamın gerçekliğine uygun hale getirilir.

Örgütsel birliğin, ilke ve kuralların te-

melinde proleter demokrasi vardır. Bu olmadan merkeziyetçilik, ortak irade, eylem birliği ve gelişim sağlanamaz. Proletarya Partisi’nin iç hukukunun sağlam ve bilimsel temeller üzerinde inşa edilmesi ortak güven, ortak irade ve eylem birliğini güçlendirir. İç hukukun yanlış ele alınıp, yorumlanması bilimsel zeminden uzaklaşması zayıflamasına yol açar, uygulamadaki yanlışlıklar ise ortak güven ve ortak iradeyi ortadan kaldırır. Parti’nin gerek iç hukuksal uygulamalarında gerekse kitlelere karşı yaklaşımlarında devrimci adalet anlayışı güçlü ve bilimsel olmak zorundadır. Aksi durumda Parti’nin iç birliği ve kitlelerle olan politik bağı zayıflar, süreç içinde bu bağ kopar ve bu durum ise Proletarya Partisi’nin bürokratlaşmasına ve yabancılaşmasına yol açar.

Demokrasi sorunu devrime ve sınıf savaşım yasalarına hizmet ettiği oranda ele alınıp değerlendirilir ve uygulamaya konur. **Parti içi demokrasi, disiplini güçlendirme savaş yeteneğini ve devrimci insiyatifi artırmak için vardır.** Buna hizmet etmeyen demokrasi anlayışı proleter karakterden uzaktır. Belirleyici olan sınıf savaşım yasalarına, devrimci hareketin gelişim yasalarına hizmet sorunudur. Bundandır ki bazı dönemlerde demokrasi ilkesi genişletilir bazı dönemlerde ise sınırlama yoluna gidilir. Savaşı devrim yasalarıyla birleştiren bizim gibi ülkelerde parti bir savaş aygıtıdır. Özgür tartışma ve muhasebe süreçleri dışında merkeziyetçi yan her zaman ağır basar. Üst komitenin talimat ve direktifleri bir emir olarak algılanır ve uygulanır.

Demokrasi sınırlarının aşırı daraltılması **sektezizmi**, sınırların genişletilmesi **liberalizmi** yaratmıştır. Her iki farklı açıdan yorumlama ve uygulama devrim yürüyüşüne büyük zarar vermiş ortak yürüyüşü zayıflatıp, aksatarak, ortak irade ve eylem birliğini zedelemiş, parti içi birliği ve kitleler-

le olan bağı zayıflatmıştır. Parti içinde ortaya çıkan salt askeri bakış açısı, aşırı demokrasi, mutlak eşitlikçilik, ben merkezçilik, parti üstü, partiye rağmen anlayışları küçük burjuvazinin parti içinde ortaya çıkan anlayışlarıdır. Bu anlayışların varlığı proletaryanın mücadele görevleriyle bağdaşmaz. Bu zararlı anlayışlar çalışmaların yanlış örgütlenmesine ve yönlendirilmesine yol açar. Bu durumun devamı kaçınılmaz olarak oportünizmle ya da darbecilikle sonuçlanır.

Parti içinde küçük burjuva ideolojisi kendisini siyasal olarak sağ ve sol sapma örgütlenmede sektezizm olarak kendini ifade eder. Proletarya ideolojisi ile küçük burjuva ideolojisi arasında mücadele ideolojik-politik sorunlarda olduğu gibi örgüt ve örgüt işleyişi sorunlarında, ortak irade ve eylem birliği sorununda, demokrasi ve merkeziyetçilik, disiplin ve özgürlük sorununda, hak ve görevler sorununda, çalışma tarzı ve düşünme tarzı sorunlarında kesintisiz bir şekilde devam eder. **Bu mücadele aynı zamanda iki çizgi mücadelesinin varlık zemini.**

Partinin doğru bir çizgiye sahip olması sadece doğru MLM bakış açısına ve ülke özgünlüğüne uyarlanmasına sahip olmasıyla olmaz. Aynı zamanda doğru parti çizgisine sahip olması gerekir, doğru parti çizgisi derken, doğru bir silahlı mücadele anlayışına, doğru bir kitle çizgisine, örgütsel işleyiş ve iç hukuk örgütlenme ve düzenlenme sorununda doğru bir bakış açısına ve doğru bir uygulama anlayışına sahip olmak demektir. Bunlar olmadan doğru bir parti çizgisi anlayışına sahip olunmaz. Kitle örgütlenmesi ile parti örgütlenmesi arasında kopmaz bağlar olduğu gibi, ideolojik-politik sorunlarla doğru bir örgüt anlayışı arasında da güçlü diyalektik bağlar vardır.

Bolşeviklerle Menşevikler arasında, ÇKP içinde ortaya çıkan sol sekte çizgilerle Maoistler arasında, Komünist önder Kaypakaya yoldaş ile Şafak revizyonistleri arasında ve daha sonra ortaya çıkan irili ufaklı hiziplerle Proletarya Partisi arasında ortaya çıkan sorunlarda, sadece ideolojik-politik sorunlarda çatışma yaşanmamıştır. Bir o kadar güçlü ve amansız çatışmalar, örgüt işleyişi, hukuk ve tüzük sorunlarında yaşanmıştır. **Dolayısıyla Proletarya Parti-**

si’nin eğitimi ve donanımı sadece ideolojik-politik sorunlarda değil, aynı zamanda, örgüt ve örgüt işleyişi konularında da donanım sağlamalıdır. Çünkü eğitimsiz ve donanımsız bir yönelim ve müdahale, içinde önemli oranda yanlışlıkları ve tehlikeleri barındırır. Devrim ve parti bilinci bütünlüklüdür. Sınıf savaşımının bütün sorunlarında yetkinliğe ve proleter bir düzeye sahip olması gerekir. Bu gerçekleşmeden çözümlü kolay bir sorun bile örgütsel birliği zedeleyecek, zayıflatacak duruma getirilebilir. Hatta devrimci heyecan ve coşkuyu, ortak irade ve yürüyüşü ortadan kaldıracak duruma getirebilir.

Sınıf savaşımında bilinçsiz her bir tavır, her bir müdahale ve uygulama telafi edilmesi kolay olmayan kayıplara, yıkımlara yol açar, partinin iç birliğini ve kitlelerle olan bağını zayıflatır. Subjektivizmden beslenen ve bunun üzerinde yükselen düşünme, çalışma tarzı kaçınılmaz olarak oportünizmle sonuçlanır. Proletarya Partisi’nin savaşım düzeyinin yükseltilmesi, yeteneğinin artırılması onun siyasi seviyesinin yükseltilmesine, düşünme ve çalışma tarzlarının düzeltilmesine parti içi yaşamın ve çalışmaların, adalet ve hukuk anlayışının bilimsel ve siyasal zemin üzerine oturtulmasına dikkat ve duyarlılığın sınıf savaşımının gerçek sorunları üzerine çekilmesine bağlıdır.

Devrimin bütün temel sorunlarında bilimsel ve doğru bir bakış açısına sahip olmak kadar, bu anlayışlara uygun çalışmaların örgütlenmesi de yaşamsal önemdedir. Sınıf savaşımının vazgeçilmez temel görev ve sorumlulukları kitleleri, devrimci savaşı örgütlerken diğer yandan partiyi bilimsel ve doğru temelde örgütlemektir. Örgütlenmede süregelen hale getirilip dikkat çekilmesi gereken diğer önemli bir konu da **parti içi eğitim ve düzeltme çalışmasıdır.**

Teorik kavrayışın artırılmasıyla çalışma ve mücadele yeteneği yükseltilir. Devrim ve parti bilincinin yükseltilmesi, çalışma ve savaş yeteneğinin örgütlenmesi sorununa daha fazla kafa yormak, daha fazla dikkatleri bu sorunların çözümünü için yoğunlaştırmak gerekir. İdeolojik-politik-örgütsel-düşünsel canlılık ve heyecanın yaratılması, partinin gelişimi, ilerlemesi silahlı mücadele sorunlarının doğru tarzda ele alınmasına bağlıdır.

Avrupa'da Pazartesi yürüyüşleri çığ gibi büyüyor

Adına reform diyerek sessizce uygulamaya koydukları 2010 Agenda programının sonuçları giderek kendini göstermeye başladı.

Agenda 2010/Hartz IV neleri kapsıyor? Gerçekten emperyalist-kapitalist düzenin uşaklarının iddia ettikleri gibi reform mu, yoksa gerçek adlandırılmayla sosyal hakların gaspı mı? Yapılanların ve öngörülenlerin bir kaçını sıralamak yalan, dolan beyanatlarını açığa çıkaracaktır.

İşsizlik yardımı ile sosyal yardımı birleştirerek, cüzi miktara düşürülmesi ve hak etme kriterlerinin zorlaştırılması. İşten çıkarmaların kolaylaştırılması. Emekli maaşlarının düşürülmesi ve yaşının yükseltilmesi. İlaç, tedavi, hastane vs. masraflarına ek ödenek. Tedavi vs masraflarında sınırlama (Etkili ilaç yerine, ucuz ilaç vb.). Hastalık sigortalarının özelleştirilmesi. Kıra yardımlarının ve konut edinme yardımlarının kısıtlanması. İşsizlik parasının miktarını düşürme ve süresini sınırlama. İşçilerin giderlerinde vergiden düşürülmesine kısıtlama. Sosyal, kültürel vb. alanlara yapılan yardımların kaldırılması veya kısıtlanması. Eğitimin özelleştirilmesi, harçların yükseltilmesi, okul masraflarının velilere yüklenmesi. Yıl sonu ek maaşların kaldırılması. İş hukuku, toplu sözleşme vb. konularında patronların lehine değişiklikler. Herhangi bir ödeme olmadan iş saatlerinin yükseltilmesi. Asgari ücret sınırının düşürülmesi. Patronların lehine vergiye tabi kazanç limitinin yükseltilmesi, vergi üst sınırının yüzdesinin düşürülmesi.

Hakim sınıfların çıkarına, kârlarına kâr katma amaçlı yapılan sosyal yıkım uygulamaları sosyal, kültürel, politik vs kısıtlamalarıyla toplumu kısaca alırken, zar zor geçinen toplumun alt kesimlerini daha zor duruma düşürdü ve düşürmeye devam ediyor. **Bundaki esas amaç sermaye babalarının ABD vb. emperyalist güçler kar-**

şısında rekabet gücünü artırarak, sömürü ağını genişletmek, atını dizginsizce koşturarak şişindikçe şişirmek.

Reform dendiğinde bir olumluluk, iyiye yönelim olarak insanların zihinlerinde yer etmiş. Bir çok insanın beklentisi de bu yönde idi. Bunu bilen patronların uşağı koalisyon hükümeti (SPD-Yeşiller) perde arkasındaki oyununu gizleme yoluna gitti. Nerde görülmüş; mali sermayenin uşakları kendiliklerinden emekçiler yararına sosyal hakları genişletsin. Ne zaman ki uygulamaya konarak insanların günlük yaşamlarında pratik hal aldı, o zaman emekçiler en azından kendisi için işin iç yüzünü görmeye başladı, yeterlilikten, esas yönünü görmekten, yöneliminde sınırlı ve dar da olsa.

Berlin'de iki ayrı yürüyüş

Agenda 2010/Hartz IV'ü protesto etmek amacıyla büyük şehirler ve bunlar içindedeki doğu bölgeleri (önceki Doğu Almanya) başta olmak üzere, Almanya'nın irili ufaklı yüz kırk yerinde on binlerce emekçi yürüdü. Doğu Almanya'nın yıkılması arifesinde rol oynamış, gelenek haline getirilmiş "**Pazartesi Yürüyüşleri**" egemenleri telaşlandırırken, kamuoyunda da tartışılır hale getirmiştir. Korkuları gelişip güçlenmesi ve gelenek haline gelerek sermayeyi tehdit eder seviyeye sıçraması. Onun için **egemenler birbirlerini suçlar duruma gelirken ve yürüyenlere "fare" rolü biçerken, diğer yandan reformistler aracılığıyla pasifize etmeyi, bölüp parçalamaya çalışmayı da ihmal etmiyor.** İşte bunlardan biri de Berlin'de yaşandı. **16 Ağustos'ta yapılan yürüyüş tüm insanların katıldığı tek yerde yapılırken, 23 Ağustos günü ise parçalanarak iki ayrı yerde yapıldı. Kapitalizmin bazı yönlerinin düzeltilerek tek alternatif olduğunu savunan ATAC ve modern-revizyonizmin artığı PDS gelişmelerden**

paniğe kapılarak ayrı yerde yürüyüş yapma kararı aldı. Ve diğer yürüyüşün geniş anti-propagandasını medya vs aracılığı ile yaptılar. Yine de binlerce emekçi katılarak ve haykırarak, ATAC ve PDS gibi reformistlere ve mali sermayenin uşaklarına gereken cevabı vermişlerdir.

ATİK-ATİF ve ILPS'nin de katıldığı yürüyüş Alexander-Platz da başladı. İki saatlik bir yürüyüşten sonra iktidarın büyük ortağı SPD'nin merkez binası önünde bitirildi.

Duisburg'da Pazartesi Eylemleri

Pazartesi eylemlerinin bir yenisi de, **Duisburg'da, 30 Ağustos günü gerçekleşti.** Partizan güçlerinin aktif olarak yer aldığı eylemde, Partizan coşkusu ve düzene olan bilimsel öfke kitlelere aktarıldı. Saat 17:00'de başlayan eyleme, çeşitli sivil toplum örgütlerinin yanı sıra, **ATİF, Yeni Demokratik Gençlik, DİDF, ATİGF, Ekmek ve Adalet** okurları da katıldı. **ATİF-YDG** adına okunan bildiride, dayatılan yeni yasaların mevcut düzeni ayakta tutabilme amaçlı emekçi kitlelerin daha fazla sömürüye, yoksulluğa itildiği

belirtirken, çözümün kendisinin işçi sınıfının meşru ve örgütlü mücadelesinde yatığına vurgu yapıldı. Organizatörlerin mikrofonu sıradan halka uzattıklarında ortaya çıkan sonuç, sistemin baskılarına ve dayatmalarına karşı büyük bir öfkenin resmiydi. Bu seferki Pazartesi eylemimizde karşıımıza aynı gün ve aynı saatte eylem izi alan Nazilerin yürüyüş konvoyu çıkınca, kitlenin tepkisi ve öfkesi bilerek, Faşizm karşıtı sloganlar atıldı. **Polisin müdahalesine rağmen Nazilerin yürüyüş konvoyunu engellemeye kararlı olan kitlemiz hedefine ulaşarak faşistlerin konvoyunu dağıtmayı başardı.** Duisburg merkezdeki mitingin ardından 15 dakikalık sembolik yürüyüşten sonra, özellikle de sendikaların son yasa tasarılarına karşı pasif tutumu gerek işçiler, gerekse de bireysel tavır takınan belirli sendika üyeleri tarafından teşhir edilerek ve sert bir dille eleştirilerek, sendikalar alanlara çağrıldı. Eylem, bir sonraki hafta daha kitlesel katılım sağlanması çağrısıyla ve hükümet karşıtı sloganlarla son buldu.

(Berlin-Duisburg)

Filipinler'de keyfi gözaltı ve kaybetme

Mayıs ayındaki genel seçimlerde Filipinler Ulusal Demokratik Cephe içerisinde yer alan **Bayan Muna** (Önce Halk) Partisinin örgütlenme çalışmalarında aktif olan üç kişiden, başkent Manila'da gözaltına alındıkları 18 Haziran'dan bu yana haber alınamıyor.

Filipinler'deki en büyük insan hakları örgütü olan **Karapatan** tarafından yapılan açıklamaya göre **Joseph Gonzales** (23), **Mario Detroz** (41) ve **Rolando Comiso** 18 Ağustos Çarşamba günü 4.30-5.00 saatlerinde kırmızı bir Toyota Corolla marka bir araba ile seyahat ederlerken Isuzu marka yeşil bir arabayla önleri kesildi. Araçtan inen en az 10 kişi önce arabayı kullanan Joseph Gonzales'i etkisiz hale getirerek, bir kez uyarı ateşi açtıktan sonra kendi arabalarına bindirdiler. Ardından arabada bulunan Mario Detroz ve Rolando Comiso da başka araçlara bindirildikten sonra üç araç konvoy halinde olay yerini terk ettiler.

Görgü tanıkları ilk etapta olayı uyuştur-

cu satıcılarına ya da kilisenin önündeki bar-kayı soymak isteyen hırsızlara yönelik bir operasyon zannediyorlardı. Yerel polis güçleri de olayı ortadan kaldırmayı başarırken 18 Ağustos'ta herhangi bir olayın kayıtlara geçmediğinin ortaya çıkmasıyla üç kişinin kaçırıldığı belirlenebildi. Ancak o tarihten bu yana kaçırılan üç kişiden henüz bir haber alınabilmiş değil.

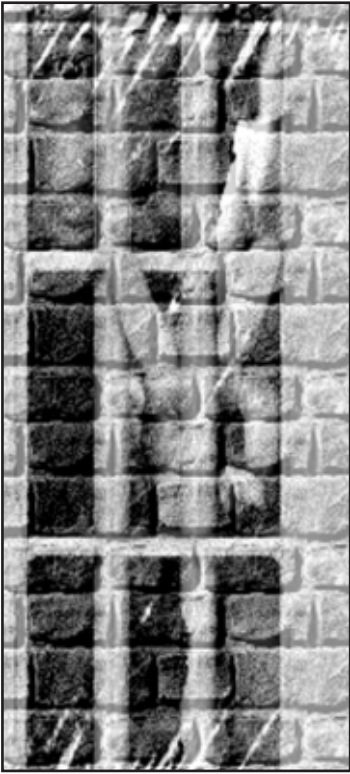
Filipinler'de birçok kez yaşanan benzer olaylarda kaybedilen kişiler kimi zaman işkenceyle katledilmiş bir şekilde bulurken, kimi zaman da cesetlere hiçbir zaman ulaşamadı. Ancak bu örneklerin çoğunluğunun yanında, kaybedilme olaylarına karşı geç kalımsız kampanyalar örgütlenebildiğinden ve halk tepkisini ortaya koyduğunda gözaltına alınanların ortaya çıkarılmak zorunda kaldığı olaylar da yaşanmakta. Bu anlamda Filipinler'deki Bayan Muna, Karapatan vb. örgütler hızla kamuoyu oluşturmaya yönelik çabalara girmiş durumda.

Atina'da katillere yer yok

27 Ağustos Cuma günü gerçekleştirilen eylemle bir kez daha katiller Yunanistan'a sokulmadılar. Daha önce **Clinton'u** ülkelerine sokmayan Yunanlılar bu defada **Powell'i** sokmadılar. Cuma günü Protipiliya meydanında çeşitli parti ve grupların toplanmasıyla başlayan eylem daha sonra meclise doğru yürüyüşe başlandı. Olimpiyat dolayısıyla yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı yürüyüşe yabancı basın da yoğun ilgi gösterdi. Yaz ve tatil süreci olması dolayısıyla katılımın çok olmayacağı beklentisinin tersine kitle yoğun bir katılım sağladı. Yürüyüş boyunca olimpiyat ve Amerikan karşıtı sloganlar atıldı. Oldukça canlı ve dinamik görünen kitle meclisin önüne geldiğinde ise polis barikatıyla karşılaştı. Kitlenin

Amerikan Konsoloslukuna yürümek istemesine karşın polis buna izin vermedi. Bunun üzerine kitle beklemeye başladı. Bu süre içerisinde polisle kısa aralıklı arbedeler yaşandı. Arbedelerde polis kitleye biber gazı ve coplelarla saldırdı. Yaşanan son arbededen sonra kitle yönünü değiştirerek Omonya meydanına yöneldi. Yürüyüş esnasında bazı gruplar çevredeki kamu mallarına ve Adidas mağazasına saldırarak zarar verdiler. Omonya meydanına gelmesinden sonra bir süre bekleyen kitle daha sonra dağılmaya başladı. Atina dışında **Selanik**'te de benzeri bir yürüyüş gerçekleştirildi. Bunların dışında **KKE** de bir sonraki gün her zamanki gibi ayrı olarak çeşitli yerlerde yürüyüşler gerçekleştirdi. (Atina)

FİLİSTİN'DE AÇLIK GREVİ BİLMECESİ

İsrail hapishanelerinde tutulan Filistinli tutsaklar en temel insani hakları için 15 Ağustos'tan itibaren açlık grevine başlamış-

lardı. Ulusal ve uluslararası düzeyde de destek kazanan ve halkların gündemine oturan açlık grevinin İsrail'in tutsakların taleplerini kabul etmesi ile sonuçlandırıldığı açıklanırken, İsrail ise talepleri karşılamayacağını açıklıyor.

Filistinli tutsakların durumu konusunda güvenilir bir bilgi alınmazken, bu arada İsrail Filistin halkı üzerindeki saldırılarına da hız vermeden devam ediyor. Filistinli güvenlik servisleri, cip ve askeri araçlarla kent doğusundaki **Askar Mülteci Kampı**'na giren İsrail askerlerinin 16-40 yaşlarındaki 300 kadar Filistinli erkeği kamptaki bir okula topladığını kaydetti. Askerlerin ayrıca, evlerde arama yaptıkları ve sokağa çıkma yasağı ilan ettikleri de bildirildi.

Hindistan'da Naxalist tutsaklar "Yurtseverlik" Yasasına karşı Açlık Grevinde

Hindistan'ın **Tamilnadu** bölgesinden on tutsak, "**Yurtseverlik**" Yasasının iptali için 26 Ağustos'tan itibaren süresiz açlık grevi

başlattı.

Açlık grevine başlayan tutsaklardan yedisi **Çenya Merkez Hapishanesinde**, üç kadın tutsak da **Vollore Özel Kadın Hapishanesinde** bulunuyor. 2 Eylül'de sağlık durumları kötüleşen kadın tutsaklar tedavi için **Vellore Genel Hastanesine** kaldırıldı. Ancak hiçbir tedaviyi kabul etmeyen kadın tutsakların tedavi ve ilaç kabul etmedikleri açıklandı. Çenya Hapishanesindeki erkek tutsaklardan da üçünün de durumunun kötüleştiği bildirildi.

Açlık grevindeki tutsaklar 24 kasım 2002 tarihinde **Yurtseverlik Yasası** gereğince tutuklanan 27 kişilik gruptanlar. Bu tutsaklar tutuklandıklarından beri hiçbir mahkemeye çıkarılmamış değiller. Söz konusu 27 kişi politik çalışmaya katıldıkları için tutuklanmış, bu operasyonda bir Naxalist de sözde çatışmada öldürüldü denilerek gözaltında katledilmişti. Bu tutsakların hepsi Naxalist ideolojiye sahipler. Tutsakların tek talepleri ise **POTA yasasının** iptal edilmesi.

TUTUKLU EKONOMİST DALİLA İÇİN KAMPANYA

Arap İfade ve Basın Özgürlüğü Örgütü (AODEPF) 3 yıldır Suriye'de hapiste bulunan ve 10 yıl ağır çalışma cezasına çarptırılan tanınmış **Arap Ekonomi Profesörü Arif Dalila**'nın serbest bırakılması için kampanya başlattı. Çok sayıda yazar, gazeteci, sanatçı ve insan hakları savunucusunun Paris merkezli AODEPF aracılığıyla başlattığı kampanya çerçevesinde ekonomist ve yazar Dalila'nın diyabet hastası olduğu ve kalp sorunu yaşadığını dile getirilerek acilen tahliye edilmesi istendi. 9 Eylül 2001'de tutuklanan ve yarı askeri bir statüsü olan Devlet Güvenlik Mahkemesince mahkum edilen Dalila'nın "**Suriye Ekonomisi-Sorunlar ve Çözümleri**" başlığıyla verdiği ve Suriye ekonomisinin yıkımına yol açan yolsuzlukları ele aldığı ber dersi nedeniyle cezalandırıldığı ifade ediliyor.

EKRANLARIN KARARMAŞI, GERÇEKLERİ KARARTAMAZ!

Irak Geçici Kukla Hükümeti, Arap televizyon kanalı **El Cezire**'ye getirilen bir aylık yayın yasasını süresiz uzatma kararı aldı. Irak hükümeti, yapılan yayınların ülkede şiddet olaylarının turmasına neden olduğu gerekçesiyle yapılan uyarıların dikkate alınmadığını belirtti.

Başbakanlıktan yapılan açıklamada, **İyad Allavi**, El Cezire televizyonunun çalışanlarının, uygulanan yasağa rağmen Irak'ta çalışmaya devam ettiklerini belirtti. Yayınları 7 Ağustos'ta bir ay

süreye, bu yeni kararlar da süresiz yasaklanan El Cezire çalışanları ise, rehine haberlerini herhangi bir haber gibi değerlendirdiklerini ve yayınlarını bu doğrultuda yaptıklarını savunuyor.

El Cezire yetkilileri, getirilen yasağın siyasi amaçlı olduğunu, Irak Geçici Hükümeti'nin duyulmasını istemedikleri haberleri bu yolla engellemeye çalıştıklarını savunuyor.

Evrensel Bakış

KATMANDU KUŞATMASININ ÖĞRETTİKLERİ

Nepal'de geçtiğimiz ay içinde önemli ve derslerle dolu bir eylem gerçekleştirildi, Nepal Komünist Partisi (Maoist) tarafından. Ülkenin kırlarının % 70'inden fazlasını kontrolü altında tutan ve Nepal gerici eski devletiyle yaptığı "barış görüşmelerinin" ardından içinde bulunduğu stratejik denge aşamasını, stratejik saldırı aşamasına sıçratma hazırlıklarını sürdüren **Nepal'deki Maoist Halk Savaşının** başkent Katmandu'yu kuşatan ve bir hafta boyunca süren eylemi çok yönlü eğitici derslerle doludur.

Nepal'de NKP(M)'nin kuşatma eylemi bir anda gündeme bomba etkisi yaratarak düşse de ve 8 yıllık Halk Savaşının bu küçük Güney Asya ülkesinde yaptıkları kimilerinde şaşkınlık yaratsa da, Nepalli Maoistler bu eylemi, **daha iki ay önce ilan etmişlerdi aslında**. Haziran ayında **Baburam Bhattari** imzasıyla yayımlanan (gazetemizde de yer verdiğimiz) makalede Maoist gerillaların 62 savaşçısını kaybettiği (ki kendi ifadelerine göre 500 savaşçıyı kaybetmeyi de göze aldıkları) başarılı Myagdi saldırısının "**son ademi merkezîyetçi birleşik eylem olduğunu**" ve merkezi bir saldırı için büyük hazırlıkların başlamış olduğunu ilan etmişlerdi. Hatta Prachanda'nın resminin bulunduğu posterlerde "**Silahlı ayaklanma ve merkezîleşmiş askeri saldırı için halkın özel askeri kampanyası**" yazısına özel olarak dikkat çekiyordu. İki aylık bir sürecin ardından ilan edilen merkezi askeri saldırı

gerçekleşti. Dolayısıyla bir hafta sonra Katmandu kuşatmasının "**askıya alındığı**" açıklayan NKP(M)'nin bildirisindeki "**Hükümet eğer taleplerimizi dikkate almazsa, şu andakinden çok daha ciddi saldırılar ve kuşatmalar gerçekleştireceğiz**" taahhüdünün yerine geleceğinden şüphe duymamak gerekiyor.

Bu zamana kadar şehirlerde birçok genel grev çağrısı, kitle gösterileri gerçekleştirilirken, bugün bu tarzların çok ötesinde üstelik başkenti askeri kuşatma altına alan eylem Maoistlerin gücünü ve karşısındaki monarşi ve eski hükümetin çukurdaki ayağını göstermektedir. Tek bir bomba patlatmadan ya da yola mayın döşemeden, tek bir silah patlatmadan bu merkezi eylemin gerçekleştirilmiş olması da Maoistlerin siyasi gücünü ve kitleler üzerindeki etkisini teyit etmiştir.

Nepal Halk Savaşının 8 yıllık kısa bir süreçte gelişiminin kuşkusuz objektif nedenleri var. Ancak Ananta yoldaşın "**21. Yüzyılda Halk Savaşı ve Prachanda Yolu**" yazısındaki "Kesinlikle yaratıcılık ve bilim, Nepal devriminin arkasında olduğu içindir ki, dünya proleter devriminin geri çekilme ve emperyalizmin tek taraflı hegemonya ve hakimiyeti ortasında politik ve askeri olarak denge aşamasına ulaşmayı başarmıştır" tespitinin önemi görülmelidir. Ayrıca Kuşatma eyleminin haberini veren Milliyet gazetesinin Nepal'deki Halk Savaşının tanıtımını yapan kısa nottaki "**Mao'nin her dediğini neredeyse harfiyen yaptılar**"

ibaresi de aynı noktada (karşıt cepheden de olsa) önemli bir belirleme.

Katmandu Kuşatması bir üçüncü yön olarak NKP(M)'nin eski devletle yaptığı "barış görüşmelerine" nasıl baktığı ile ilgilidir. Zira eski devletle masaya otururken NKP(M) **hiçbir zaman silahlarını çıkarıp masaya koymamıştır, yani Halk Savaşının yürütülmesi (ya da aksi) hiçbir zaman pazarlık konusu olmamıştır**. Bu nedenle görüşmeler başarısızlıkla sonuçlanıp, ateşkes bozulunca ellerinde kalan, paslı silahlar olmamıştır. Aksine ateşkesin ikiyüzlü bir şekilde polis ve ordu tarafından bozulması sonrası savaşın hem askeri ve hem de politik yönü güçlenmiş; halk kitlelerinin gözünde NKP(M)'nin haklı yeri perçinlenmiştir.

Son nokta olarak Nepal Halk Savaşına bakışta ve destek sorusuna verilen yanıtta göre herkesin ve her çevrenin ideolojik-politik duruşu kendini ele vermektedir. Dünyanın en yükseklerini saran devrim fırtınasının etkisini "herkes" **kendi cephesinden** hissetti. Karşı devrimin de bir tavı vardı kuşkusuz, fakat buna değinmek çok da gerekli olmayacak.

Eylem karşısında kimileri tamamen sessizliğe büründü. Çok değil bir yıl bile üzerinden geçmemişti oysa sayfalarını Nepal'de adı komünist ve fakat kendisi karşı devrimin bayrağı ile Halk Savaşına ve Maoizm'e saldıranlara açmalarının üzerinden. Bu karşı devrimci röportaj, haber değeri taşıyordu ancak burjuvaziye ayağa kaldıran böylesi önemli bir gelişme kısa haber olarak dahi geçmemişti. Bunlar sessizlikle geçitirenlerdi.

Bir de kendi yorumlarını yapmayarak, ancak Uluslararası Af Örgütü'nün "Uluslararası hukuk, savaşlarda sivilere aç bırakılmasının bir savaş yöntemi

olarak kullanılmasını yasaklar. Bu yasak, yalnızca gıda ve tıbbi bakıma ulaşamama yüzünden ölüm durumunda değil, halkın gıda kaynakları ve erzak yoksunluğu nedeniyle açlık çekmesi halinde de ihlal edilmiş olur" ifadesiyle birlikte Nepalli Maoistlere saldırı ile dolu raporunu yayımlayanlar vardı. Yazıda Nepal halkına yönelik devletin işkenceleri, katliamları, tecavüzleri yer almıyor; halkın yoğun sömürü altında, çoğu açlık sınırı altında yaşadığından bahsedilmiyor. Yalnızca Maoistlerin eylemlerinin kötülüğünden, uluslararası anlaşmalara uymamasından söz ediliyor. Ne hikmetse o anlaşmalar sadece devrimcilere, komünistlere geçiyor, üstelik de haksız yere. Yorumuz bir rapor yayınlamak da tavrı ele veriyor.

Yine de bu tavrı bir yana bırakıp, Nepal devrimi için uluslararası desteğin, enternasyonal dayanışmanın önemi üzerine yoğunlaşmak gerekiyor. Zira Nepalli Maoistler: "**Bizler bir yanda gerici Kraliyet rejimine ve yeni revizyonistlere karşı savaşmak diğer yanda ise dünya proleteryanı tarafından sürdürülen devrimle ellerimizi birleştirmek zorundayız**" diyorlar. Bu aynı zamanda bir çağrıdır. Tüm enternasyonalist güçlere, başta Maoistler olmak üzere tüm devrimci güçlere bir çağrıdır. Bu çağrıya ilk yanıt vermesi gereken de bizleriz. Zira proleter enternasyonalizmi savunmak ve bunun gereklerini yerine getirmek komünist sıfatının olmazsa olmaz gereklerinden biridir. "**Bizler emperyalizme karşı yalnız ideolojimizle değil aynı zamanda eylemlerimizle de mücadele etmekte kararlıyız**" diyen Nepalli Maoistlere bizler de elimizi uzatmak, enternasyonal dayanışmanın gereklerini yerine getirmek zorundayız.

Kavgada ısrarı, önderlikte cüreti, işkencede direnişiyle YAŞAMIYLA DEVRİMİN ÖĞRETMENİ OLDU...

Ne acıları koynunda büyütüştü Dersim, ne tatlı sevinçlerle birlikte, ve ne ihanetlere tanıklık etmişti, nice direnişlere yer verirken tarihinde. Yaşamın diyalettiği çok daha sert ve kesin sınırlarla ayrılmıştı Dersim'in sarp coğrafyasında. '38 Dersim Katliamını, acısını ve sürgünü, bununla birlikte direnmenin, başeğmezliğin, onuru bir bayrak gibi taşımanın gururunu yaşamış insanların çocuklarıydı Dersim halkı. Bunlardan biriydi 1949'da **Ovacık** ilçesinin **Hülüküşağı** köyünde dünyaya gözlerini açtığı **Süleyman Cihan**. İsmi kim ne sebeble verdi bilinmez ama bugün çok net olan birşey var ki, ondan sonra direnmenin ve işkencede destan yazmanın onuruna pek çok bebek onun adını taşıdı künyesinde, tıpkı İbrahim gibi...

Küçük yaşlardan itibaren anlatılanların ve bizzat yaşanan etkisiyle tepki duymaya başlıyordu sisteme. Bir köylü çocu-

ğu olarak ilk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Lise öğrenimini ise **Elazığ**'da tamamladı. Sisteme karşı olan tepkisi onu birşeyler yapmaya itiyordu ve bunun tek başına olmayacağını bilincindeydi, daha genç yaşlarda **TKP/ML** ile ilişkiye geçti. Ancak partinin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Bir taraftan okurken, diğer yandan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu. Bu öğretmenlik yaşamının sonuna dek sürdü, ama bir farkla: **o artık sadece okulda değil, işçilerin köylülerin emeğiyle geçinilen her yerde kitlelerin öğretmeni, devrim bilincini taşıyan, sorgulayan, sorgulatandı.** Yaşamıyla düşüncelerindeki kararlılığı ve inancı yansıttı, proletaryanın kurtuluşu yolunda yaşadı ve ölümü de bu yolda oldu...

1974 yılında İstanbul'da **Tunceli Kültür Ve Dayanışma** Derneği'ni kurarak, başkanlığını yaptı. Batı Anadolu Bölge Komitesinde görev aldı. Sağcı oportünistlerin partiyi tasfiye girişimlerine karşı mücadele bayrağı açan komünistlerin en önderleriydi. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu Parti çizgisini, örgütsel, siyasi ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan Koordinasyon Komitesi hizbi Partiden uzaklaştırıldı. Bundan sonra da yaşamının her döneminde olduğu gibi, görevlerin en büyüğünü omuzlamakta tereddüt etmedi. Ülke çapında kurduğu ilişki ağıyla, Konferans Örgütlenme Komitesi onun sayesinde toplanmış oldu. Yoğun faaliyetler sonucunda 1. Konferans yapıldı. Merkez Komitesi Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesine getirildi. Halk Ordusu'nun Genel Konseyi'nde Örgütlenme görevini de üstlenen

Süleyman Cihan, bu dönemde aranır duruma düştü.

12 Eylül Faşist Cuntasıyla zulmün, baskının, işkencenin, ölümün kol gezdiği, açlık ve yoksulluğun cirit attığı, ülkenin kan gölüne dönüştürüldüğü günlerde didik didik aranan Süleyman Cihan, o zorlu koşullarda kavganın gerektirdiği sorumluluklarına dört elle sarıldı.

Faşist Cuntayla birlikte mücadeleyi bırakma, yılgınlık, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurt dışına kaçma, mülteçileşme vb. ihanetin kol gezdiği, ricat "taktik"lerinin alındığı bir süreçte **TKP/ML**, Cunta koşullarında 2. Konferansı yaparak, sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararını alıp, sınıf mücadelesindeki kararlılığını dosta düşmana gösteriyordu. Bu Konferans'ta Süleyman Cihan **MK üyeliğine** ve **MK** tarafından da **Genel Sekreterliğe** seçildi.

Cunta koşulları tüm hızıyla sürerken o, faaliyetlerini bir an olsun bırakmadı. 28 Temmuz 1981'de İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böylesi

yılmaz bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çılgınca sevinç, Süleyman Cihan'ın İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı "**ser verip sır vermeme**" tavrıyla yarıttığı direnişle "hayal kırıklığına" döndü. Kimliğini dahi kabul ettiremeyen düşman, ailesinden pekçok kişiyi işkencelerden geçirdi. Gözaltına alındığı üç ay boyunca kabul edilmedi, ailesinin ve yoldaşlarının dışarıda kamuoyu oluşturma çabalarına karşın, aylarca süren işkenceli sorgulardan sonra **15 Eylül 1981**'de katledildi. Faşist cellatlarca kimsesizler mezarlığına gömülen Süleyman Cihan'ın cesedi uzun uğraşlar sonucunda bulundu. Ceseteki işkence izleri katledildiğinin bir ispatı olarak haykırıyordu.

Proletarya Partisi'nin tarihinde işkencede katledilen ikinci Genel Sekreter olarak geçen Süleyman Cihan, ortada onu katledenlerin esamesi bile okunmazken, ezilen halkımızın yüreğinde, yoldaşlarının ondan devraldığı kavgada yaşıyor! Tarihe kör karanlık zamanlarda umut ve coşku aşılayan bir kıvılcık meşale olarak...

Süleyman Cihan öğrencileriyle birlikte

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan SAZ: 1940 **Maraş** Tanır köyü doğumludur. 1969'da çalışmak için yurtdışına gider. 1974'te **TKP/ML**'nin görüşlerini benimser. Faaliyetlere aktif olarak katılır. 22 Eylül 1977'de **Almanya**'da geçirdiği trafik kazasında hayatını kaybeder.

Sirma BOYOĞLU: 1958 **Erzincan Refahiye** doğumludur. Ailesi ekonomik nedenlerle İstanbul **Tuzla**'ya göç eder. Abisinden etkilenerek devrimci düşüncelere sempati duyar. 14 Eylül 1978'de bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist grubuna müdahale edenlerin arasındadır abisiyle birlikte. Silahlar abisine çevrildiği sırada abisini korumak isterken, aldığı kurşun yaralarıyla şehit düşer.

Bektaş DAŞGÖL: 1 Haziran 1945 **Sivas Kangal** doğumludur. Sonrasında **Almanya**'ya işçi olarak gider. **Berlin**'de **TKP/ML**'nin düşünceleri ile tanışır. **ATİF**'de aktif olarak çalışır. Yakalandığı karaciğer hastalığı sonucu 16 Eylül 1994'te yaşamını yitirir.

Zühre Dersim: 14 Eylül 1988'de **İsveç**'te yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Buca Katliamı: 21 Eylül 1995'de Buca Hapishanesi'ne vahşice saldıran devlet **Uğur Sarıaslan, Turan Kılıç** ve **Yusuf Bağ** adlı **DHKP-C** tutsaklarını katletti.

GÜN'DE DÜN..

10 Eylül

1970. Amerika Birleşik Devletleri'nin Türkiye'de haşhaş ekimini yasaklama önerisi Meclis'te reddedildi.

12 Eylül

1937. Dersim isyanının lideri Seyit Rıza teslim oldu. Seyit Rıza yargılama sonucu 15 Kasım'da idam edildi.

1970. Filistinli gerillalar, Amerika Birleşik Devletleri, İsviçre, İngiltere ve Almanya'ya ait dört uçağı kaçırdılar. Gerillalar uçaklardan üçünü Ürdün çölünde havaya uçurdular; yolcuları rehlin aldılar.

1980. Türkiye'de Askeri Faşist Cunta gerçekleştirildi, ordu yönetime el koydu. Parlamento feshedildi, siyasi faaliyetler durduruldu, tüm yurtta sıkıyönetim ve sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

12 Eylül askeri darbesi sonrasında 7000 kişinin idamı istendi. Askeri Yargıtay 124 idam cezasını onayladı. 50 kişi idam edildi. Askeri yönetimde, gözaltında ya da hapishanelerde, "doğal olmayan ölüm" sayısı 229 oldu. İnsan Hakları Derneği'nin kayıtlarına göre 12 Eylül döneminde:

650 bin kişi gözaltına alındı. 230 bin kişi yargılandı. 1 milyon 683 kişi

fişlendi. 141, 142 ve 163. maddelerden 71 bin kişi, yasadışı örgüt üyesi olma iddiasıyla da 98.404 kişi yargılandı.

1987. Metris Askeri Cezaevi yönetimi tutsakların isteklerini kabul etti; 63 siyasi tutsak 30 gündür sürdürdükleri açlık grevine son verdi.

14 Eylül

1867. Karl Marx'ın yazdığı Kapital'in ilk cildi yayımlandı.

1970. Filistinli gerillalar Ürdün'ün ikinci büyük şehri İrbid'i kontrol altına aldılar.

15 Eylül

2000. Bask Yurdu ve Özgürlüğü Örgütü, ETA lideri **Ignacio Gracia Arregui** Fransa'da yakalandı.

16 Eylül

1949. Yunanistan İç Savaşı sona erdi.

1961. Menderes hükümeti Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan İmralı adasında idam edildiler.

17 Eylül

1961. Eski başbakan Adnan Menderes İmralı adasında idam edildi.

1980. Nikaragua'nın eski diktatörü Anastasio Somoza öldürüldü.

1982. 15 Eylül'de İsrail ordusunun Ariel Şaron komutasında Lübnan'ı iş-

galinin ardından 16 Eylül'de Sabra ve Şatilla Filistin mülteci kampları İsrail askerlerince kuşatıldı. İsrail ordusu ve Lübnanlı Hristiyan Falanjist milislerin işbirliğiyle 40 saat süren katliam 17 Eylül'de sona erdi. Kimi Filistin kaynaklarına göre öldürülenlerin sayısı 7 bini geçiyordu. İsrail ordusuna göreyle ölü sayısı 300 dolayındaydı.

18 Eylül

1997. 89 Ülke kara mayınlarının yasaklanması antlaşmasını onayladı. Amerika Birleşik Devletleri metne imza atmayı reddetti.

19 Eylül

1927. Nikaragua'da ayaklanmacıların lideri Augusto Sandino hükümet kuvvetlerine karşı taaaruzaya geçti.

1967. 50 gün süren Singer fabrikası işçilerinin grevi yasal olmadığı gerekçesiyle, mahkeme kararıyla yasaklandı.

20 Eylül

1981. İran 149 solcu militanı idam ettiğini açıkladı.

1992. Özgür Gündem gazetesi yazarı **Musa Anter** Diyarbakır'da öldürüldü.

23 Eylül

1969. ODTÜ öğrencisi **Taylan Özgür** İstanbul'da polis kurşunuyla öldürüldü.

Companero Presidente: "Murio en su ley"

1917 Ekim Devrimi ve 1949'da gerçekleşen Çin Devrimi ezilen halklara umut ve coşku aşılamış, dünyanın pek çok yerinde gerek sınıf savaşımı yürüten halklara gerekse ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten uluslara büyük bir moral/motivasyon sağlamış, geniş halk yığınlarının sosyalizme desteğini ve sempatisini sağlamıştı. Başını ABD'nin çektiği emperyalist ülkeler ise; sömürgelerini kaybetmemek, bölgesel çıkarlarının sürekliliğini sağlamak için hem sınıf

hareketlerini hem de ulusal kurtuluş mücadelelerini bastırabilmek için her türlü yol/yöntem ve araca başvurmuşlardır. Kimi zaman kendine bağımlı bir kukla yönetimi destekleyen ABD emperyalizmi böylelikle o ülkeyi "demokratik sayarken", kimi zaman da çıkarlarının zarar göreceğini anladığında yerli uşaklarını harekete geçirerek askeri darbelerle "demokrasiyi" sağlama gereği duymuştur!

Latin Amerika'yı arka bahçesi olarak gören ABD, bu kıtada kontr-gerilla örgütleri oluşturarak, halka karşı giriştiği katliamlarla ezilen halkın mücadelesini bastırmaya, korku iklimi oluşturarak sisteme karşı çıkmanın önünde tkaç vazifesi görmeye çalışmıştır.

ABD'nin entrikalarının sergilendiği onlarca ülkeden biri de Şili'dir. 1970'te halkçı lider Salvador Allende, ABD'nin kazanmasını engellemek için çevirdiği onca oyuna rağmen başkan seçilir. CIA direktörü Richard Holmes'in yıllar sonra yaptığı açıklamaya göre, öncelikle muhalefete para yardımı yapılmış ve medya satın alınmıştır. Faşist bir örgüt olan "Patria Y Libertad" (Vatan ve Özgürlük) elemanları eğitilerek sokak gösterileri ve grevler örgütlenmiştir.

Salvador Allende Gossens, 1970 sonbaharında Latin Amerika'da seçimle yönetim gelen halkçı ilk başkan olma özelliğine sahiptir. 1961'de Che Guevara "Gerilla Savaşı" adlı kitabını Allende'ye armağan ederken, "Aynı sonucu başka yollarla gerçekleştirmeye çalışan Allende'ye" diye yazmıştı. Bu yollar, toplumsal dönüşümlerin geleneksel demokrasi kuralları içerisinde gerçekleştirilmesiydi. Yani Allende, devrimi işçi ve köylüleri, ezilen yığınları komünist partisi altında örgütleyip halk savaşı vererek ya da toplu

ayaklanma yoluyla değil, seçimlerle işbaşına gelerek yapacağını düşünyüyordu. Yine de, devrimi başka yol-

la r d a n sağlamaya çalışanlarla dayanışmasını her zaman sürdürdü. Senato başkanı olduğu sıralar Che'nin ölümlüyle biten olaylardan sonra Şili'ye sığınan Bolivyalı devrimcileri, sını-

ra kadar gidip bizzat karşılamıştı. Allende'nin yaşamına baktığımızda katıksız ve net bir şekilde şunu görebiliriz: savunduğu görüşlerinde tutarlıdır- her ne kadar düşünceleri devrimin gerçekleşmesi için imkansız olsa da!- yaşamı boyunca kendi ilkelerine sadık kalmış, dürüst ve onurlu bir profil çizmiştir. Ancak sınıf mücadelesi keskindir ve "iyi niyet" bir sınıfın diğer sınıfı alt etmesinin yani devrim için yeterli değildir. Marx, "Paris Komünü işçi sınıfının hazır bir devlet makinesini ele geçirip onu kendi hesabına kullanmakla yetinemeyeceğini tanıtlamıştır" derken kuşkusuz ki haklıdır ve Şili'de yaşananlar da bunu bir kez daha tanıtlamıştır.

Allende'nin şiddet karşıtlığı, devrimci şiddete de karşı olduğu için ne yazık ki ancak ölümlüyle direnen silahıyla şehit düşmüştür. Şili'de "zengin ve fakir arasında hiçbir farkın olmadığı bir ülke yaratmak", "çocukların hayatlarına eşit şartlarda başlayacakları bir ülke yaratmak" gibi amaçları savunurken, Allende'nin en çok güvendiği silah "inanç"tır. Ama emperyalizme ve onun yerli uşaklarının saldırılarına karşı savaşmak için öncelikle halkı örgütleyecek bir komünist parti ve silahlı örgütlenme gereklidir. 4 Eylül'de Santiago'da 800 bin kişi Allende lehinde büyük gösteriler yapmıştı, ama kitle silahsızdı. Üstelik kitlenin silahlandırılmaması bir ihmal, bir tedbirsizlik değil, tersine Allende'nin yaşamı pahasına savunduğu ilkelerinin bir gereği idi! Allende, silahlı mücadeleyi yadsıyıp barışçı yöntemleri savunmayı hem hayatı pahasına, hem de halkı askeri cuntaya karşı silahsız bırakarak savunmasını hale getirerek ödemiştir. Kuşkusuz Şili halkı için oldukça acı bir deneyim olmuştur bu, binlerce evladını bırakmıştır çünkü cuntanın kurşunlarına...

Aslında Salvador Allende daha önce bir darbeyle saf dışı bırakılmak istenmiş ama bunu kabul etmeyen General Rene Schneider CIA denetimindeki bir grup tarafından öldürülmüştür.

% 36 oy alarak yönetime gelen Allende'nin devrilmesi için ABD Başkanı Nixon hiçbir girişimden kaçınılmaması talimatını vermiştir.

Allende'nin partisi "Unidad Popular" içeride çok homojen olmadığı gibi, net bir program da oluşturamamıştır. Yine de ilk yıl ücretler diğer fiyatlardan daha hızlı artmış ve üretimin artmasıyla geniş kitlelere görece bir rahatlık sağlanabilmiştir.

İkinci yıl ekonomik sıkıntılarının artmasıyla birlikte ABD'nin de parmağı devreye girmiştir. Yangınlar ve bombalamalar birbirini izliyordu. Bankaların % 90'ı, büyük işletme-

lerin % 70'i millileştirilmiştir. İstikrarı sağlamak için uğraşan Allende 1972 ve 73'te bazı generallere bakanlık vererek onları hükümete aldı, ancak bu durum hiçbir işe yarayamadı/yaramadı da. Ancak karar çoktan verilmişti, dünyanın en önemli bakır madenlerinin millileştirilmesinden "zarar" gören ABD menşeli çokuluslu maden şirketleri Kennecott ve Anaconda, muhalefete para akıtan ITT ve diğer ABD şirketlerine katılarak darbeyi desteklemişlerdi.

ABD'nin yanı sıra Dünya Bankası ve Inter-Amerikan Bank gibi uluslararası ekonomi kuruluşlarının ablukası altına alınan Allende yönetimi hükümet olarak tek kuruluş kaynak alamazken, Şili ordusu 1972'de 10,9 milyon dolar almaktaydı çeşitli kuruluşlardan. Tabi bu sadece görünen kısımdı...

Ülkedeki devrimci örgüt MIR faşistlerle sokak çatışmalarını yükseltirken, hükümete kitlelere silah dağıtmayacak kadar utangaç davranarak faşizme karşı mücadeleyi baltaladığı eleştirisini getiriyordu. Gerçekten de darbe hazırlıkları yapılırken Allende halkı faşistlere karşı silahlandırmak, silahlı güç oluşturmak çabasına girişmemişti, bu da ileride onun elini kolunu bağlayacaktı. Nitekim MIR gibi devrimci örgütlerin ellerindeki silahları toplamak için genel arama operasyonlarını başlatan ordu, kendisine karşı koyabilecekleri tasfiye etme işini hızlandırmıştı.

11 Eylül 1973 sabahı beklenen darbe gerçekleşti. Darbeyi kabul etmediği için 22 Ağustos günü ayrılan General Prats'ın yerine

Augusto Ramon Pinochet Ugarte başkanlığındaki cunta, başkanlık sarayını kuşattı. Askeri cunta Allende'ye görevinden çekilmesi için 24 saat süre tanıdı. Eşi ve çocuklarıyla ülkeyi terk etmesine izin verilecekti. Ancak Allende buna şu yanıtı verdi: "İstifa etmeyeceğim. Yaşamım pahasına bile olsa direneceğim." Allende'nin 8:30'da radyodan halka çağrı yapmasını engelleyemediler. Bu ilk seslenişte Allende, işçileri ve öğrencileri direnişe çağırıyordu. 10:15'teki ikinci seslenişte, aynı dakikalarda askerler verici antenin yerini tespitte çalışıyorlardı...

Sonunda uçaklar başkanlık sarayını bombaladılar. Daha sonra başkandan haber alınmadı. Allende dediğini yaptı: inandığı yolda yaşamını yitirdi. Bu saatlerde Allende'nin elinde otomatik tüfekte çekilen son fotoğrafı, onun cuntacılar karşı direnenek öldüğünü gösteriyor. Allende'yle birlikte 3 bin 100 kişi daha aynı akıbeti paylaştı. Bir kısmı Santiago Stadyumuna toplanıp orada öldürülenlerdi. Ayrıca 130 bin kişi tutuklanarak işkence gördü.

Pinochet ise 1990'a kadar yönetimde kaldı. Şu an aleyhine açılan davalara "bunadığını" gerekçe göstererek ceza almaktan kaçıyor. Şili halkının mücadelesinin bir sonucu olarak geçtiğimiz ay Pinochet'in dokunulmazlığı kaldırıldı. Ancak ceza olsa da almasa da Şili halkı için O zalim bir diktatör ve son suza dek suçlu...

*İspanyolca: Başkan yoldaş: Kendi yasına uygun öldü.

DİDAR ŞENSOY MEZARI BAŞINDA ANILDI

1 Eylül 1987'de TBMM'nin önünde tek tip giysi uygulamasını protesto ederken polis darmaları sonucu şeker komasına girerek ölümsüzleşen Didar Şensoy 1 Eylül Çarşamba günü İHD, DEHAP, ÖDP, Halk Kültür Merkezi ve 78'liler Girişimi'nin hazırladığı etkinlikle mezarı başında anıldı.

Saat 13:00'de başlayan anmada İHD adına açılış konuşmasını yapan Şaban Dayanan, Didar Şensoy'un mücadelesini ve ölümsüzleşmesini anlatarak "Didar Şensoy ve arkadaşlarının başlattığı insan hakları mücadelesi bugün de devam ediyor. Çünkü aradan 17 yıl geçmesine rağmen hala hapisanelerde baskı, tecrit, izolasyon ve kişiliksizleştirme politikaları devam etmektedir" dedi.

Daha sonrasında Şensoy'un

omuzdaşı olarak konuşan Gülşah Ana, Şensoy'un ölümsüzleştiği anı saniye saniye anlatarak "Onun kardeşi de içerdeydi. Ancak o bu mücadeleyi yalnız kardeşi için vermedi. Meclis önünde polis saldırdığında da durmadı. 'Çocuklarımızı serbest bırakmadıkça buradan ölümü kaldıramazsınız' diyordu ve içerdekiler serbest bırakılmaya başladığında fenalaşarak yere düştü. Sonrasında anladık ki saldırıda aldığı darbeler onu şeker komasına sokmuş. İşte bu mücadelede böyle ölümsüzleşti, onuryla şehit düştü" dedi.

Gülşah Ana'dan sonra sırasıyla 78'liler girişimi adına Hasan Sever ve Halk Kültür Merkezi adına Alev Çelik konuşma yaparak Didar Şensoy'un yaşamı ve mücadelesi anlattı.

(İstanbul)

"Kondor Operasyonu"

'Kondor Operasyonu', 1970'li yıllarda, Latin Amerika'da kontr-terörizm adı altında yapılan "muhafifleri yok etme" faaliyetlerine verilen addır. ABD uzmanlarının yönlendirmesiyle geliştirilen bu operasyonlar Arjantin, Şili, Bolivya, Paraguay, Uruguay, Brezilya gizli servisleri tarafından yürütülmüştür. Başlıca "yerli" aktörleri; Arjantin cuntasının lideri Videla, Şili'den Pinochet ve Paraguay diktatörü Stroessner olan bu "oyunda", söz konusu liderler, işkence timlerini ABD'nin Panama'da bulunan eğitim tesislerine göndermişler ve "kontr-gerilla eğitimi" aldırılmışlardır.

"Toplumun her alanında ikinci sınıf görülen kadının konumu SENDİKALAR İÇERİSİNDE DE FARKLI DEĞİLDİR"

Toplumsal baskıların da etkisiyle sorgulamayan, üretmeyen, edilgen bir kimliğe bürünerek, kendisine dayatılan kadın kimliğinin dışına çıkmakta zorlanmaktadır.

Kadın yaşamın her alanında olduğu gibi sendikalarda da söz hakkına sahip değil. Erkek egemen anlayış kadının her alanda önünü keserken; kadınların da yetki alma noktasında kendisini sınırladığı görülmektedir.

Eylemlerde aktif bir şekilde yer alan, meydanlarda taleplerini haykıran kadınların sendikaların merkez yönetimlerinde, karar alma mekanizmalarında yer almadığı görülmektedir.

Türk-İş bünyesinde yapılan bir araştırma sendikaların karar alma mekanizmasının en üst noktası olan genel merkez yönetimlerinde kadınların söz sahibi olmadığını ortaya koydu. Araştırmaya göre, Türk-İş'e bağlı 35 sendikada sadece üç kadın, genel merkez yöneticiliği yapıyor. Kadınların sendikaların merkez yönetiminde görev almamasının nedenleri arasında erkek meslektaşlarının engelinin yanı sıra kadınlar arasındaki dayanışma yetersizliği de var.

DİSK'e bağlı sendikalarda ise 21 şubede yönetim kademelerinde yer alan kadın sayısı 17.

Bu rakamlar da göstermektedir ki kadın hak alma mücadelesinde olması gereken yerde değil. Hak alma mücadelesinde geri kalan kadın elbetteki

Kadının sendikal örgütlenmedeki yeri üzerine Deri-İş Tuzla Şubesi'nde faaliyet yürüten Sevgül Oğuz ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

bilinçlenme ve kendisini ileriye taşıma noktasında da geri kalacaktır.

Sendikal mücadelede kadın sayısının az olması ve kadınların önünde var olan engeller üzerine Tuzla Deri-İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Sevgül Oğuz'un görüşlerini aldık.

İK- Türkiye'de sendikalı kadın sayısının az olmasının nedenleri nelerdir? Yine yönetimlerdeki kadın sayısının azlığını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sevgül Oğuz: Sendikalardaki kadın sayısının az olmasının nedenlerini sendikaların kadın mücadelesine bakışı, kadının sınıf mücadelesi içindeki yeri ve ülkemizin sosyo-ekonomik yapısıyla kadın üzerindeki toplumsal baskılarla birlikte ele almak gerekir.

Kadınların sendika üyeliklerinde azınlıkta olmasının yanında, üye sayılarının yüksek olduğu işkollarında bile yönetimlerde, karar organlarında yeterince yer almadıkları gerçektir. Bunda sendikalarda egemen olan reformist-uzlaşmacı sendikal anlayışın etkisi büyüktür. Sınıf sendikacılığı anlayışından uzak, mücadelesini ekonomik taleplerle sınırlayan hakim sendikal anlayış, sosyal, siyasal olaylardaki ilgisizliğini kadın sorununda da göstermektedir. Kadının sorununun varlığını sözde kabul edip, pratikte kadını sendikal

bile kadınlar yönetimlere tercih edilmeyebilmektedir. Çünkü mevcut burjuva-feodal sistemde kadın olmasından kaynaklı görev ve sorumlulukları vardır. Bundan dolayı sendikayla ilgilenen zaman yoktur. Ya da mücadelenin yoğun ve sıcak olduğu bölgelerde kadının yeterli olamayacağı, zayıf kalacağı anlayışı yaygındır.

Yanlış olan başka bir anlayış da kadın emekçileri sendikalara çekmek için kota uygulamasıdır. Bu, düzen partilerinin seçim dönemlerinde kadın adaylar gösterip, kadın sorununu sahipleniyor gibi gösteren sahte anlayışa benzer. Bu düşünceyle hareket eden sendikalar sadece kongre dönemlerinde kadınlara yönelik kota uygulamasıyla sendikalardaki kadın üye sayısını artıracaklarını, kadınların örgütlenmesini sağlayacaklarını düşünürler. Fakat asıl sorun kadına mücadele içerisinde nasıl gelişeceği bilincini taşıyabilmektir.

Bu noktada sınıf sendikacılığı anlayışını benimseyen sendikalara ve emekçilere büyük görevler düşüyor. Geniş emekçi yığınların, kadın işçilerin en yakın örgütlenme alanları olan sendikalara kadınları çekmek, bunun için sendikalar içerisinde kadın örgütlülüğüne ilişkin, sürekliliği sağlanmış programlar ve çalışmalar üretmek gerekiyor. Kadın örgütlenmesinin, genel örgütlenmeden, sınıf mü-

lalarının hakim olduğu ülkemizde kadın sınıfsal ve aynı zamanda kadın olmasından kaynaklı cinsel sömürüye maruz kalmaktadır. Toplumsal baskıların da etkisiyle sorgulamayan, üretmeyen, edilgen bir kimliğe bürünerek, kendisine dayatılan kadın kimliğinin dışına çıkmakta zorlanmaktadır. Çalışan kadın, çalışma yaşamının yanında aynı zamanda ev işleri ile de sorumlu olduğundan, sendikal faaliyet içerisinde de yer alarak üçüncü bir iş için zaman ayıramamaktadır. Bu yüzden de sistem tarafından empoze edilmeye çalışılan anlayış, kadında da hayat bulmuş, kadının sendikal faaliyetten ve genel olarak sınıf mücadelesinden uzak durmasına neden olmuştur. Buna rağmen üretim içerisinde varolan ve sömürüyü kavrayan, sınıf bilinci olarak mücadelenin zorunluluğunu algılayan kadın kavranın en ön saflarında yer almayı bilmiştir.

Geçmiş tecrübeler de göstermiştir ki kadın ancak mücadelenin öznesi olduğunu bilerek kavgaya atıldığında, örgütlülük içerisinde yer aldığında bu sorunları aşabilir, kendi öz kimliğine bürünebilir. Biz kadınlar şunu bilmeliyiz ki, sömürücü sistem devam ettiği sürece kadın sorunu da varolacaktır. Kadının kurtuluşu ancak sınıfsız sömürsüz bir sistemle mümkündür. Öyleyse bu çar-

örgütlenme ve mücadeleye çekme noktasında ciddi adımlar atmaktadır. Yani toplumun her alanında ikinci sınıf görülen kadının konumu sendikalar içerisinde de farklı değildir. Sendika yönetimlerinde yer alan, ileri düzeyde, örgütlenme ve sınıf bilinci almış erkekler tarafından

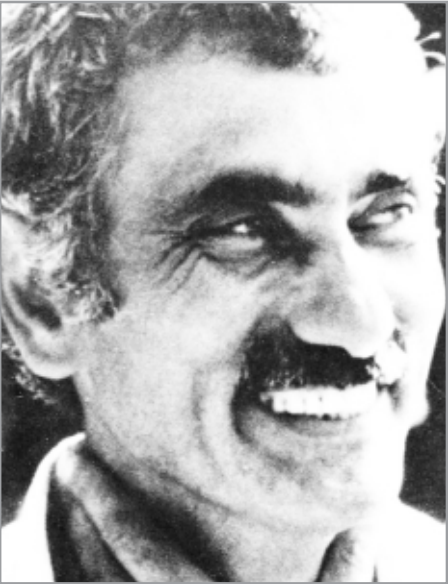
cadelesinden ayrı olmadığını kavramak ve kavratmak gerekir.

- Sendikal örgütlenmede kadının önündeki engeller nelerdir?

S. Oğuz: Kadının sendikalarda örgütlenme içerisindeki yeri genel örgütlülük içerisindeki yerinden farklı değildir. Burjuva-feodal değer yargı-

kı tersine çevirebilmek için tüm toplumsal baskılara, engellemelere ve dayatmalara rağmen sınırlarımızı zorlamalı, fabrikalarda, sendikalarda, semtlerde, yaşamın her alanında varolmalı, kadın-erkek birlikte mücadele etmeli, örgütlenmeli ve örgütlemeliyiz.

“Üşüyorum, üzerime komüncülerin battaniyesinden örtün”

Onun yaşamı baştan başa bir devrimdir denebilir. O, son nefesini verirken dahi Enternasyonal Proletaryadan yana tavır koydu. “Üşüyorum, üzerime komüncülerin battaniyesinden örtün” demesi bunun en güzel örneğidir. Bu anlamda onun ölümü sıradan bir ölüm değildir. **Onun ölümü ağır bir ölümdür, hem de Ararat dağı kadar ağır bir ölüm...**

Burjuva basın kuruluşları, Yılmaz Güney ile ilgili “**Tahtsız devlet başkanı öldü**” şeklinde manşetler attılar. Gerçekten de Yılmaz Güney devrimci mücadelesiyle, devrimci sanatı ve sinemasıyla uluslararası planda haklı olarak büyük bir üne kavuşmuş ve milyonların gönlünde taht kurmuştur. Egemenler bunu bildikleri için, Güney’i satın alma, etkisiz kılma ve hatta ortadan kaldırma girişimlerinde bulundular. Fakat hiçbir zaman etkili olamadılar.

Yılmaz (Pütün) Güney; 1931 yılında Adana’nın **Yenice** köyünde dünyaya gelir. Kürt asıllı topraksız bir ailenin çocuğudur. Dokuz yaşından itibaren hayatını çalışarak devam ettirir. Lise öğrenimini Adana’da tamamlar. Daha o yıllarda, sanat merak salmış ve hikayeler yazmaya başlamıştır. Yine o dönemlerde “**DORUK**” isimli bir dergi çıkarmaya başlar. Fakat yazıların niteliğiyle ilgili Komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle hakkında birçok dava açılır. 1957 yılında, İstanbul’a İktisat Fakültesi’nde yarım kalan öğrenimini tamamlamaya gelir. Fakat hakkında açılan davalardan dolayı devam edemez.

Siyasal düşüncelerinin oluşması ilk olarak Nazım Hikmet’in şiirleri vasıtasıyla olmuştur. Buna ilişkin şöyle der; “1954’lerde Adana’da kolonyacı dükkanında çalışıyordum, 17 yaşlarındaydım. Genç bir adam işçilerden, köylülerden söz eden, İspanya iç savaşının acıların anlatan şiirler okurdu bana. Kim yazmıştı yüreğini dolduran bu etkili şiirleri? İlk kez ondan duyuyordum, bir adam vardı, adı Nazım Hikmet idi. Limon çiçeği kokan o kolonyacı dükkanında içime düşen ateşin adını ve hangi sınıfın adamı olduğumu öğrendim. Köylüydüm. Benim kurtuluşum ancak sınıfımın kurtuluşuyla

mümkündü. Peki nasıl kazanacaktı sınıfım? Berraklık kazanmaya başlayan bir sorundu bu benim için.”

Yılmaz Güney’in kimlik arayışı başlamıştır. 1960’lı yılların sonuna doğru, ülkede ve dünyada sınıf mücadelesinin geliştiği, hareketlendiği yıllardır. Çin’de yükselen **BPKD**, Asya, Afrika ve Latin Amerika’da yükselen **ulusal ve sosyal kurutuluş mücadeleleri**, Avrupa’da boyutlanan **öğrenci hareketleri** büyük bir ilerleyiş kaydetmiştir. Ülkemizin büyük caddeleri ve meydanları **6. Filo**’ya karşı yükselen anti-emperyalist şiarlarla, grevlerle, fabrika işgalleriyle ısınmıştır. Yoğun köylü mitingleri ve toprak işgalleri bu mücadeleyle birleşmiştir. İşte böylesi bir dönemde düzenin çirkefliklerini çıplak bir şekilde gören, etinde kemiğinde hisseden Güney’in emekçi ruhu, yükselen sınıf mücadelesini şevkle karşıladı. Sıradanlığın saflarından, devrim ve demokrasi mücadelesinin aktif saflarına geçmesine vesile oldu.

Yılmaz Güney’in, ne başı başına sanatçı yönü, ne de başı başına siyasal görüşleri ayrı ayrı ele alınabilir. Ki Güney sanat ve siyaset arasındaki diyalektik bağı anlatan bir konuşmasında, Mao Zedung’tan esinlenerek şöyle der; “**Arkadaşlar, sanat siyasetten bağımsız değildir ve her şeyde olduğu gibi, siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır. Bu nedenle ben sanatımı, siyasi çalışmalarımı ve perspektifimi siyasi düşünce üzerine oturtuyorum.**”

Proleter devrimci sanat ve sinema dünyası 20 yıl önce yitit, yılmaz bir sanatçısını, savaşıncısını kaybetti. **9 Eylül 1984** tarihinde yakalandığı amansız kanser hastalığına yenik düştü. Yılmaz Güney de diğer devrimci sanatçılar gibi yaşamının son 3 yılını **Paris**’te sürgünde geçirdi. Nedeni ise, hepimizce malum, emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, ülke topraklarında estirdikleri, terör, özelleştirme, açlık,

sefalet, zindan, işkence ve sürgün politikaları ve bu politikalarından O’nun payına düşen baskı, onlarca dava ve 11 yıllık hapis hane hayatı.... Ve bütün bunların sonucunda sürgün yaşamak zorunda bırakılan devrimci sanatçı Yılmaz Güney’i bir kez daha saygıyla anıyoruz. Ve yazımızı O’nun sözleriyle noktalıyoruz: “**Devrimci sanatçı tabiatı gereği militandır, yenileştirici ve değiştiricidir. Toplumsal kurtuluş mücadelesinden ayrı düşünülemez. Devrimci mücadeleyle organik bir bağ olmalıdır. Bu nedenle devrimci bir sanatçı o ülkenin devrimci mücadelesinin hedefleri, görevleri doğrultusunda sorumluluklarla yüküdür.**”

Yılmaz Güney, en iyi filmlerini ve politik görüşlerini hapis hane ortamında zorluğun içinde yazdı ve yönetti. Y. Güney, hiçbir görüşünün tamamlanmadığını ve en son noktasının hala konmadığını vurguluyordu. Yani, bilimin donuk olmayacağını, bunun sürekli gelişme gösterdiğini ve değişebileceğini iyi biliyordu. O, her yazdığı daha sonra geliştiriyor ve derinleştiriyordu. Bu filmlerin en önemlilerinden biri “**Sürü**”dür. “Sürü” ülkede ve dünyada büyük yankılar uyandırdı ve büyük bir ilgi ile izlendi. “Sürü” Türkiye Kürdistanı’ndaki yaşamın sadece bir kesitini veriyordu.

Bunun yanında, **Seyit Han, Bir Çirkin Adam, Umut, Ağıt, Yol, Arkadaş, Duvar, Aç Kurtlar** önemli eserleri arasında yer almaktadır. (ATİK ve TKM)

2 Eylül Direnişi Zulme Başkaldırının Adıdır

Bu yıl ikincisi yapılan **1 Mayıs Mahallesi 2. Kuruluş Festivali**’nin sloganı “**Emperyalist Kültüre karşı kültürüne sahip çık**” idi. Festivalin amacı mahalle halkı arasındaki dayanışma ruhunu geliştirmek ve emperyalizmin yoz kültürüne karşı halk kültürünü yaygınlaştırmada bir adım atmaktır. Çünkü egemenler sömürü ve zulüm düzenlerinin devamını sağlamak için her türlü yöntemi deniyorlar. Bu yöntemlerden bir tanesi

Bu tarihte önemli kesitlerden biri de **2 Eylül direnişidir**. 2 Eylül 1977’de devletin saldırıları karşısında mahalle halkı tarafından verilen büyük mücadele sırasında TKP/ML militanlarından **Hüseyin Aslan**, Hüseyin Çaparoğlu, **Cuma Gül**, Hasan Yıldırım ve **İsmail Poyraz** şehit düşerken devrimci **Hasan Kızılkaya**, yurtsever **Hıdır Ulman** ve mahalle halkından **Müzeyyen Keskin** yaşamını yitirmiştir. Zulme karşı başkal-

dırının adı olarak tarihe geçen 2 Eylül direnişini yaşatmak bugün 1 Mayıs mahallesinde devletin saldırılarına karşı örgütlenmekten geçmektedir.

Bu bilinçle bu yılki festivalin örgütlenmesinde rol alan Partizan okurları ayrıca gönderdikleri mesajda da “2 Eylül 77’de zulmün efendileri saldırmışlardı. Amaçları tarihimizi yok etmek, geleceğimizi çalmaktı. O gün başaramadılar. Kan-can pahasına değerlerimiz korundu. Eğer bugün 1 Mayıs Mahallesinde festivaller düzenleyip, birlikteliğin coşkusunu yaşıyorsak bunu o gün 2 Eylül 77’de şehitler vererek direnişi örgütleyen öncüye borçluyuz” dediler. Festivalin 1. Gününde Emlakçı Durağından başlayıp dernek önünde sonlanan yürüyüş sırasında esnafın **kepenk kapatarak** destek vermesi sahiplenme anlamında önemli idi.

1. gün **Haluk Gerger** ve **Mete Çubukçu** “Emperyalist savaş ve Ortadoğu” konulu bir panel verdiler. 1. gün sahne alan grup ve sanatçılar **Nisan Güneşi**, Ekrem Ataer, **Gülcihan Koç** ve Grup Vardiya idi.

Festivalin 2. Günü 1 Mayıs Mahallesi’nde yapımda şehit düşen devrimciler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Yapılan konuşmalarda 1 Mayıs halkı nasıl ki 1977’de devrimciler ile iç içe idiyse bundan sonra da devrimcilerle omuz omuza olması gerekir denildi. 2. gün yapılan panelde **Cengiz Bektaş**, Şükrü Aslan mahallesinin kuruluşu ve yaşamı hakkında halkı bilgilendirdiler. 2. gün sahne alan gruplar **Kutsal Evcimek**, Nurettin Güleç, **Grup Yankı** ve en son **Grup Munzur** sahne aldı.

Festivalin 3. Gününde **Atilla Meriç**, Nevzat Karakiş, **Koma Mezopotamya** ve Grup Yorum sahne aldılar.

Birçok devrimci çevrenin standları ile katıldığı festivalde Umut Yayımcılık standına olan ilgi oldukça iyiydi. Gencinden yaşlına insanların gelerek Komünist Önder **İbrahim Kaypakkaya**’yı anlatan kitapları sorması, özellikle 2 Eylül direnişini anlatan parçalara tüm halkın eşlik etmesi egemenlerin tüm saldırılarına rağmen halkın direnenlerin yanında olduğunun göstergesiydi.

Yeni Eğitim-Öğretim Yılında Emekçi Halk İçin Tablo Aynı; OKUL KAPILARI YOKSULLAR İÇİN AÇILMIYOR

Yeni bir eğitim yılı daha başlarken her yıl olduğu gibi bir dizi sorunla birlikte açılıyor okullar. Özellikle de emekçiler açısından her eğitim döneminde ağırlaşan koşullar bir çoğunun çocuklarını okula gönderememesi ile sonuçlanıyor. Her dönem büyük sorun olan “zorunlu bağış” adı altında katkı paylarının alınması tartışmaları bu uygulamayla birlikte devam ediyor. Sözde kayıtlarda alınmayacak olan bu para verilmediği takdirde çocuklarını okula kayıt ettiremeyen ailelerin dramı televizyon ekranlarından eksik olmuyor. Tabii ki, burjuva medya bunlara yer verirken, sorunun kaynağına hiçbir zaman inmiyor/değiniyor. “Suçlu” ya okul müdürü oluyor, ya Okul Aile Birliği. Oysa ki devlet, **okulların ihtiyaçlarını karşılamayarak bizzat okul idaresini “kaynak” olarak gördüğü velilere yöneltiyor.**

Kayıt paralarının yanısıra kıyafet, defter, kitap masrafları ve daha bir dizi ihtiyacı karşılayamayan yoksullar çaresiz okutamadıkları çocuklarını küçük yaşta çalıştırmak zorunda kalıyor. Ve bu tablo ülkemizde her yıl azımsanmayacak oranda artıyor. Çünkü yoksulluğun tablosu her yıl ülkemizde biraz daha artıyor. “Zorunlu bağış” uygulamalarına küçük bir örnek aktarıyor bir okurumuz: Kartal Endüstri Meslek Lisesi’nin Mobilya Dekorasyon Bölümüne çocuğunu kayıt ettirmek isteyen veliden Eğitime Katkı Payı adı altında 25 milyon, okulun “hediyesi” olan dosya için 23 milyon, okula bağış 20 milyon, kayıt parası 2 milyon ve sağlık raporu için 11 milyon alınıyor!

“Haydi kız çocukları okula” kampanyası ise yoksulluğun derin tablosuna rağmen inatla sürdürülüyor ve kız çocuklarının okula gönderilmesi için elden gelen çabaların tümü ortaya ko-

nuluyor! Çocuklarını küçük yaşta çalıştıran ailelere dava açan devlet, aslında bu durumu kendisi yaratıyor. Çocuklarını okutamayan, geçim sıkıntısından kaynaklı çalıştıran aileler suçlu gibi yargılanmak isteniyor.

Ülkemizdeki mevcut çarpık eğitim sistemini anlamak çok zor değil. T. Kürdistan’ında yakılıp yıkılan okulların kabarık sayısı nedeni ile hangi aile kaç kız çocuğunu hatta kaç çocuğunu okutabiliyor? Kilometrelerce uzaklıktaki başka bir köy okuluna gitmenin çilesini yaşayan çocuklar içinde her şeye rağmen gidebilenler en şanslıları. **Eğitim-Sen 2004 Eğitim Raporu’nda** ülkemizin çarpık olan eğitim tablosunu anlamak açısından oldukça çarpıcı veriler bulunuyor.

* 751 bini köy, 4 milyon 845 bini şehir resmi ilköğretim okullarında toplam 5 milyon 596 bin öğrenci ikili eğitim almaktadır. Bu sayıya birleştirilmiş sınıflarda eğitim gören 646 bin öğrenciyi eklediğimizde toplam 6 milyon 242 bin öğrencinin yaşadığı koşullarda eğitim öğretim sürdürdüğü görülecektir. Bunun rakamsal oranı ise % 62’dir.

* Birleştirilmiş sınıflı eğitim yapılan okullar dikkate alındığında; 1024 okul ile **Urfa** ilk sırada. Urfa’yı 880 okul ile **Samsun** ve 811 okul ile **Erzurum**, 693 okul ile **Diyarbakır**, 549 okul ile **Van** takip etmektedir.

* İkili eğitim öğretim yapılan şehir ve köy ilköğretim okullarının toplam sayısı 8 bin 325, derslik sayısı 85 bin 800’dür. İkili eğitim öğretim yapılan ilköğretim kurumlarında derslik başına köylerde ortalama 51, şehirlerde ise 68 öğrenci düşmektedir.

* İlk öğretim kurumlarını bitiren öğrencilerin %16’sı ortaöğretime kayıt yaptırmamaktadır. Ortaöğretime kayıt yaptırmayan her 16 öğrencinin 10’u kız, 6’sı erkek.

Bu tabloya eklenecek daha bir dizi tablo var. Ancak her eğitim-öğretim yılında ahırdan çevirme veya yıkılacak halde, öğretmensiz okullarda çocuklarını okutan halk yerine sınırlı kesimlerin düşüncelerinin yansıtıldığı bu dönemde söylenenler, çocuğunu okula gönderemeyenler ve eğitim emekçileri için yapılan açıklamalar bildik olmanın ötesinde değil.

Bu noktada ATO, TÜSİAD, Esnaf- lar birliği... vs tüm sermaye örgütlerinin görüşü alınmışken halk ve eğitim emekçilerinin neler dediğini görmek eğitim-öğretim gerçeğini gerçekten kavramak için gözlerimizi onlara çevirerek neler dediklerine bakıyoruz.

“Eğitimin bulunduğu nokta yüz kızartıcıdır”

Zabit Vurdu (Eğitim-Sen 5 No’lu Şube Eğitim Sekreteri): Ülkemiz genç bir nüfusa sahiptir. Eğitim gören çocuklarımızın sayısı 16 milyon üzerindedir. Bölgeler hatta iller arası eşitsizlikler ÖSS ve LGS’de çarpıcı bir şekilde ortaya çıkmıştır. **Hakkari, Ardahan, Şırnak, Bitlis, Bingöl** illeri başarı sıralamasında sonuncu olmaktadır. Bir anayasal hak olan eğitim hakkından herkes eşit düzeyde yararlanamamaktadır. İlköğretimde, ortaöğretimde, yüksek öğretimde okuyan işçi-köylü çocuklarının toplumun diğer sınıfa zümrelerine oranla yeri nedir? İstatistiklerin gösterdiği rakamlar yüz kızartıcıdır. **Bu sınıfsal dengesizlikler ortadan kaldırılmadığı sürece eğitim sorunu da çözülemez.**

Okulların fiziki durumu sağlıklı ve verimli bir eğitim-öğretim ortamı için uygun değildir. Sınıflarda kapasitenin üzerinde öğrenci bulunmaktadır. Büyük kentler başta olmak üzere binlerce okulda ikili eğitim yapılmaktadır. Bilimsel okul işliği, laboratuvarı, mutfak-

ğı, dersliği, kitaplığı, uygulama bahçesi, oyun alanıyla sağlıklı bir yaşam ortamıdır. Böyle bir ortamda öğrencilerin kültürel, sosyal, bedensel, estetik faaliyetleri için her türlü olanak sağlanmalıdır.

Eğitim her kademede parasız olmalıdır. Günümüzde eğitime bütçeden ayrılan pay %7-8 civarındadır. Bu oran mutlaka yükseltilmeli, bölgeler arası eşitsizlikleri giderici planlamalar yapılmalıdır. Günümüzde eğitim hakkı, parası olanın kullanabileceği bir hak haline getirilmiştir. **Özel okullar, dersaneler devletçe adeta özendirilmektedir. Bu durum parası olanlara ayrıcalıklar yaratmaktadır. Eğitimin parasız ve eşit bir hak olarak herkes tarafından kullanılabilmesi için özel okullar ve dersaneler tasfiye edilmelidir.**

Ayrıca okullarda para toplama işlerine son verilmelidir. Sorunun çözümü için ülke kaynakları yeterlidir. **Sorun, kaynakların hangi sınıfların lehine kullanılacağıdır.**

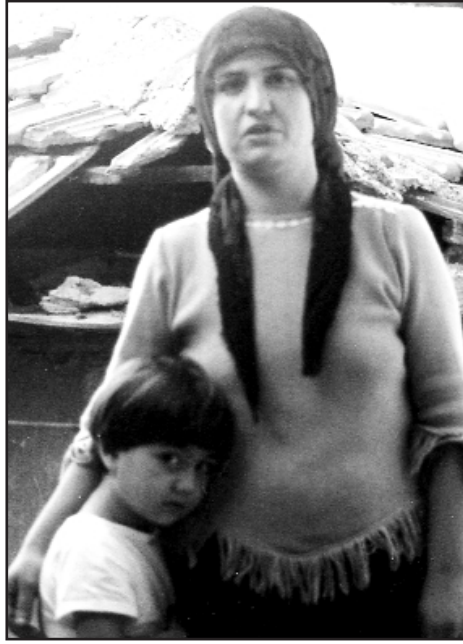
Eğitimin içeriğinin demokratikleştirilmesi, yani eğitim programlarının çağdaş ve bilimsel bir içeriğe kavuşturulması gerekmektedir. Ders kitaplarında bilim dışı, bilime aykırı konular yer almaktadır. Ders kitaplarında otoritenin yüceltildiği, cins ayrımcılığı yapıldığı, yaratıcı düşüncüyü harekete geçirmede, Türk-İslam sentezci bir anlayışla hazırlandığı yapılan araştırmaların ortak sonuçlarıdır. İrkçi öğelerin yer almadığı, ülkemizdeki diğer halkları ve kültürleri yok saymayan, anadilde eğitim hakkını koruyan, zorunlu din derslerinin kaldırıldığı bir eğitim-öğretim planlaması yapılmalıdır. Tüm tarafların yer alacağı görüş ve önerilerin tartışılacağı bilimsel eğitim kurulları düzenlenerek bu konuda ilk adımlar atılabilir.

“Devlet, eğitimde zenginden yana tavır aldı”

Nezir Kelleci (Eğitim-Sen Samsun Şubesi Başkanı): Yeni eğitim öğretim yılında bir yıl öncesindeki sorunların hepsi yerinde sayıyor. Bakanlık, “iyileştirme yapıyoruz, program yapıyoruz” diyor. Biz bunları göstermelik programlar olarak değerlendiriyoruz. Yine “katkı payı toplanmayacak” diyorlar, ancak katkı payı daha fazla toplanıyor. Kitap destek kampanyası vardı. Ancak sadece kitap vermekle öğrencilerin, velilerin sorunları bitmiyor. Verilen kitaplar ihtiyacın onda birini teşkil ediyor. Kıyafetiydi, defteriydi vb. bunlar daha büyük meblağlar tutuyor. Biz bu kitap destek kampanyasını kabul etmiyoruz. Bizim istediğimiz içeriğinin dolu kitaplar hazırlanması, içeriğinin düzenlenmesi. “DKÖ’lerden yardım alıyoruz” diyorlar ama aldıkları yardım TUSİAD ve MÜSİAD’dan. Kamuoyunu bu konuda da yanıltıyorlar. Devlet zenginden yana tavır aldığını bu kitap dağıtımında daha net bir şekilde ortaya koydu. Bu kitaplar üç yıl dayanacak kitaplar olarak basılacaktı, onu da görmiyoruz. Sermaye buna izin vermiyor. 3 yıl kitap basmayacak, nereden kazanacak onun hesabını yapıyor. Böylece milli eğitim her yıl kitap basacak, bunlar da her yıl kazanç sağlayacak. Önceki hükümetlerde olduğu gibi bu hükümet de günü kurtarma politikalarıyla bu işi götürmeye çalışıyor. Öğretmenler olarak en büyük sıkıntıyı çıkartılan yeni yasalarla yaşayacağız. **Uzman öğretmen, öğretmen ayrımı** var. Bunda başarı belirli bir yüzde dilimi koyuyor, yüzde otuzunu geçmeyecek böyle bir sınıf koyarak böyle bir başarı koyuyorlar. Kısacası özel okullara vatandaşları teşvik etmek için devlet okullarının içini boşaltacak. Onu da boşaltabilmesi için ilk önce iç çatışmayı yaratıyor. Diyecek ki “başöğretmensin farklı maaş alıyorsun.” Bu çalışmayı bilinçli olarak yürütüyorlar. Bir yasanın daha bugünlerde çıkacağını söylüyorlar. Memurların idareden aldıkları puana göre, çalışma kapasitelerine göre maaşlarında bir artış olacağı söyleniyor, bunda idareye yakın olanlar, idareyle iyi geçirenler daha yüksek puan alacak, ortada bir çatışma olacak. Ücretler konusunda durum ortada, kaç yıldır ücretlerimiz erimekte, açlık sınırına yakın noktaya düştü. Öğretmenlerin ekonomik sorunları çözülmedikçe başarıyı yükseltme şansı düşük. Çünkü kirayı mı düşünecek, çocukların eğitim-öğretimini mi düşünecek?

“Devlet paran varsa okut yoksa okutma diyor”

Kezban Güven (Veli): 27 yaşındayım. 2 çocuğum var. Ev hanımıyım. Ankara'nın Kızılay İncesu semtinde 2 odalı bir gecekonduda oturuyoruz. Aylık 110 milyon lira kira veriyoruz. Eşim serbest çalışıyor, 2 çocuğumdan biri okula gidiyor. Bu yıl üçe gidecek. Anayasada ilköğretim devlet okullarında

parasız deniliyor ama biz iki yıldır verdiğimiz paranın hesabını bilmiyoruz. Önceden yoktu ama iki yıldır çocuklara sadece kitapları veriyorlar. Devlet çocukların okumasını istiyor ya! Ama okul boyunca yaptığımız masraf cabası. Çocuğum ilkokula başladığında İzmir'deydik. 30 milyon kayıt parası istediler. “Yok” dedim, “çocuğum almayız” dediler. Gittim Milli Eğitimden kağıt aldım geldim öyle parasız yazdılar. Yoksa benimle gelen velilerin çoğundan tutturabildikleri parayı aldılar. Devlet açıklama yapıyor, “**kayıt parası vermeyiniz**” diye ama aynı devletin okulu, müdürü, tutturuyor kayıt parası ya da zorunlu bağış diye. **Milli Eğitimden habersiz okul para toplayabilir mi hiç?** Onlar da biliyor ama birileri ses çıkarmayınca kadar onlar da bir şey yapmıyor. Zorunlu bağış diye bir şey çıkarmışlar. **Bağış adı üstünde nasıl zorunlu olur?** Aidat deseler neyse ne vereceğimizi biliriz. Makbuzumuzu alırsak ama adı “zorunlu bağış.” Paramız nereye, kimin cebine gidiyor bilmiyoruz. Okula gittik geçen gün forma giyeceklermiş, eskiden biz önlük giydik bizden sonra başkaları da giyiyordu. Ama şimdi her yıl değiştiriyorlar. Bir de formaları sadece bir mağazadan alabileceğimiz. Başka yerde yok, niye? Okul, müdür orayla anlaşmış 40 milyona alacakmışız. Belki ben başka bir yerden daha ucuza alacağım, ama ille oradan alacakmışız. Kaç yüzdeye anlaştılar, bilmiyoruz tabi. Defter para, kitap para, şu para, bu para okul boyunca bir sürü para veriyoruz. 8 yıl eğitim zorunlu ama paralı bu nasıl oluyor? **“Paran varsa oku, yoksa neyine gerek senin okul”** diyorlar. Benim bir çocuğum var okula giden, sonra ikisi birden gidecek, sadece ilköğretimle de bitmiyor. 4-5 çocuk okutanlar ne yapsın?

“Hiçbir çocuğum 5'i bile bitiremedi”

- **Fatma Em (Veli):** 43 yaşındayım, ev hanımıyım, 6 çocuğum var. Ben de İncesu gecekondu semtinde oturuyorum. Eşim 1 yıl önce vefat etti. Şimdi çocuklarımdan sadece biri okula gidiyor. Üç geçti, üç kız 3 oğlum var. Buraya geldikten sonra eşim öldü. **İğdir**'in Aralık köyündeydik. Çocukları

yokluktan okula göndermedik. Okulu yapmışlar ama başka da bir şey yoktu. O yüzden hiçbirini bitiremedi okulu. Benim de okumam yazmam yok. Çocuklarım böyle olsun istemezdim ama on-

lar da okuyamadılar. En küçük kızımı okutmaya çalışıyorum şimdi. Ama ne zaman okullarla ben biliyorum. Defterini, kitabını hep komşular alıyor. Diğerlerini okutmadım, nasıl olacak bilmiyorum, her şey para. Biz cahillikten çektik, çocuklarımız çeksin istemiyoruz, aman cahil kalmasın okusunlar istiyoruz. Arada devlet istemiyor herhalde. **8 yıllık eğitim zorunlu ama benim hiçbir çocuğum 5'i bile bitiremedi.** Bu küçük okulum istiyorum eğer eğitim zorunluyorsa okutsunlar çocuğumu. Yok, değilse de öyleyecek sözüm yok.

“Okuyana da zaten iş yok artık”

Bir ev hanımı: Eşim yevmiyeye gidenler aile bu durumu kaldıramaz **Esin Taşoğlu (Veli):** Ben ev hanımıyım. Eşimin aldığı tek bir yevmiye. 2 çocuğum var. Birisi bu sene anaokuluna gidecek, biri ilkokul birinci sınıfa gidecek. Okullarda kayıt parası alıyorlar. Defterleri, kitapları, kıyafetleri çok pahalı. Diğer oğlum ise anaokuluna göndermeyi düşünüyorum. Ama okullar çok pahalı kayıt parası istiyorlar, üstüne her ay on milyon istiyorlar ve yol parası, yemeği. Gerçekten her veli bunu kaldıramaz. Bunu düşünmeleri gerekiyor. Ben çocuklarımı okutmak için katlanacağım. Bir şekilde temin edeceğiz.

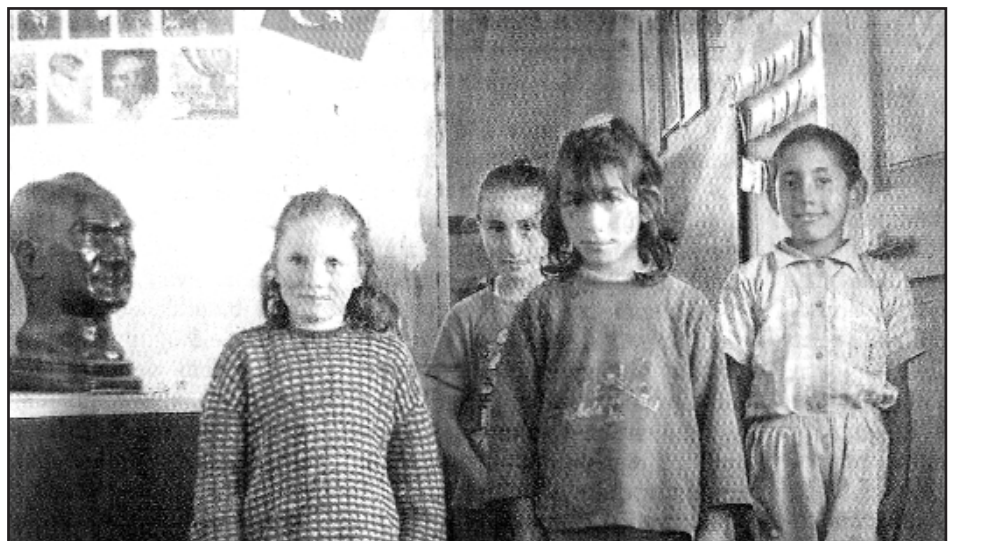
“Okuyana da zaten iş yok artık”

Bir ev hanımı: Eşim yevmiyeye gi-

diyor. 2 çocuğum okula gidiyor. Bu sene biri daha okula başlayacak. Ben ka- za geçirdim, ondan kaynaklı çalışmıyorum. Eğer okuldan kitapları vermezlerse ben çocuğumu okula göndere- mem. En fazla giyimini alırım. Daha fazlasını alamam gücüm yetmez. Bu sene 20 milyona kayıt yapıyorlar, ama biz bunu verebilecek durumda değiliz. Gene de kayıt yaptırmak için götüreceğim. Eğitim de iyi vermiyorlar. Çocukların dersleri de iyi değil. Okuldan alıp bir mesleğe vermeyi düşünüyoruz. Okuyana da zaten iş yok artık.

“Öğrenciler ezberi ve itaati öğreniyor”

Erdoğan Canpolat (Eğitim-Sen Malatya Şube Sekreteri): Yeni eğitim-öğretim yılı daha başlamadan sorunlar başladı. Öncelikle kayıtlar başlı başına bir sorun yaratıyor zaten. Her ne kadar Anayasa'da eğitimin parasız olduğu yazsa da velilerden yüz milyonlarla ifade edilen kayıt paraları alınıyor. Bir yandan devlet kayıt paralarının yasa- ken diğer yandan bütün bu yapılar, eğitim ve diğer kurumların özelleştirilmesine hizmet ediyor. Yeni bir eğitim yılına giriyoruz. Gene güzel nutuklar atılacak ama yine hiçbir şey çözülmeyecek. Türkiye kaynağını sermayeye, rantiyeye çıkarıyor. Eğitime, sağlığa ise para yok. Bu ülkedeki eğitim egemen sınıfa hizmet ediyor. Sistem boş, ezberci, itaat eden ve düşünmeyen insanlar yetiştirmeyi amaçlıyor. Bunun için de eğitimin bilimsel olmasına gerek yok. Yeter ki öğrenciler ezberi ve itaati öğrensin. **Eğitimin bilimsel çalışabilmesi için eğitim sisteminin başlı başına değişmesi gerekiyor.** Bunun için öğretmenlerin, öğrencilerin, velilerin müdahale edip bu sürece katılmaları gerekiyor. Geriye kalan halk çocukları ise başarısız olan okur, olmayan okuyamaz. Ve bu nedenle yüzbinlerle milyonlarla konuşuluyor, milyarlarca liralık eğitim masrafları çıkartılıyor. Devlet hayatın her alanında baskı uygulanıyor. Muhalefet edenleri ezmek istiyor. Kendi gibi düşünmeyenleri yok etmek istiyor mesela. Eğitim emekçilerini bölmek için yeni yasalar çıkartıyor. Uzman öğretmen, baş öğretmen, öğretmen diye vasıflandırdırma yapıyor. Amaç böl-parçala-yönet mantığından başka bir şey değil.

İşçi-köylü'den

Emperyalizm, terör çanağını yalamaya devam ediyor
"ZAFERE KADAR SAVAŞ"

Dünya ve ülke kamuoyunun bu hafta içinde kilitlendiği gelişme Rusya'daki rehine olayı oldu. Rusya'nın müdahalesi ile birlikte katliama varan ve yüzlerce çocuğun ölümüyle sonuçlanan gelişmeler, "terör", "uluslararası terör" tartışma ve açıklamalarını beraberinde getirdi. Dünya egemenliğini elde etme yarışında olanların "terör" çığırkanlığının bu vesileyle daha artışı geçtiği bu olay vesilesi ile bir kez daha "terör" lanetlenmeye çağrıldı. Ancak ne "gariptir" ki eylemin ve katliamın yaşandığı ülke olan Rusya halkı başta olmak üzere kimse "terör" çığırkanlığının arkasına takılmadı ve aksine dünya kamuoyu Rusya'nın müdahalesi sonucu ortaya çıkan katliamın sorumlularını lanetledi. Putin'in katliamın ardından ziyaret ettiği ailelerin, dönüp yüzüne dahi bakmamaları lanetlenen terörün anlaşılması açısından oldukça çarpıcı bir örnek.

Kuzey Osetya'da yaşanan bu eylemin başladığı andan itibaren Çeçenler tarafından yapıldığı deklare edildi ve istihbarat çalışmalarının tümünün bu kapıda yoğunlaştığı Rus yetkililer tarafından açıklandı. Kimi çevrelerce yıllardır Çeçenler'in Rusya'ya karşı yürüttüğü bağımsızlık mücadelesinin bir parçası olarak deklare edilen bu gelişme, içinde birçok soruyu barındırmaktadır.

Bu sorulardan birisi Çeçen direnişçiler tarafından yapıldığı iddia edilen bu eylemin Çeçenistan'daki bağımsızlık mücadelesine önderlik edenler tarafından sahiplenilmesi, aksine kınanması, diğer taraftan eylemi gerçekleştirenlerin bir kısmının Çeçen kökenli olmasıdır. Gerçekten ortaya atılan bu kanıtlar olayın Çeçenistan'da süren direnişle bir ilgisinin olduğunun kanıtı olarak kabul edilebilir mi?

Rusya'nın yıllardır Çeçen halkına uyguladığı vahşet ve terör bir çırpıda unutulurken, tartışmaların yoğunlaştığı bu eylemde "terör" taşıma kaldırımları, savaşların hangi nedenden kaynaklı olursa olsun hepsini lanetleyenlere küçük bir hatırlatmada bulunmak sanırım faydalı olacak. Rusya'nın 230 yıllık işgal sürecinde ortada duran bilanço oldukça acı ve ağır. Yüz binlerce Çeçen'in öldürüldüğü bu işgalde ölümlerin arasında on binlerce kadın ve çocuk bulunuyor. Şu anda

Rusların sakat bıraktığı 6 bin çocuk Çeçen sokaklarında dolaşmaktadır. Kadınlara ve genç kızlara yapılan tecavüzün rakamsal açıklaması bugün oldukça zor. Ancak bu tecavüz sahnelerinin Rus askerleri tarafından kameraya çekilerek, daha sonra da porno görüntüler olarak Internet sitelerinde yayımlandığı bilinen bir gerçek. Bu tabloyu genişletmek mümkün.

Ancak bu hatırlatma ve veriler elbetteki Kuzey Osetya'da yaşanan ve içinde sorular barındıran bu eylemi olumsuzlamak ya da bunun gerçekten Çeçen direnişinin bir parçası olduğu yorumlamasını beraberinde getirmemelidir, getirmeyecektir de. Eylemi değerlendirirken biraz daha gerilere giderek değerlendirme yapacak olursak, ABD'nin bölgeye yönelik son dönem yoğunlaştırarak dillendirdiği projeleri hepimizin hafızalarında. Kafkaslar'ın zengin enerji ve doğalgaz yatakları üzerinde yapılan planların kapsamı ve bu planların hayata geçirilmesi amaçlı atılan adımlar son dönem yaşanan önemli gelişmeler arasında. NATO'nun Rusya sınırlarına kadar dayandırılması -son üye alımları ile birlikte- Rusya açısından hoş karşılanabilecek bir durum olmadı, olamazdı da. Bu anlamda Rusya yeni ataklar ve girişimler başlatmak zorundaydı. Çünkü etrafındaki çember giderek daralmakta. ABD'nin Rusya'yı ve bölge zenginliklerini kuşatmada üzerinde plan yaptığı ülkelerin başında Gürcistan geliyor. Çünkü Gürcistan stratejik konumu itibarıyla bu planın yerine getirilebileceği tek ülke. Bunların nedenlerinden birincisi; Kuzey Kafkasya'yı dünyaya bağlayan ülkenin Gürcistan olması. İkincisi Hazar petrolünün ve Orta Asya doğalgazının batıya taşınmasında Gürcistan'ın bulunmaz bir konumda bulunması. Gürcistan'ın ABD açısından bu önemine bir de Rusya tarafından bakacak olursak; Akdeniz, Ortadoğu ve Afrika'ya ulaşımında geçit yeri. Ermenistan'la önemli askeri ilişkileri bulunan Rusya'nın bu geçiş noktasını kendi elinde bulundurması bu anlamda oldukça önemli.

Buna bağlı olarak Kuzey Osetya da oldukça stratejik bir noktada durmaktadır. Çünkü Gürcistan'la bağlantıyı sağlayan iki

kilit yol bu bölgede bulunmaktadır. Osetya'nın önemini belirleyen diğer bir kilit neden de Rusya'nın burada bulunan askeri üsleridir. Orta noktadaki bu bölge hem Çeçenistan'a müdahalede hem de başkaldırı durumunda Gürcistan'a müdahalede oldukça kritik bir noktada durmaktadır. Şimdi bu bilgilerin ışığında bir soru daha sorarsak; eylemin Kuzey Osetya'da yapılması tercihi bir tesadüf mü, yoksa bilinçli bir tercih mi?

Tekrar başa döndüğümüz de ABD'nin Gürcistan'la son dönem geliştirdiği ilişkilerin, ekonomik ve askeri yardımların, gerçekleşen "Kadife Devrim" in Rusya'yı ciddi anlamda rahatsız ettiğini görürüz. Son yaşanan ve "uluslararası terörizm" tanımlamasıyla lanse edilen bu gelişme vesile edilerek, Rusya'nın Gürcistan'a müdahalesi gündeme gelebilir mi sorusu burada sorulabilir. Kaldı ki bu erken olarak yorumlanabilecek soruyu şu bilgilerle tamamlayabiliriz. Rusya Acaristan ve Güney Osetya'da olduğu gibi bölgede etnik çatışmaları kısırtma politikasını her daim kendi çıkarları doğrultusunda körükleyerek müdahale ortamını oluşturmaktadır. Son gelişmeleri bu anlamda kullanarak bölgede yeni etnik çatışmaları gündeme getirerek müdahale alanları yaratma derdine girme ihtimali dünden daha zayıf değildir.

Bu anlamda yaşananları Çeçen sorunuyla sınırlandırmak doğru olmayacaktır. Son dönem ABD'nin Azerbaycan'a artan ziyaret ve görüşme trafiği, bölgeye NATO üzerinden yapılan planlar, NATO gücünün önemli bir kısmının Kafkaslar'a kaydırılması planı, Putin'in yıllar sonra Türkiye ziyareti vb. gelişmeleri içinde barındıran bu olay ne ilginçtir ki ABD'nin bölgeye yönelik planlarının ayyuka çıktığı bir dönemde yaşanması, yapılan eylemin arkasında ve eylemcilerin kimler tarafından beslendiği sorusu ve tartışmalarını da gündeme getirmektedir. Bu konuda devlet uzman stratejistleri yaptıkları açıklama ve incelemelerde Gürcistan'ın kuzey doğusundaki Pankisi Vadisi'nde İngiltere, ABD ve Gürcistan hükümeti tarafından desteklenen Çeçen mülteciler ve küçük örgütlerin varlığından söz etmektedir. Bu bilgiler yapılan eylemin Çeçen direnişiyile olan ilişkisi(!) anlamında çarpıcıdır. Tüm bunlarla birlikte ABD'nin özellikle son dönem yaşanan belli kamplaşmalardan duyduğu rahatsızlık da gözden kaçırılmaması gereken önemli bir ayrıntı. Rusya, Almanya ve Fransa arasında son dönem gelişen ekonomik ve askeri işbirliği konusundaki gelişmelerin hemen ardından 26 Ağustos'ta Rus uçağının kaçırıl-

ması, yine Rusya'da yapılan intihar eylemi ve akabinde Putin'in gerçekleşmeyen Türkiye ziyareti arifesinde yaşanan rehine eyleminin bir tesadüfler zinciri olmadığını göstermektedir. ABD kendisine karşı gelişebilecek bu kamplaşmadan oldukça sıkıntı ve rahatsızlıklar duymaktadır. Bu rahatsızlık bölgenin bir enerji yatağı olduğu gerçeği ile birlikte daha da arttığı düşünüldüğünde daha anlaşılır olacaktır.

Konya'da NATO tatbikatına kapılarını açan Türkiye bu gelişmelerin uzağında değil. ABD ile ilişkilerinde özellikle "PKK ile mücadele" konusunda rahatsızlıklarını belirten Türk hakim sınıfları "terör" korosuna eşlik etmenin yanı sıra bu ülkelerle geliştirdiği ilişkilerle ABD ile olan ilişkileri önümüzdeki dönem belli gelişmelerin yaşanması zemini olarak değerlendirilirken "Türkiye farklı bir saflaşmaya mı giriyor" sorusunu sormak sanırım abes olacaktır. ABD açısından vazgeçilmez değer olan Türkiye ve ABD ile olan ilişkilerin kendisini bütünlüklü düşündüğümüzde böylesi bir kamplaşmadan söz etmek doğru olmayacaktır. Çıkarlar ve bağımlılık ilişkisi bakılması gereken ana noktadır.

Kuzey Osetya'da yaşananlara dönecek olursak. Dünya kamuoyunun gündemini oluşturan müdahale ve bu müdahale sonucu ölenlerin cenazeleri toprağa verilmeye başlandı. "Teröristlerle pazarlık olmaz" anlayışının faturası Rusya açısından oldukça pahalıya mal oldu. Ki bu konuda hatırlanacağı gibi 2002 yılının Ekim ayında Moskova'da tiyatro baskını da hala hafızalardadır. Burada yapılan "kurtarma" operasyonunda da 145 insan yaşamını kaybetmişti.

Emperyalist kapışmanın faturasını yaşamlarıyla ödeyen yüzlerce çocuk torbalara konulmuş dizili cesetleri medya sayfalarını "terör" lanetleri eşliğinde verdi. Irak'ta, Filistin'de ve dünyanın birçok yerinde katledilen çocukların fotoğraflarının verildiği gibi. Bu emperyalist dalışta bedel ödeyen her renk ve ırktan halkın yüzlerine dönüp bakmadıkları gerçek teröristlerin tüm bu yaşananların sorumluları oldukları dünden daha açık yansıyor ve yankılanıyor. Emperyalistlerin birbirlerini kuşatma ve çember altına alma savaşında saf tutulmak zorunda bırakılan dünya halkları safını belirliyor. Irak'ta, Felluce ve Necef'de, Filistin'de ve emperyalist işgalin olduğu her yerde bağımsızlık mücadelesini büyüterek. Rusya'nın Çeçenistan'da gerçekleştirdiği kıyımlar ve yaptırımlar karşısında Çeçen halkı safını "zafere kadar savaş" sloganıyla belirliyor.

Beşiktaş Belediyesi'nde grev kararı asıldı

Yerel seçimlerden sonra Beşiktaş Belediyesi'nin Misken'den yetkiyi alması nedeniyle DİSK/Genel-İş Sendikası ve Belediye arasında 4 Mayıs'ta başlayan görüşmelerde idari maddelerin tamamında mutabakat sağlanmış ancak 11 Mayıs-2 Eylül tarihleri arasında ücret konusunda adım atılmamış olması nedeniyle 2 Eylül 2004 tarihinde belediye çalışanları ve sendika temsilcileri Beşiktaş Belediyesi'ne 6 işgünü askı süresini astılar. Günlük ortalamaları 33 milyon olan işçiler, önerilen 6 milyon liralık zamlarla 39 milyon olacak olan ortalamayı kabul et-

meyerek ortalamalarının en az 42,5 milyon olması gerektiğini ifade ettiler.

Genel-İş 4 No'lu Şube Başkanı Veytsel Yılmaz Belediye önünde yaptığı açıklamada kazanılmış haklarından hiçbir ödün vermediklerini vermeyeceklerini ifade etti. Yılmaz "ülkede 4 kişilik bir ailenin yaşam standardını kendi ekonomik bütlenlerinde 1 milyar 442 milyon olarak açıklayarak bunu onaylıyorlar. Ancak işçiyeye gelince yüzde 5 zam diyorlar. Neyi onayladıklarını anlamak mümkün değil" dedi.

Genel-İş İstanbul 2 No'lu Bölge Baş-

kanı Mehmet Karagöz belediye başkanlarının sendikanın iyi niyetini suistimal ettiğini vurgularken, Genel-İş Genel TİS Daire Başkanı İsmail Özhamarat ise belediye yönetimlerinin toplu sözleşme süreçlerini, bilerek grev aşamasına sürüklediklerini belirterek tepki gösterdi.

6 günün sonunda ücret konusunda herhangi bir anlaşmaya varılmaması durumunda ise aralarında DİSK/Genel-İş Beşiktaş, Bağcılar, Sarıyer ve Beyoğlu şubelerinin de bulunduğu 5 belediyeyle bağlı şubelerde greve çıkılacağını da açıkladı. (İstanbul)

Bahçelievler Belediyesi işçilerinin grevleri kazanımla sonuçlandı

Bahçelievler Belediyesi ve DİSK/Genel-İş arasında süren toplu sözleşme görüşmeleri tıkanınca 22 Ağustos 2004 tarihinde 390 işçinin işyerlerinde başlattığı grev 8. günün sonunda Belediye Başkanı'nın işçilerin taleplerini kabul etmesiyle sonuçlandı. Belediye'nin esnek çalışma (45 saat), sıfır zam, şoför ve operatörlerin zararlarının karşılanmaması, eski idari malzemelerin gerilemesi vb. dayatmalarını kabul etmeyen işçiler, 30 Ağustos'ta Belediye'nin taleplerini kabul etmesi sonucu greve son verdiler. Tüm talepleri kabul edilen işçiler 1. yıl yüzde 5 zam, ikinci yıl ise enflasyona göre zam alacaklar.

(H. Merkezi)

Baştarafı sayfa 32'de

Ancak akıntının şiddetine ne ağaç dayanıyor ne de ipler. Gerillalar akıntıda sürüklenen ağacın arkasından bakmakla yetinmiyorlar. Dere Karadeniz'e aktığı için **"bu hızla bizim ağaç da Karadeniz'e kadar gider"** diyorlar. Nihayetinde gerilla dereyi aşıyor...

Yine birkaç gün süren koşuşturmacanın ardından arazinin yüksek bir noktasiydalar. Geldikleri ve gidecekleri geniş bir alanı görebiliyorlar. Buradan bir önceki yıl yaşamış oldukları çatışma alanını da görüyorlar. Dinlenmek için oturmuşlardı. Murat yoldaş, Kinem'e dönüyor "bak şu karşı yaylaları hatırladın mı?"

"Hatırladım, çatışmanın olduğu yer..."

"Evet... Ne çatışmaydı değil mi?"

"Öyle..." diyor ve o süreci anımsamaya başlıyor. Birlik o zaman ikiye bölünmüş, birbirine yakın iki yaylaya girecekti. Faaliyet sonrası ne zaman nerede buluşacaklarını kararlaştırıp ayrıldılar. Bölünen birliğin birisi gireceği evi çembere alarak yaklaştı. Ev sahibi kapıda hayvanlarla uğraşıyordu. Ev sahibi önce biraz şaşırıldı. Kuşkusuz böyle misafirler beklemiyorlardı. Komutan kısaca kim olduklarını anlatıyor. **"Uygun bir yerde sohbet edelim"** diyor. Ev sahibi de **"koyunları içeri alayım eve gidelim"** diyor. Gerillaların da yardım etmesiyle eve gidiyorlar. Zaman ve sohbet ilerledikçe ev sahipleri rahatlıyor, konuklarını rahat ettirmeye çalışıyorlar. Sık sık **"bize sizi böyle anlatmadılar, terörist vurun öldürün diye anlattılar. Terörist dedikleri sizseniz böyle teröriste can kurban"** diyorlardı. Gerillalar bir anda geceyi parçalayan kurşun sesleri duymaya başladılar. Dışarı çıktıklarında gökyüzünde geceyi yaran izli mermilerin alevleri yansıyor ve ışıklar, silah sesleri yoldaşlarının girdiği yayladan geliyordu. Komutan ev sahiplerine "yoldaşlarımız çatışmada, gitmemiz gerekiyor, siz içeri girin buraya kurşun gelebilir. Size zarar gelmesin" diyor. Koşuyorlar. Çantalarını ormanın girişinde bırakmışlardı. Komutan **"önce çantalarımızı alalım"** diyor. Parkalarını evde unutmuşlardı bir yoldaş uyarıyor **"yoldaş parkalarımız kaldı"** diye. Komutanın **"tamam, sen parkaları al çantaların yanında buluşuruz"** demesi üzerine gerilla koşuyor. Ev sahipleri gerillayı görünce **"birşey olursa buraya gelin, burada size birşey olmaz"** diyor. Gerilla teşekkür etti, gelemeceklerini, kendilerine iyi bakmalarını söyleyip yoldaşlarının yanına koşmuştu. Çantalarını aldılar. Komutan mermilerin yönünden yoldaşlarının hangi yönde olduğunu anlamaya çalıştı ve düşmanın olduğu tarafa "sıkalm" dedi. Ardından slogan atmaya başladılar. Bu kez de düşman onların üzerine sıklmaya başlamış, mermiler yanlarından geçmeye başlamıştı. Komutan arazinin durumunu gözönünde bulundurarak "alt tarafı dolaşalım, tahminen yoldaşlar aşağı çekilir ve ayrı düşen de olabilir, onlara ulaşmamız lazım" demişti. Bir taraftan ilerliyor, diğer taraftan çatışmada olan yoldaşlarına sesleniyorlardı. O çatışma bir saati aşkın sürmüş ve yoldaşları kayıp vermeden düşmana kayıp verdirerek geri çekilmişlerdi... Kinem Murat'a dönüp "o zaman diğer ailelerin tavrı ne kadar güzeldi değil mi? Düşünse ne adamın evinin üstünden kurşunlar geçerken yine de korkmak yerine gerillayı

sahipleniyor, burada kalın diyordu" dedi. Murat da "Evet... biz yeter ki halka gidelim onlar bizi sahipleniyor, bağrına basıyor" dedi. Komutanın **"kalkalım yoldaşlar"** uyarısıyla kalktılar.

Gerillalar gece boyunca yürüdüler. Tarih 20 Mayıs'ı gösterdiğinde güneşi Bektaş yaylası mevkiinde karşıladılar. Bu alana tahmin ettiklerinden daha kısa zamanda ulaşmışlardı. Önceden bu alanda bir kış geçirmişler, kitle faaliyeti yürütmüşlerdi ve araziye daha iyi biliyorlardı. Gündüz ekmek pişirip, ihtiyaçlarını temin ettiler. Akşam doğru ise dereye temizlik yapıp çamaşırlarını yıkadılar. Geceyi orada geçirdiler. Tarih 21 Mayıs'ı gösterdiğinde, günün ışıklarıyla gerillalar kalktı. Biraz daha yukarı çıkıp kahvaltı yaptılar. Gerillanın her zamanki canlılığı, neşesi üstündeydi. Birbirlerine şakalar yapıp takılıyorlardı. Bülent komutana; o bölgede bulunan, kendisinin de, Duran'ın da yoğun emeklerinin olduğu bir depoyu kastederek "bizim emektarı bir kontrol edip gelelim mi?" diye sordu. Komutan da "Duran'la birlikte gidin, ama dikkatli olun. Ses dinlemeden yaklaşmayın" diye uyardı. Duran (Murat) önde Polat (Bülent) arkada çıktılar yola. Depoya yaklaştıklarında Bülent önce bot izi gördü, ardından deponun patlamış olduğunu. Kafasında 1-2 saniye içinde "düşman, Duran'ı uyarmalıyım" diye geçirdi. Seslenmeye zaman bulamadan kurşunlar üzerlerine yağmaya başlamıştı. Onlar ilk anda yaralanmışlar ancak düşmana karşılık vererek geri çekilmişlerdi. Olumsuzluk olduğunda en son ayrıldıkları noktada buluşacakları yoldaşlarıyla. Onlar da umutsuzluğa kapılmamış, o halde yoldaşlarına koşmuşlardı. Yoldaşlarına ulaştıklarında yoğun kan kaybetmiş, durumları oldukça kötüleşmişti. Üstelik de yolda kan izlere bırakarak gelmek zorunda kalmışlar ve buldukları nokta da çatışma alanına oldukça yakındı. Bir an önce oradan uzaklaşmaları gerekiyordu. Yola çıktılar ancak bu yolda Bülent ve Murat yoldaşlarını ölümsüzlüğe uğurladılar.

Yoldaşları çok iyi biliyordu; Bülent'te Murat'ta yoldaşlarının şirdeki gibi davranmalarını isterdi; "Dostlarım, canlarım gömleğim de kan lekesiyle ayrılırsam sofralarımızdan zamansız sakın ha sakın beni ağıtlara vurmayın beni şiirlere beni türkülere vurun ve halaya durun"

Yoldaşları da ağıtlara vurup yas tutmayacaklar. Şiirlerde, türkülerde isyanlarını haykıracaklar. Silahlarıyla hesap soracaklar. Biliyorlar ki yoldaşları ölmedi. Her söylenen türküde, her çekilen halayda, her atılan sloganda, her yapılan yürüyüşte, eylemde, her sıkılan mermide, her patlatılan bombada yoldaşları da yanlarında ve daha da canlanıyor, ölümsüzleşiyorlar.

Onlar iki yoldaşlarını çatışma alanında şehit vermişlerdi. Ayakları, yürekleri geri çekse de yollarına devam etmek zorundaydılar. Kavga devam ediyordu. Birliğin öncüsü Kinem olmuştu. Kinem, Bülent yoldaşın dürbünü omuzuna takarken sıkıca sarıldı dürbüne. İçinden "sen rahat ol yoldaş görevin başka omuzlara devredildi. Senin görevini devralırken ben de sana ve tüm şehitlerimize söz veriyorum, layık olacağım sizlere" diye geçirdi, silahını daha sıkı kavrayıp adımlamaya başladı...

Düşman operasyonu oldukça geniş olduğu için gerillalar daha dikkatli yol alıyordu. Bu da daha yavaş hareket etmelerini sağlıyordu. Dört gün yol aldılar. Gece yola çıkıp sabaha kadar yürürlerse Giresun'u terke edeceklerdi.

Gerillalar yüreklerinde şehitlerinin acısı ile tekrar yola düşüyorlar. Bir gecede aştıkları dağları, tepeleri aynı şekilde tekrar aşıyorlar. Sabaha geldikleri bölgeye ulaşıyorlar. Bu kez gece boyunca yağmur da yağdığı için daha çok yoruluyorlar, bacakları artık yorgunluktan tutmaz, adım atamaz olmuş. Gündüz dinleniyorlar akşam kitle faaliyeti için bir yaylaya girecekler... Yaylanın girişinde bir köylüyü yakalıyorlar biraz konuşup, sohbet ediyorlar. Yakaladıkları köylünün korucu olduğunu ve yaylada çok sayıda silahlı korucu olduğunu öğreniyorlar.

Karadeniz'deki korucuların durumu Türkiye Kürdistanı'ndakilerden farklı. Gerillanın bölgedeki faaliyetinden dolayı devlet daha bozkır tutuşmadan, yayılmadan önlemini almak istiyor. Koruculuğu oturup yarı Parti'nin faaliyeti büyüüp yayıldığında halkı gerillanın karşısına çıkarmak istiyor. Ve halkı kandırıp silah dağıtıyor. Bir taraftan **"teröristler"**, **"caniler"** diye gerillayı karalayarak gerillayı tanımayan halkı kandırıyor. Diğer taraftan da **"kendinizi korumak"** için **"yaban domuzlarına karşı korursunuz"** diye kandırarak silah dağıtıyor. Silah verdiklerine operasyona süreceğini, gerillanın silahlarının karşısına önde onları süreceğini söylemiyor. Henüz savaş da çok yaygınlaşmadığı için.

Gerillalar yaylada toplantı yapacak. Korucuyla birlikte yaylaya giriyorlar. Yaylada erkekler meydanda toplanmış sohbet ediyorlar. Gerillalar da güvenlik önlemlerini alıp gruba yaklaşıyor. Selam verip kendilerini tanıtıyorlar. Gerillaların bir kısmı yayladaki diğerlerini de meydana topluyorlar. Kadınlar gruba yaklaşmıyor ama meraklı gözlerle uzaktan izliyorlar. Kadın gerillalar durumu anlıyor, hemen kadınların yanına koşuyor. Bir tarafta kadınlara bir tarafta erkeklere kim oldukları, neden savaştıklarını, devletin gerçek çirkin yüzü, onlara verilen silahların neden verildiği, koruculuğun ne anlama geldiği ve bu nok-

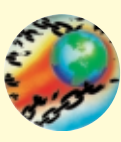
tadaki partinin tavrının ne olacağı anlatılıp silahları geri vermeleri için uyarıyorlar. Devlet bu halka açlık, yoksulluk ve zulümden başka birşey vermiyor. Gerillayla halkın en güçlü bağı da bu. Bunun için ki gerillayla tanışıp, gerçeklerin gösterilmeye çalışıldığında daha iyi anlıyorlar, yaşadıklarını. **"Biz sizi böyle bilmiyorduk. Bu silahların ne anlama geldiğini de bilmiyorduk, geri vereceğiz"** diyorlar. Hiçbir yalan uzun ömürlü olmaz. Halk da gerillayı, devrimcileri tanıdıkça devletin yarattığı korku, yerini sevgiye/sahiplenmeye bırakıyor.

Gerillalar yoldaşlarına ulaşmak için çıkmışlardı yola; destanlar yazıp yiğitler bıraktıkları Giresun'un, Karagöl'ün dağlarını, vadilerini aşıyorlar Sivas'a ulaşıyorlar. Burada da yer yer köylere, yaylalara girdiler kitlelerle kucaklaştılar. Yer yer düşman gördüler, pusuya girip çıktılar. Dağlarını, vadilerini aşip Ordu'ya ulaştılar. Yoldaşlarına yaklaştıklarını hissediyorlardı. Hissettikçe kalpleri daha hızla çarpıyordu. Yine gece bir köye girmişler gündüz yürümüşler, dinlenmişler tekrar hareket ederken telsizden çağrı yapmışlardı yoldaşlarına. Çağrılarına yanıt gelmişti nihayet. Bu yoldaşlarının diğer birliğin komutanlarından birinin sesiydi. Buluşmak için anlaşıyorlar. Bütün birliği bir heyecan kaplıyor. Buluşabilmek için 3-4 saat yürümleri gerekiyor ama gerilla yoldaşlarına kavuşacak olmanın sevinciyle daha hızlı adımlıyor patikaları, daha hızlı nefessiz tırmanıyor dik yokuşları. Buluşma noktasına ulaşıyorlar önden Kinem'le öncü komutan gidiyor. Aralarındaki işaretle ses veriyorlar önce, seslerine yanıt geliyor, ardından gerillalar çıkıyorlar ortaya. Bir yılın hasretiyle sınımsız sarılıyor iki birliğin gerillaları birbirlerine. Bir taraflarında şehit düşen, yanlarında olmayan yoldaşlarının hüznü diğer tarafta bir grup yoldaşlarına ulaşmış olmanın coşkusu, sevinci... hepsini aynı anda yaşıyorlar. Bir yıl aradan sonra bir birlikleriyle buluşup, kavuşmuşlardı. Ama diğer birlikteki yoldaşlarına olan özlem onlarla da kavuşuncaya kadar yüreklerini yakıp kor olacaktı.

Yoldaş sevgisi, yoldaş özlemi bu işte...

BITTİ

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Numan BOZER**
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BUROLAR
KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
ANKARA: TUNA CAD. ÇANKAÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAX: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SONMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Umutda Yolculuk-2

Kış oldukça hızlı ilerliyor. Gerillaysa zamanın peşinden koşuşturmaya çalışıyor. Yaşamı öyle yoğun ki, bir tarafta yaşamsal ihtiyaçların yoğunluğu, diğer tarafta siyasi, ideolojik, askeri çalışmaları, sosyal faaliyetler, etkinlikler, okuyanlar, yazarlar. O yoğunluğun içinde de skeçlik malzemeler Kültür Komitesi'nin gözünden kaçmıyor. En bol malzeme de Özlem ile Polat'ta. Yoldaşlarını gülümsetmeyi başarıyorlar.

Geçici Kış Üssü'nün ismi "2002-2003 Seyit Külekçi GKÜ". "Duvarın bir bölümünü kış üssünün adının yazılı olduğu büyük bir pankart kaplıyor. Bir bölümünü ise kitap kırtasiyecinin duvara oturttuğu kitaplık, kitaplığın üstünde Parti ve Ordu bayrağı ve ikisinin biraz alt ortasında da komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın resmi yer alıyor. Diğer bir duvarı ise Kültür Komitesi'nin yerleştiği pano kaplıyor. Panonun ismi "Nergiz Gülmez Panosu" ve panonun üstünden Nergiz yoldaş gülümsüyor.

Gerilla düşünebildiği bütün ihtimallere, olumsuzluklara karşı tedbir alır-almaya çalışır. Yaşamımızda istemediğimiz olumsuzluklar, gelişmeler kuşkusuz ki her zaman bizim planladığımızla, düşünebilip önlem aldığımızla birebir örtüşmüyor. Bizim bilgimiz, tecrübemiz yani yaşam deneyimimiz arttıkça daha geniş düşünebiliyor, daha doğru analiz yapıp senteze ulaşıyoruz. Gerilla da böyle. Yaşam deneyiminin, bilgisinin ışığında gelişebilecek olumsuzluklara karşı bir ön hazırlık, bir plan elinin altında bulunduyor. En olumsuz olabilecek durumsa; kış üssünün açığa çıkması ve düşmanla girilen bir çatışma. Böylesi bir durumda önemli olan çatışmada kayıp vermeden ve düşmana kayıp verdirerek çekilmek ve yaşamını o kış

koşullarında devam ettirmektir. Bunun için iaşesinden sağlığına, kitap-kırtasiyesine kadar herşey birkaç dakikada kış üssünü boşaltacak ve gerilla için gerekli olabilecek bütün ihtiyaçların, örgütsel dokümanların vs. toplanıp düşmana hiçbir malzemenin bırakılmayacağı şekilde örgütlenir. Yine komutanlık tarafından tehlike nereden gelebilir, nereden gelirse nasıl konumlanacağız, nasıl ve nereye çekileceğiz gibi en ince ayrıntısına kadar planlanır. Kışın bunun somut bir örneği yaşanıyor. Kışın en yoğun olduğu, karın bazı yerlerde insan boyuna ulaştığı bir zamanda nöbetçi uyarı yapıyor; "Konuşma sesi geliyor". Komutan talimat veriyor "herkes hazırlansın" diye. Soba yanıyor ve kendisi yanan odunları eliyle içinde su olan çöp tenekesine atıyor. Bir yoldaş komutanın eli yanacak diye "yoldaş ben yaparım" diyor. Komutan "ben hallederim, siz beyazlıklarınızı giyiniz" diyor. Gerilla çok kısa bir sürede hazırlanıp konumlanıyor. Gelen düşman... Nöbetçi yanındaki ağaca mevzilenmiş. Bir taraftan nereden nasıl çekilebilirim diye arkasını kontrol ederken, diğer taraftan da silahını düşmana doğrultup nişan alıyor. Düşman nöbetçinin 7-8 metre, barınağına 10-15 metre üstünden geçiyor. Nöbetçi içinden geçiriyor, "eğer aşağı dönüp üzerimize yönelirseniz kendim çekilemesem de birkaç tanesini götürmeden de gitmem" diye silahına daha bir sıkı sarılıyor. Nöbetçinin birkaç metre arkasında nöbetçi komutan mevzilenip silahını düşmana doğrultmuş. Eğer düşman farkeder çatışma çıkarsa nöbetçiyi nasıl çekeceğinin planını yapıyor kafasında... en hızlı da komutanın kalbi çarpıyor. O bütün birliğin sorumluluğunu, ağırlığını hissediyor. O ki bir yoldaşının burnu kanasa acıyı ondan daha çok hissediyor. Bir yoldaşını şehit bırakma düşüncesi bile dayanılmaz geliyor. Ve biliyor kendisine düşen görevin önemini. Komutan barınağın çıkışına mevzilenmiş. Arka tarafını ise Bülent Ertürk yoldaş tutmuş. Komutanın kafasına binbir düşünce aynı anda hücum ediyor, cevap alıp yerli yerine yerleşiyor. Yoldaşlarının konumlanışını bir kez daha gözden geçiriyor. Kimi nasıl çekerimin planlarını ya-

lıyor. Diğer taraftan da düşmanı, düşmanın hareketlerini, en ince ayrıntısına kadar izliyor. Düşmanın hareketlerinden, düşmanın elinde bir bilgiyle mi gelmiş yoksa tesadüf ve genel bir arama-tarama mı anlamaya çalışıyor. Düşmanın yürüyüşü, kendinden bezgin, silahlarının bir yöne kendilerinin farklı yöne koymuş olmaları, yürüyüşlerinden "nereden çıktı bu iş" dedikleri belli olan hareketlerini görünce düşmanın somut bir bilgiyle gelmediğini anlıyor ve biraz rahathıyor. Ama tedbiri de bırakmıyor. Düşman 10-15 metre üstlerinden geçmiş, çaprazlarından inmiş gerillayı farketmemişti...

Kış oldukça hızlı ilerliyor. Gerillaysa zamanın peşinden koşuşturmaya çalışıyor. Yaşamı öyle yoğun ki, bir tarafta yaşamsal ihtiyaçların yoğunluğu, diğer tarafta siyasi, ideolojik, askeri çalışmaları, sosyal faaliyetler, etkinlikler, okuyanlar, yazarlar. O yoğunluğun içinde de skeçlik malzemeler Kültür Komitesi'nin gözünden kaçmıyor. En bol malzeme de Özlem ile Polat'ta. Yoldaşlarını gülümsetmeyi başarıyorlar.

... Evet GKÜ'de yaşam dolu dolu geçiyor ama yoldaş özlemi de her geçen gün daha da büyüyor, alevleniyor. Bir o kadar uzaklarında olan yoldaşları bir o kadar da yakınlarında olup anılarda canlanıyorlar, misafir olup sohbetleri, rüyaları süslüyorlar... yine Kinem anılara dalmış yoldaşlarını düşünüyordu. Masanın başından kalkıp dışarıya çıktı. Barınağın kapısındaki kesik ağacın üzerineçöktü. İnce ince bir kar yağıyordu. Kar öyle hafif düşüyordu ki yere sanki yerdeki karları incitmekten korkuyorlar diye düşündü. İlerdeki ağacın altında kuşları gördü. Karın üzerinde birşeyler arıyorlardı. Bir anda havalandılar. Kinem etrafa baktı, neden korktular acaba diye, birşey görmedi. Sonra yeniden toplanıp ağacın altına çöktüler. Güneşe bir bulutların arkasına saklanıyor bir kuşlara göz kırpyordu. Sonra yine ince ince yağın karı incitmekten korkmuş gibi bulutların arkasına gizleniyordu. Kinem hem güneş hem kar yağışı bir arada görülmez oysa diye geçirdi aklından. Kuşların tekrar havalanıp uzaklaşmasıyla birlikte gözleri kuşlara kaydı. Sanırım kuşlarla ortak noktamız ikimizin de kışı pek sevmeyip bahara yaza sevdalı olmamız diye düşündü. Kış kuşlar için de gerilla için de daha fazla tehlike, doğa koşullarına karşı daha fazla mücadele demektir. Sonra yine uçan karları seyre dalıp, belki de diğer Birlik'teki yoldaşlar da bu karı seyrediyorlardı, belki de bu karlar hapishanelerdeki yoldaşların da havalandırmalarına düşüyordu. Onlar da ya karın altında dolaşıp ya da pencereden seyre dalıyorlardı. Belki de şehirlerdeki yoldaşlar da bu karın altında koşuşturuyorlardı. Kar olmasa bile gökyüzü bütün yoldaşlarla bizi birleştiriyor diye düşüncelerine dalmıştı. Nöbetten gelen yoldaşının "hasta olacaksın içeri gir" uyarısıyla düşüncelerinden, hayallerinden sıyrıldı...

Kış yönünü bahara dönmüş, artık yavaş yavaş karlar eriyor, kara boyun eğen zakkumlar ayağa kalkıyor ve karın içinden ye-

şil yeşil sallanmaya başlıyorlar. Karın tamamen erimesiyle birlikte aylardır karın altında ölüm sessizliğinde yatan doğa yeniden yaşama durmuş, yeşile bürünmüştü. Filizler toprağı yarıp göğe doğru tırmanıyor, her geçen gün rengarenk çiçekler fişkınyordu. Artık bahar gelmişti. Bahar yeniden doğmuştu, bahar canlılık, bahar hareketlilik, bahar kitlelere ulaşma, onlarla özgür geleceğin yolunu ilmek ilmek örmek demektir. Bahar yoldaşlara kavuşmak demektir... Gerilla da barınağı yıkıp, kamufle etmiş, alandaki işlerini bitirmiş, bütün hazırlıklarını tamamlayıp yoldaşlarına doğru mayısın kızılığında yola koyulmuşlardı.

Birlik artık daha bir coşkundu. Yüreklere kabına sığmıyordu. Bir taraftan yoldaşlarına diğer taraftanda da kitlelere olan özlem sona erecekti. Güzergahları boyunca uygun olduğu oranda kitle faaliyeti yapacaklardı. Yolculuk başlamıştı. İlk kitle faaliyeti için önceki yıl yayla toplantısı yaptıkları bir yaylanın önünden geçiyorlar. Bu kez köylüler daha gelmemiş. Köylüler 20 Mayıs'ı bekliyor yaylaya çıkmak için. Biraz daha ilerliyorlar, ilerde bir eve girmeye karar veriyorlar. Gerekli gözetlemeler yapıp güvenlik önlemleri alındıktan sonra Bülent yoldaş önde, öncü komutan arkada Kinem de onun arkasında. Bülent yoldaş evin kapısını çalıyor. Ev sahipleri yaşlı bir çift. İlk konuşmalar yapıldıktan sonra Kinem çıkıp Komutana işaret veriyor gelmeleri için. Ev sahiplerinin ilk başta korktukları, rahat olmadıkları hareketlerinden belli. Gerillayla konuşmuşta rahatlıyorlar. Birliğin Siyasi Komiseri ve komutanıyla konuştuktan sonra daha bir rahatlıyorlar ve etkileniyorlar. Ayrılık saati geldiğinde tekrar tekrar yine gelmelerini istiyorlar gerilladan.

Gerilla oldukça hızlı yol alıyor. Ertesi gün bir köyün başına varıyorlar. Köyün karşısına geçmeleri gerekiyor. Arada dere var. Derenin köye görüntü vermeyen uygun bir yerinden geçmeyi planlıyor gerilla ama akıntı çok fazla. Akıntının en az olduğu bir noktadan bir yoldaş karşıya geçip diğer yoldaşlarının tutunarak geçmesi için ip bağlamak istiyor, ancak 1-2 metre ilerledikten sonra akıntı sürüklediği için ilerleyemiyor. Bu kez iki yoldaş birlikte aynı şeyi deniyor, ilerleyemiyorlar. Duran (Murat Arıcak) tedbirli bir yoldaş. Lazım olabileceğini düşündüğü herşeyi çantasında taşırdı. Kışın da çantasına kırk bir testere parçası koyuyor. Yoldaşları takılıyor; "tek kişilik birlik", "ayrı düşerseniz seninle birlikte düşmeli". Ve herkes kırk testere parçasının ne işe yarayacağını söylüyor. Murat yoldaşa "öyle söylemeyin günü gelir lazım olur, biz bir kış geçirdik bu kırk testereyle" diyor. Nihayet Murat'ın testeresi işe yarayacak. Gerillalar derenin kenarından uzun bir ağacı kesip, ağacın ucunun derenin karşısına düşmesini sağlamak istiyor. Ağacı akıntı sürüklemesini diyeiple bağlıyorlar. Kırk testereyle bir süre uğraştıktan sonra kesmeyi başarıyorlar.

Devamı sayfa 31'de